

*"Ha ti, bunjaim, tudtok élni tehetségetekkel,
bölcsség dolgában Európa egy népénél sem lesztek hátrább..."*
Johannes Amos Comenius sz. Szeges

Botos László

Öt év van hátra...
Kiáltvány Trianon 95. évében
Csobánczi Elemér:
Nagymagyarország, vagy nemzethalál!
(részlet)

Botos László
A hamis tényeken létrehozott utódállamok

Botos László: ÖT ÉV VAN HÁTRA

„A nemzetek évszázadokban gondolkodnak, a magyar évezredekben.”

Trianoni tragédiánk, mint minden bajunk okozója taglalásához történelmünk vázlatos ismertetésével kell kezdenünk.

A IX. századi Európa és a magyar nép visszatelepülése

Őshonosság jogán, Álmos szervezésében, Árpád vezérségével, 896-ban a magyarság visszafoglalta a szittyák, szarmaták, avarok, hunok Kárpát-medencéjét. A IX. évszázadban Európa a sötét korszakát élte. A római birodalom kulturális hatása megszűnt, elenyészett, vagy sosem terjedt szét teljes virágzással. Az utak elenyésztek, a hidak beszakadtak, az itteni népnek ekkor nem volt írása. Egyedül a székelyeknek és a magyaroknak volt saját nyelvükre kialakult rovásjel-rendszere. Ezzel messze megelőztük Európa népeit. A földművelés ekkor még ritka foglalkozásnak számított. Ezt csak tőlünk tanulhatták el, ugyanígy a házépítést, sőt, az államalapítás igénye sem fejlődött ki bennük. Csak évszázadokkal utánunk szerveződtek állammá. Ez időkben, hercegségekben, városi közösségekben éltek.

A Cluny barátok, mint hittérítők, földművelésre tanítva nagy számmal térítettek meg híveket a Római Egyház számára.¹ E technika terjesztését használták az emberek megtérítésére, és épp ez a bizonyíték arra, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok a mi elődeinket nem kísérelték e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi már ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban: a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkesztánban) alkalmazták az agrártudományt, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek.²

Sackur Ernst, egy jezsuita pap, *Die Cluniacenser Halle* c. könyvében (1894) leírja a X. századi Európa helyzetét. Az arisztokrácia rabolta és gyilkolta egymást, de ezek közt a hercegek voltak a legrosszabbak. Ha egy kóbor lovag összehordott egy pár követ egy hegycsúcson, azt egyből kastélynak nevezték. Az európai lakosság ez időben vadállatok prédája volt, de ettől nagyobb veszélyt jelentett számára a rablók sokasága. Mindenki menekült, és kóbor nomád volt, állandó lakás nélkül: nem építettek falakat, hanem barlangokban és vékony-gyenge menedékekben húzták meg magukat. A Nagy Károly-i krónikák tudósítása szerint: e kor épületei mind sárból és fából épültek.³

Abu Hámid al-Garnáti, arab utazó, aki három évet töltött Magyarországon 1150-1153 között, a jegyzetében azt írja, hogy a magyaroknak 78 városuk, sok falujuk van, házaik kerttel és fallal vannak körülvéve.⁴

¹ Rudnay Egyed: „A Nyugati kultúráról.” *Ősi Gyökér*. 1990. szept.-okt. (Champlly: Histoire de l'Abbaye de Cluny. Paris. 1879)

² Hóman Bálint: *Őstörténelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938. Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942. Macartney: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930. 207. old.

³ Ann. Lauriss. A. 789: „ex ligno et terra”.

⁴ Grandpierre K. Endre: *Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993. 73. old.

A vérszövetség, amely minket, magyarokat, egységes államszövetségbe kötött, körülbelül 500 évvel előzte meg a legtöbb európai államot. A francia királyság **XI. Lajos** (1461-1483) alatt egyesült. **Bismarck** (1815-1896) egyesítette a német államokat. Olaszország **Garibaldi** alatt egyesült (1807-1882).

Nagyhatalmunk elvesztésének kezdete

Pozsonynál 907 júniusában a mieink megverték a németeket. Pozsonyt a szlovákok ma Bratislavának nevezik.

A csata leírását, amelyet ritkán említene az európai történelmi könyvek, **Badiny-Jós Ferenc** tanulmányából vettem át.⁵

... Kr. u. 907 júniusában hatalmas német haderő gyülekezett Ennsburg környékén. A németek ugyanazt a felvonulási taktikát alkalmazták, amit **Nagy Károly** használt az avarok ellen. Három hadsereg nyomult előre hazánk felé. Ugyanazon időben **Gyermek Lajos** király (900-ban koronázták meg) Ennsburgban maradt **gr. Aribóval** és az ő hadseregével. A Duna északi partján a hadseregét **Luitpold** herceg vezette, a keleti határterületek ura. A Duna déli-parti hadseregét **Dietmar**, a salzburgi kardinális vezette. A flotta parancsnoka **Sieghard** hercege volt, aki rokonságban állt a királlyal.

Kezdeként egy kis magyar egység kimerítette Dietmar hadseregét, állandó zaklatással. Mikor a német hadseregen már fáradtság mutatkozott, akkor támadta meg őket gyorsan az egységes magyar csapat. A magyar támadás olyan volt, mint a vihar, nem volt ellene védekezés. A nyilak jégesőként hullottak, nagy veszteséget okozva az ellenségnek, ennek ellenére, a magyar had nem tudta áttörni a német vonalat. Ekkor cselt vetettek. Egy lovas üteg megtámadta a németeket, és vereséget színlelve megfutamodott. Ahogy vágatva visszafelé menekültek, lovaikon megfordulva nyilaikat az üldöző németekbe eresztették, és így megtörték a német sort. Ez volt az a jól bevált taktika, amit a hunok, szittyák és avarok is nagy sikerrel használtak már évszázadokkal azelőtt is. Két napig használták ezt a taktikát, végül is teljesen kimerítették a német hadat. Augusztus 9-én ezt a kimerített hadsereget támadták meg minden oldalról, és Dietmar bíboros is itt lelte halálát. Az éjszaka leple alatt a mieink lovaikkal átúsztak a Dunán, és hajnalban, még mielőtt Luitpold hírt kaphatott volna Dietmar sorsáról, megtámadták és meg is verték őket. Tizenkilenc bajor főnemes és katonák sokasága halt meg a csatában, csak kevésnek sikerült Ennsburgba visszajutni, a király táborába, jelenteni a vereséget.

A harmadik nap a flotta kapta a támadást, és Sieghard herceg elmenekült, hogy mentse az életét. Három nap, három magyar győzelem. A magyar had három hatalmas hadsereget vert szét, Gyermek Lajos király a friss hadával akkor fordult ellenünk. A csata egy erdő tisztásán zajlott. A magyarok már előbb elbújtattak egy csapatot az erdőben. Megint a németek támadtak. A mieink ismét megfutamodtak, és mikor a németek üldözőbe vették a hátrálókat, az előre elbújtatott csapat előjött, és hátba támadta az üldözőket. Ebben a pillanatban kürtjelre megfordultak a hátráló menekülők, és az így gyűrűbe került németeknek nem volt semmi esélyük. Csak a királynak és néhány kísérőjének sikerült Passauba érni, a többi mind elesett.

Bajorország népe erre a hírre az erdők mélyébe, a hegyekbe és mocsarakba menekült, és ott próbált menedéket találni. Így nyílt meg az út Németország belsejébe. Elődeink ekkor elkerülték, megkímélték a kastélyokat és városokat, de feldúlták a templomokat és a kolostorokat, hogy

⁵ Badiny Jós Ferenc: "A pozsonyi csata", *Ősi Gyökér*, 1985. jan.-febr. 4. old.

visszaszerezzék kincseiket, beleértve a Szent Koronát is, amelyet **Nagy Károly** elrabolt. A krónikák azt írják, hogy a németek fegyverraktáraknak is használták templomaikat, kolostoraikat.

A német krónikák szerint a magyarok kincseket raboltak, de mit tanítunk mi az iskoláinkban? Azt tanítjuk, amit ők írnak az ő népüket szépítve, a mi befektetítésünkre. Felsorolják, hogy mi szétromboltuk az ő vallási összejöveteleik helyeit: Szt. Florián, Mattsee, Mondsee, Tegernsee, Schliersee, Schaftarn, Benedict-Beuren, Korchelsee, Schlehdorf, Stafelsee, Polling, Diessen, Sandau, Tierhaupten, Friesing.⁶

Győztünk, de nagy vérvesztéseget is szenvedtünk. Árpád a sérülése miatt életét veszttette, s ugyanúgy a három idősebb fia is: Tarhos, Üllő és Jutas.

Kedvelt híresztelés, hogy a kereszténység felvétele mentett meg bennünket a pusztulástól. A tények az ellenkezőjét bizonyítják, mert ettől az időtől kezdve támadtak minket folyamatosan.

Ellenségeink történelemírása is számos helyen említi őseink hősiességét, megbízhatóságát. Számos nagyjelentőségű háborút, és ennél több csatát nyertünk a tatár, török, német, osztrák (azaz a Habsburg) császárok elleni, védekező harcaink során. Közülük magasán kiemelkedő jelentőségű a győzedelmes pozsonyi csata 907-ben.

Géza kagán fiát, **Vajkot** 1000-ben koronázták királlyá, és a keresztségben az **István** nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásaikat, és uralni akarták Magyarországot.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörték a nyugati határ menti területeinkre Bajorországból, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. **II. Konrád** Bizánccal, a kelet-római császársággal próbált ellenünk szövetséget kötni, **Nagy Ottóhoz** hasonlóan. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezején történtek ellenére sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt küldte Konstantinápolyba 1027-ben. István, mikor tudomást szerzett a küldött céljáról, megtiltotta, hogy átutazzon hazánkon. A németek nem késlekedtek, ez elég volt számukra egy újabb támadáshoz. 1030-ban ez meg is történt: két külön hadsereggel támadtak. Az egyik a Duna jobb partján húzódott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg, **Bratislav**, rabolva és pusztítva, – de visszaverték őket, és Bécsig zavarták.

Őseink ez alkalommal sem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben **III. Henrik** (1039-1056) a magyar határ felé közeledett. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és **Aba Sámuel** királyunk (1041-1044) nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó völgyét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátotta volna a német foglyokat. A nép nem támogatta a király e békeegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően, 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. **Kézai Simon** írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók közén nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón, és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhöz közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű a győzelme. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. **Kézai Simon** tollából idézve: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”⁷ **Aba Sámuel** király meghalt menekülés közben, Henrik pedig bevonult Fehérvárra. A hűbéri

⁶ Badiny-Jós Ferenc: *Ősi Gyökér*, 1985. jan.-febr. 4. old. 1988. márc.-ápr. 34. old. - 1. Monumenta Boica. XXXI. , 176-177.

- 2. Fejer, Cod. Dipl. Hung. VII. Vol. V. Par. 31-31. - 3. Aventinus: Annales Boiorum, IV. XXI. Könyv, 19. fejezet.

⁷ Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. 1956. 289. old.

eskütétel abban a katedrálisban történt, amelyet **I. István** (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni az elviselhetetlen megaláztatást, hogy hűbérese legyen a német császárnak, ezért egyesült, hogy lerázza a német igát.

Orseolo Péter (1044-1046) királyt a köznyelv csak *Német Péternek* nevezte. Benne látták az ország titkos gyarmatosításának végrehajtóját. Péter nyíltan hirdette az ország tönkretételét és a magyarság kiirtását. Ebben III. Henrik német császár hatalmában és segítségével bízott. Nem törődött az emberi jogokkal, helyüket a magyarellenes erőszak vette át. Hazánkat ekkor idegen kalandorok, zsoldosok és lovagok árasztották el. Hároméves uralkodása után felkelt a magyar nép, és elűzte az országból. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „*Mi vassal fizetünk a németnek, nem arannyal.*” A száműzött Árpád-hercegek visszajöttek, és **Endre (I.)** lett a király (1046-1060).

III. Henrik harmadszor 1051-ben támadta meg országunkat, minden haderejével. Dunai hada **Gebhard** püspök vezetése alatt indult lefelé a Dunán, megrakva élelemmel és hadianyagokkal. A Duna északi oldalán a hadat a bohémiai herceg, **Bratiszlav** és a karintiai herceg, **Welf** vezette.

III. Henrik hada Karintiából indult el, és átvonult Vas és Zala megyéken. Sümeg falunál rátért az ősi római útra, és Fehérvár felé menetelt. Mi, magyarok, visszavonultunk, kimenekítve a lakosságot, élelmet, állatokat, egyszóval mindent az elhagyott területekről. Megjegyzendő, hogy ez a történet a XI. században, 800 évvel Napóleon veresége előtt játszódott le. A császári hadat kiéheztették, ugyanakkor nem hagyták pihenni, kis rajtaütésekkel sűrűn támadták. A kifárasztott katonák lelkiileg megtörttek, idegeik kimerültek, és elment a kedvük a háborúzástól.

Mikor megérkeztek Fehérvárra, a német had már szétzüllött sereg volt. Katonái megfordultak, és a legrövidebb úton igyekeztek vissza hazájukba. A könnyű magyar lovasság a határig üldözte, nyugtalanította őket, nem tudtak menekülni a zaklatásoktól. Az északi sereggel ugyanez történt.

Gebhard püspök levelet küldött a császárhoz további utasításért, de őseink elfogták a futárt, és a kezükbe került levélre ők válaszoltak a császár nevében. Azt a parancsot adták, hogy a dunai flotta azonnal forduljon vissza. Így Gebhard nem sietett a császár segítségére, pedig nagy szüksége lett volna rá.

III. Henrik október 25-én Hainsburgban, november 12-én már Regensburgban volt. A vérig sértett császár csak bosszúra tudott gondolni. Endre király megpróbált vele békességre jutni, de hiába volt minden szándék. A császár meggyőzte **IX. Leó** pápát (1049-1054), hogy lépjen fel, hasson Endrére, hogy fogadja el a császárt hűbérurául. A pápa egyházi átokkal sújtotta Endrét, de ő még erre sem hódolt be. Látható, hogy a Szent Római Birodalom teljes erejével sem volt képes hűbéresévé tenni Magyarországot. Ezt a tényt megerősítette a pápai titkár, **Wiebert**, mikor ezt jegyezte fel naplójában: „*A római birodalomra nézve Magyarország meghódítása megghiúsult.*”⁸

Ekkor III. Henrik, aki már egyszer megszerezte a jogot az ország hűbérességére, mivel azt nem tudta megújítani, már inkább Endre barátságát kereste: felajánlotta leánya, Sofia kezét Endre fiának, Salamonnak. Sofia, aki ez időben már a francia herceg jegyese volt, megszakította az eljegyzést, és Salamon felesége lett.

Ez megtörtént eset. A római császár örült, hogy leányát a „barbár csorda” akkori királyi családjába adhatta.

III. Konrád császár (1138-1152) a hadsereg parancsnokságát ausztriai **Henrikre** ruházta át. Ennek következményeként az egyesült német had elfoglalta Pozsonyt és a várat. A németek lefizették a vár védőit, és így jutottak a várba.

⁸ u. o. 294.

II. Géza király (1141-1162), ahogy értesült a történekről, csapatával körbezárta a várat, a megszállók nem mozdulhattak, s amint rájöttek reménytelen helyzetükre, egyezséget kértek. A szabad elvonulás fejében 1500 kg ezüstöt kínáltak. Őseink megölhették volna a betolakodókat, de megtartották ígéretüket, és szabad elvonulást engedtek a fegyverletételért cserébe.

Ez a megegyezés hasonló volt a Lech-mezei csatához, ahol a németek megállapodást, paktumot kötöttek a fegyverletétel ellenében, de ők azt megszegették, lemészárolták az 5000 lefegyverzett magyar harcost.

Balsorsunk következtében Európa szakkönyvei a történelmi események csak egy részét közölték, kihagytak fontos tényeket, mert ha a teljes igazságot írták volna meg, akkor meg kellett volna osztani történelmüket és hajdankori nagyságukat egy olyan nemzettel, amelyet ők nem tartanak európainak. Röviddel a német után jött a tatár, a „török” – majd a Habsburg megszállás. Ezek a hatalmak földünket, hazánkat akarták elvenni. Az ellenük vívott küzdelmek okozták a magyar nép nagy lélekszámcsökkenését és önállóságának elvesztését.

A német-római, habsburgi császárok minden igyekezete hiábavaló volt, mert céljukat, Magyarország teljes elfoglalását, a nemzet felszámolását nem tudták elérni. Ez bizonyítja azt, hogy honvédő háborúinkat mindig sikerrel vívtuk meg, mert az ellenséget ki tudtuk zavarni az országból.

A magyar honszeretet, a hazáért való hősiesség önfeláldozás a messze múltba visz vissza. **Grandpierre K. Endre** feltárja, kétségtelenné, bizonyossá teszi az őshaza hollétét, azt, hogy az anyaföldünk, a Kárpát-medence, ősidőktől fogva magyar népek területe volt, és leírja a szittyák hősiességét és honvédelmét: valamint a sajátos hadviselést, amely a szittyákat-hunokat-avarokat-magyarokat egyaránt jellemezte.⁹

1241. április 11-én, Mohinál a magyarság színe-java elpusztult. **Obrusánszky Borbála** 2007. évi kínai és mongol tanulmányútjáról hazatérve elmondja, hogy helyben tanulmányozta a XIII. századi mongol-magyar ellentétek hátterét, és így tudta meg, hogy **Batu** kán 30 levélben kérte a magyarok velük való közös, Német-Római Császárság elleni együttműködését, és nehezményezte azt, hogy **Babenberg Frigyes** (Civakodó vagy Harcias) **II. Frigyes** – németül: *Friedrich der Streitbare* – 1211. június 15.– 1246. június 15. – osztrák herceg és 1230-tól Stájerország hercege kivégeztette a mongol követeket.¹⁰

Mohinál valószínűleg az együttműködés elmaradását bosszulták meg a magyarokon. Azt is tudjuk, hogy a pápa ez időben kitagadta, eretneknek kiáltotta ki **IV. Béla** magyar királyt, és tudjuk azt is, hogy nem kapott tőle semmi segítséget. Babenberg pedig megsarcolta a hozzá menekült királyt, kikényszerítette az Őrvidék (a jelenlegi Burgenland) elcsatolását, és elragadta IV. Bélától az ország kincseit. Ez megvilágítja, milyen (volt) a német európaiság, és hogyan állt helyt a magyarság a keresztény Európáért. Az elorzott területen tíz vár állt. Babenberg megerősítette azokat, ezért a történelemben úgy tanítják, hogy ő volt a Nyugat védelmezője a tatárokkal szemben. A várak megerősítésének célja valójában nem a tatárok visszatartása volt, hanem annak megakadályozása, hogy a kiszorított területeket visszafoglalhassuk. **II. Frigyes** (Friedrich) felajánlotta nekünk a segítségét, azzal a feltétellel, hogy az egész ország az ő kormányzása alá kerül, ha ő a tatárokat legyőzi, megfutamítja; s ha **Béla** nem vállalja el ezt a feltételt, akkor kiadja őt a tatároknak. A király kénytelen volt elfogadni az ajánlatot, de kis csapatával sikerült megszöknie. Visszatérése közben megtámadta Frigyes, aki a harcban életét vesztette.

⁹ Grandpierre K. Endre: Történelmünk központi titkai. Budapest, 2011.

¹⁰ Friedrich Klára – Szakács Gábor: „Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig” Budapest. 2007.

A zsarolás révén kicsikart „jogalapra”, valamint arra a híresztelt hazugságra, hogy az Őrvidék már a magyarságot megelőző időkben is osztrák terület volt, - tehát ezekre hivatkozva csatolták az Őrvidéket Trianonban Ausztriához, 1920. június 4-én. Ezt nevezték „történelmi igazságtétel”-nek.

1920-ban Ausztria egészen Hegyeshalomig követelte magának a hozzácsatolandó területet, melyet ekkor Burgenlandnak kereszteltek el, de eredeti neve „*Őrség*”, majd „*Lajta Bánság*” volt. Ezzel a követeléssel az osztrákok (németek) egy 900 éves egyezményt szegtek meg. **I. István** feleségül vette a német-római császár húgát, aki úgy szerepel az okmányokban, mint „*Giesel*”. Magyar történelmünk a „*Giesel*” szót fogadta el a királykisasszony nevéként: **Gizellának**. Az Árpád-kori okmányok áttanulmányozásából derült ki, hogy **Géza**, I. István apja, jószántából, önként adományozta a német-római császárnak a bécsi medencét, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semminemű területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Az osztrákok ezt a 900 éves egyezményt szegték meg Trianonban, amikor saját szövetségesük ellen fordultak területköveteléssel. Burgenland területén (4020 km²) 261 618 magyar élt, akik azután osztrák állampolgárokká lettek.

Trianonban (a korábban említett térképekre hivatkozva) a csehek és a szlovákok maguknak követelték az ősi magyar földet egészen a Dunáig, a *rumánok*¹¹ Gyulafehérvárig, a jugoszlávok pedig Szegedig. Az osztrákok, mint már említettem, Hegyeshalomig.¹²

1526-ban a szultán ismét hatalmas haddal támadott, és végső győzelmét Mohácsnál aratta. A „*mohácsi csatát*” a történészek évszázadokon keresztül a Habsburgok érdeke szerint magyarázták, tanították. **II. Lajos** halála is elő volt készítve. 1526 tavaszán a török had 200.000 emberrel és 300 ágyúval érkezett a határra, míg a magyar hadak egymásnak ellentmondó parancsokat kaptak. **Szapolyai János** erdélyi kormányzónak és **Frangepán Kristóf** horvát-szlavón bánnak úgy szólt a parancs, hogy hadaikkal vonuljanak a Dunántúlra, s félúton egy másik parancs érkezett, amely az Al-Dunához irányította őket. Az eredmény az lett, hogy a csata végén érkeztek Mohácsra. A királyi had nem kapott erősítést. A lengyel király sem küldte el a megígért katonai segítséget. **Habsburg Ferdinánd**, a királyné bátyja, egyetlen fegyveres katonát sem adott. **II. Lajos** király 84.000-re tervezte seregét, s helyette 28.000 emberrel vette fel a harcot. Ebben az ütközetben másfél óra alatt 24.000 magyar esett el.

A Habsburgok a magyarokat okolták a vereségért. Érvelésük: a belső viszály. Ezt a magyarázatot hirdették és tanították a magyar iskolákban. A Habsburgok magától értetődően nem említették, hogy a választóvonal éppen az ő politikájuk, irányító befolyásuk az országban, ők a hódítók. *Elhitették velünk, hogy mi vagyunk a Nyugat és a kereszténység védőbástyája a pogány török ellen. Ez félrevezetés volt, azért, hogy az állandó harcok következtében kivérezzünk... Több európai ország barátságos viszonyban állt Törökországgal.*

Az 1526-os Cognac-i Szövetség keretében **I. Ferenc** francia, **VIII. Henrik** angol király, **VII. Clement** pápa és olasz városok, mint Firenze, Velence, mind szövetséget kötöttek a törökkel a Habsburg világhatalom ellen.

¹¹ „Én a **Rumánia** nevet használom, mert ezt a nevet kapták a Berliini Konferencián, 1878-ban, **Andrássy Gyula**, az Osztrák-Magyar Monarchia külügyminisztere javaslatára, noha az oláhok szeretik magukat Romániának, a rómaiak leszármazottainak feltüntetni” – írja **Botos László**. Szerzőnkkel teljes mértékben egyetértünk, de füzetünk további szövegében – elsősorban olvasóinkra való tekintettel – mégis a ma elfogadott „*román*” kifejezést használjuk. (A Szerkesztő)

¹² Halmi Dezső: I. m.

Ha a magyar király, akkor független lett volna a Habsburg cselszövéstől, Törökország egyszerűen nem támadott volna bennünket. Nem volt „keresztes” háború, mert a magyar egyedül állt a törökkel szemben. Az európaiak nem jöttek a „*kereszténység védelmére*”, és pedig azért nem, mert a magyarok a Habsburgok oldalán harcoltak. Szülejmán jegyzeteiből kitűnik, hogy azt a tervét már régen feladta, hogy népünket a mohamedán vallásra térítse.

A „*mohácsi csata*” kedvező alkalommá vált a Habsburgok részére, hogy a királyt eltávolítsák, és a magyar trónt véglegesen megszerezhessék.

Több ellentmondó jegyzék, leírás van *II. Lajos* király haláláról. Amit a Habsburg-ügyintézés és a magyar történészek elfogadtak, 1784-ben íródott **Karl Gottlieb von Windisch** által, s pozsonyi kiadásban jelent meg. Ez a forrásmunka azt állítja, hogy *II. Lajos* király menekülés közben a kiáradt Csele-patakba fulladt. A király papja, **Szerémi György** jelentése szerint ez nem állja meg a helyét: *ő szemtanúja volt a király halálának*. A lelkész eredeti jelentése azonban eltűnt a történelekről, a halál okáról. A „*másolat*” állításai pontatlanok – ez a bécsi levéltárban található meg egy későbbi kiadásban, szintén a XVII. századból. A megmaradt *Szerémi Krónika* 133. oldalán ez olvasható:

„... *reperimus quod cum gladio bohémico transfixus erat.*”¹³ – Szerémi György ezt írja: a király oldala átszúrt (átdöfött) volt egy bohémiai (csehországi) törrel. Ebből kitűnik, hogy *II. Lajos* királyt a saját testőre, a bohémiai **Czetritz Ulrich** ölte meg. További bizonyíték *Czetritz Ulrich bűncselekményéről a Magyar Irattári (Okmánytári) Gyűjteményben jelent meg. Zakar András írja, hogy a dunaszekcsői plébános jelentése az volt, hogy *Czetritz Ulrichot* a királyné, **Habsburg Mária** hozatta be az országba, s rendelte a király egyik testőrévé, – aki aztán megölte *II. Lajos*t, és később a hulláját a Csele-patakba dobta.¹⁴ **II. Lajos a mohácsi csata után, orgyilkosság áldozata lett, így a Habsburg hatalom a lehető leggyorsabban elérte célját: megkaparintotta a Magyar Koronát. Megvalósult az, hogy az erőszak erősebb a hatalom jogánál.***

Mivel *II. Lajos* fiatal, erőteljes férfi volt, és utódot, trónörököszt várhatott, egy idegen származású lovagot, *Czetritz Ulrichot* hívtak a királyi udvarba azért, hogy mint testőr, a Habsburg érdekek szerint, alkalmas pillanatban megölje a királyt. A terv egyszerű volt. Ha a király túléli a csatát, akkor *Czetritz* egy őrizetlen pillanatban megöli. Minden történelmi forrás hangsúlyozza, hogy a király a csata után életben maradt, és embereivel megmenekült. A kérdés az, hogy merre? Budán nem volt csapata. Minden bizonnyal Szapolyai serege felé kellett menniük, aki a Duna-Tisza közén tartózkodott. A király szándékát a Habsburgok előre látták: egyesülni akar Szapolyai hadával. Tehát meg kell állítani a királyt, még a csatlakozás előtt. *Czetritz* a mohácsi gázlónál zsoldosaival megtámadta *II. Lajos*t és testőreit.

Amíg a király Mohácsnál a török ellen harcolt, a királyné elhagyta a Csepel-szigetet, hogy visszatérjen Ausztriába. A királyné minden becses értékét elcsomagolta. Az ezüstdíjakat ezüstpénzekbe olvasztotta. Nyolc megrakott szekér kincssel indult a Dunához. A szekerek tartalmát három uszályra rakatta, és Bécs felé hajózott. *Czetritz* Neszmélynél találkozott a királynéval, és átadta *II. Lajos* pecsétgyűrűjét, ezzel bizonyítva, hogy végrehajtotta megbízatását. **Néhány héttel később a királyné elrendelte Czetritz meggyilkoltatását, valószínűleg végképp el akarta tussolni a királygyilkosság körülményeit.**

Vajon Habsburg Mária miért menekült Csepelről, és *Czetritz* honnan tudta, hogy Neszmélyen kell találkoznia vele, ha ez mind nem egy előre megbeszélte terv szerint történt? A királyné a bátyjához, Ferdinándhoz tartott. Ő a Mária által vitt ezüstpénzen verbuvált

¹³ Baráthosi-Balogh Benedek: Magyarirtó Habsburgok. Buenos Aires, 1976. 35. old.

¹⁴ Zakar András: Elhallgatott fejezetek a magyar történelemből. Switzerland, 1976. 18. old.

zsoldoshadat, és azokkal támadta meg, és foglalta el Pozsonyt. Ez az alakulat verte meg Szapolyai hadát, akit az országgyűlés II. Lajos halála után királlyá választott.

Habsburg Ferdinánd ígéretekkkel, földadományokkal magához csalogatott néhány magyar főurat, szlávokat, szászokat és horvátokat, akik egy ideig Szapolyaival tartottak, s meggyőzte őket, hogy Székesfehérváron őt válasszák királlyá. A Habsburg-támogatók loptak, gyilkoltak, és lázadásra izgatták a nemzetiségieket a magyarok ellen. Ez a ma is tapasztalható magyarellenesség ebből az időből származik. Az ország elvesztette a „függetlenségét”, és az élet alig volt elviselhető. A magyar nép létszáma és területe csökkent. Két királya volt az országnak: *Szapolyai János* és *Habsburg Ferdinánd*, és az ország három részre szakadt, mert a harmadik rész a törököké volt. Úgy a Habsburg, mint a török, azon fáradoztak, hogy befolyásukat további területekre terjesszék ki. Országunk két hatalom közé ékelődött, és időnként hol az egyikkel, hol a másikkal lépett szövetségre. Nagy veszteségeket szenvedett a két megszálló súrlódásai között. Szapolyai János határozott, végül a törökkel lépett szövetségre. Mikor Ferdinánd értesült e szövetségről, Európa-szerte nagy erejű, Szapolyai-ellenes hírverést fejtett ki. Európa „elfelejtette” előző, saját török-barátságát, és most egyöntetűen elítélték a magyar király török-szövetségét.

Szapolyai János török segítséggel megverte Ferdinánd hadait Sárospatakon, majd Buda irányába vonult. Ferdinánd ekkor képtelen volt Buda védelmére elegendő katonaságot küldeni, így az török kézre került. A szultán a Duna völgyében haladt Bécs felé. Az útjába eső várakat egyenként elfoglalta, behatolt Visegrádra, ahol kezébe kerítette a Szent Koronát, majd ostromot vezetett Bécs ellen. A korán beálló tél és Ferdinánd egyesített hada soknak bizonyult, a szultán kénytelen volt megfordítani a seregét. Ezután visszaállította Szapolyai hatalmát. Azonban a visszavonulás területén mindent leromboltak, megsemmisítettek. A legnagyobb pusztítást a Ferdinánd uralma alatt álló területeken hajtották végre.

1686. szeptember 2-án, 145 éves török megszállás után, Buda végül is szabad lett – Habsburg segítséggel. Buda „felszabadítása” után **Karaffa** német hadvezér ablaka alatt kínpadot építettek, onnan gyönyörködött a kínzások sorozatában. Parancsa ez volt: „*Mindenkit, aki magyarul beszél és egy yardnál magasabb, darabokra kell vágni.*” Ez volt a jelmondata. **Wallisch** ezredes, a vérbíróság elnöke inkább lemondott, de nem bírta nézni a kínpadon gyötrődők vonaglásait, és hallani fájdalmas ordításait.

A magyar lakosság létszáma csökkent, mindig fogyott a hosszú háborúk alatt, és az 1686-os Habsburg „felszabadítás” is majdnem egy „teljes” megsemmisülés volt. Az ország nagy területei teljesen elnéptelenedtek, – ezekre a helyekre a Habsburgok mindenféle európai kalandort, szerencsevadászt telepítettek be, többnyire németeket.

Sorban bemutatva további működéseiket (hogyan lehetett tönkretenni a népet): évente kétszer elrendelték, hogy Németország és Ausztria területéről minden bűnözőt (azokat is, akik szifiliszról vagy más vérbajos betegségtől szenvedtek, beleértve a prostituáltakat is) lehozzanak a Dunán. **Leopold** császár „Aranygyapjú érdemrend”-del tüntette ki Karaffa tábornagyot – amiért oly kiváló munkát végzett könyörtelen, brutális utasításainak végrehajtásával. 1697-ben a császár törvényt hozott, amely kimondta, hogy ha bárki megöl egy magyar „lázkodót”, jutalma annak fél birtoka lesz. Ennek eredménye lett az, hogy sok idegenből lett „magyar” arisztokrata, és legalább 87 jól ismert „idegen” foglalt helyet a magyar nemesség között és a kormányban.

Leopold elfogadta **Kolonics** tábornok indítványát, hogy a töröktől visszavett területeken ugyanazokat a törvényeket kell alkalmazni, amelyek Ausztria területén érvényben vannak. A császár szándéka ekkor hivatalosan is hazánk Ausztriához való csatolása volt. Kérte a magyar nemesség jóváhagyását. Mikor a nemesség nem fogadta el indítványát, Leopold megtorlással, retorzióval fizetett. Olyan szabályzatot fogantatosított, hogy minden magyarnak, ha a töröktől

visszaszerzett területeken volt birtoka, és azt vissza akarta nyerni, tulajdonjogát okirattal kellett bizonyítania. Ha az irat nem állt rendelkezésre, a földet elkobozták. Azok a „szerencsések”, akik igazolni tudták birtokukat, nehéz adót és közös költséget voltak kénytelenek fizetni, s ha ezt nem bírták vállalni, a birtokot ugyancsak elkobozták, és idegeneknek adományozták. A Kunság területét félmillió aranypénzért adták el a Német Lovagrendnek.

A trianoni döntések így zajlottak:

Masaryk 1924-ben tett nyilatkozata: „1918. július 30-án ellenjegyeztem Pittsburghban azt az 'egyezményt', amelyet Amerika tót és cseh emigráns szövetségeinek kiküldöttjei kötöttek meg Clevelandban, 1915. május 17-én. Ez a szerződés egy kis szláv csoport igényeinek a kielégítésére szolgált. Ezek, Isten tudja, miféle gyerekességekről ábrándoztak. Holmi Szlovákiáról: amelynek legyen autonómiája, saját közigazgatása, önálló parlamentje és bíráskodása, saját iskolái, stb... Habozás nélkül hozzájárultam a cseh nemzet nevében ezekhez a tót követelésekhez.” (A római kongresszus másnapján Masarykot a londoni, párizsi, amsterdami és genfi cseh nemzeti bizottságok köztársasági elnökké választották meg. Ilyen minőségben írta alá a pittsburghi szerződést.)

„A 'szerződés' u. i. egyszerű magánegyezmény jellegű volt, amelyet csupán néhány emigráns kötött. Ezek is – kettő kivételével – honosított amerikaiak voltak. Semmilyen akadályát nem láttam annak, hogy ezt az értéktelen darab papirost aláírjam. Miután ugyanis a 'szerződést' ünnepnapon 'kötötték', ez – amerikai törvények szerint – amúgy is érvénytelen volt.”¹⁵

Masaryk szerint „értéktelen darab papirost” fogadtak el Trianonban, mint hivatalos népakaraton nyugvó döntést, Felvidék Csehszlovákiához való csatolása alapjául. Masaryk elhallgatta az igazságot, mert a tót amerikaiak Clevelandban és Pittsburghban független Szlovákiát követeltek Csehszlovákián belül. Az aláírás alkalmával ezt el is fogadták. Itt a bizonyíték: „Az amerikai szlovák liga ma kiáltványt adott ki, melynek értelmében hajlandó együttműködni a csehekkel, amennyiben: a cseheket, morvákat, sziléziaiakat és a szlovákokat magában foglaló cseh állam szövetségi alkotmánya biztosítja a tót autonómiát.”¹⁶

„Ezt az 'értéktelen' és minden 'gyakorlati jelentőséget nélkülöző papírrongyot' használta fel Masaryk arra, hogy megváltoztassa vele Európa térképét.” (Pozzi, 249) Megemlítendő, hogy a mindig nagyon fontoskodó, jogi kérdésekben szörszálhasogató **Wilson** minden ellenőrzés nélkül elfogadta a szerződés hitelességét. A sors iróniája, vagy Isten ujja, hogy az elnököt ugyanazon a napon érte agyvérzés, aminek következtében rövid időn belül elvesztette szellemi képességét. Hogy e testvéri egyesülés milyen jól bevált, arról a tót néppárt 1923 és 1934-ben írt, és a művelt világ közvéleményéhez intézett kiáltványa tanúskodik. „Nincsen olyan becsületes ember Szlovákiában, aki ne ment volna keresztül a gazdasági elnyomatás, a politikai üldöztetés, vagy a bebörtönöztetés kálváriáján. Szlovákiában a terror és a börtönök csendje uralkodik.” (Pozzi, 249-250. old. lábjegy. 18.)

Trumbić, akit **Wickham Steed** és **Seton-Watson** jelölt ki Jugoszlávia megalapítására, maga bizonyítja a demokratikus, emberséges, türelmes, magyar politikát. Trumbić ezt mondta Pozzinak: „Először is követeltem, hogy a szerb kormány garantálja a jugoszláv közigazgatási autonómia

¹⁵ Pozzi, Henri: Századunk bűnösei, translated by Dr. Frigyes Marjay, Budapest, 1936, 1996. 248. Masaryk T. J.: The Making of a State, London, 1924, 229.

¹⁶ U. o. 248-249. *Le Temps*, 1910. február 4, *La Guerre Sociale*, 1915, II. 3.

sérthetetlenségét, s így a jövőben Nagy Szerbiában is megmaradjon a jugoszlávok mindazon joga és privilégiuma, amelyet a magyar uralom alatt élveztek.” (Pozzi 231)

Milyen indoklással csatolták a Bánságot Jugoszláviához akkor, amikor a terület lakossága kétharmad részben magyar volt, és Trumbić, a magyarok ellenlábas, maga bizonyítja azt, hogy a magyar uralom alatt nem volt elnyomás? Mi nem látunk egyéb okot, mint a pánszlávizmus céljának beteljesítését, amelyet a nagyfokú tudatlanság, megvesztegetés, romlottság, a pénz-hatalmasságok és a szép asszonyok bájai támogattak.

Hogyan fogadhatták el hivatalosan a Korfui és a Clevelandi „Egyezményt”? A Korfui Egyezmény létrehozói Wickham Steed, Seton-Watson, Tardieu és Trumbić voltak. Clevelandban csak az Amerikába vándorolt tót emigráltak szavazhattak. Egyáltalán volt-e magyar szavazati lehetőség? A magyarok felvidéki jelenléte 30%. Egy kivándorolt liga közössége hogyan szavazhatott az otthoni nép nevében?

1918. december 1-én Gyulafehérvárott, a Román Nemzetgyűlésen, az erdélyi románok vezérei kinyilvánították óhajukat, hogy egyesülni kívánnak a román királysággal. December 13-án e határozatot megismételte a kormányzótanács (Consiliul Dirigent). Nemzetközi jog szerint törvénytelen határozat volt, írja **Raffay Ernő**: „...hiszen a nemzetközi békekonferencia még össze sem ült, nemhogy döntött volna.” (Raffay, 71) E Gyulafehérvári Gyűlésen hozzávetőlegesen százezer erdélyi oláh vett részt, de ugyanakkor a terület többi lakosa: a szerbek, szászok és magyarok nem vehettek részt a gyűlésen. Ezért a határozat törvénytelen. Később közismertté vált, hogy a nemzetgyűlést a királyi román kormány szervezte, közösen az erdélyi oláh vezetőkkel. Nyilvánvaló, hogy az oláhok így akartak hatni a Békeparancs javukra való döntésében. (Raffay, 71)

A román kormány figyelmen kívül hagyta az 1918. november 13-i katonai egyezményt és az Apáthy-Berthelot demarkációs vonalat, amely Kolozsvártól észak-dél irányba haladt. 1919 elején a diplomaták nem jutottak egyezségekre, mert egyik csoportjuk az elcsatolás, a másik pedig Magyarország sérthetlensége mellett állt ki.

Berinkei Dénes miniszterelnök az egyetlen megoldást az önrendelkezés alkalmazásában látta, amelyet megtagadtak tőlünk, és annak a propagandának adtak hitelt, hogy a területünk nagy részét, melyet 896-ban visszafoglaltunk, vissza kell adni a „jogos tulajdonosoknak”. Az utód-államok: Csehszlovákia, Szerbia és Románia magyarellenos politikája így ért cél, hogy **az Antant előtt Közép-Európa földrajza és történelme ismeretlen volt.**

1918. október 9-én a cseh képviselők kivonultak a bécsi Reichsrat-ból. Október 14-én **Beneš** tudatta a Szövetségesekkel, hogy hivatalosan megalakult az ideiglenes csehszlovák kormány. Október 15-én a franciák elismerték az ideiglenes kormányt. Október 18-án Wilson visszautasította a Monarchia békejavaslatát, amely föderális cseh, szlovák, jugoszláv állam létesítését javasolta. Helyette a csehszlovák műállam létrehozását fogadta el. Október 28-án a Cseh Nemzeti Tanács és a négy párt vezetői kikiáltották a Csehszlovák Köztársaság megalakulását. Október 30-án a Szlovák Nemzeti Tanács túrócszentmártoni megbeszélésén 90 protestáns és 15 római-katolikus szlovák küldött kikiáltotta Felvidék (Slovensko) elcsatolását. Ezt a Függetlenségi Szlovák Nyilatkozatot 1920-ban elismerték, mint „népakarati döntést”. Hogyan lehetett ezt népakarati döntésnek elfogadni, amikor csak a szlovákok szavazhattak, az ott élő magyarok nem? Ezért is szükséges egy új határkiigazítási tárgyalás.

Szazonov D. S. orosz külügyminiszternek a cárhoz intézett jelentéséből, az 1914. június 23-i bukaresti tárgyalásáról, arról, hogy milyen feltételekkel hajlandó Románia támogatást nyújtani Oroszországnak és Szerbiának, megtámadva a szövetségeseit. **Bratianu román miniszterelnök** a feltett kérdésre így felelt:

„Románia egész Erdélyt, a magyar Bánságot és az osztrák Bukovina felét kéri... Ezen felül Oroszország tartozik garantálni Románia területi integritását, fedeznie kell további fegyverkezése összes költségeit is.” (Történt ez azok után, hogy Románia 1883 óta az Osztrák-Magyar Monarchia és Németország szövetségese volt, amely szerződését 1913-ban újította meg.¹⁷)

A trianoni békeparancs magyarellenessége abban nyilvánult meg, hogy az Antant elfogadta a nem létező magyar bűnösség megállás nélküli hirdetését a Kis-Antant államok politikusai által lefizetett francia sajtóban, amely szerint mi magyarok elnyomtuk az uralmunk alatt tartott, nem-magyar, kisebbségi népeket. Erre a legfrappánsabb cáfolat **Rudolf Kučera: Közép-Európa története** c. könyve (70-71 old.), amelyben **František Palacký**, cseh történészt idézi. Palacký a csehek egyik legismertebb történésze.

František Palacký „Az osztrák állameszme” című dolgozatában így értékelte a magyar alkotmányt: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell. Ebből lehet megérteni és magyarázni a hungarusoknak (nem csupán a magyaroknak) a maguk ősi alkotmánya iránti közös szeretetét s a rendkívüli energiát, amelyet annak fenntartására és védelmére fordítanak; a hungarusnak bürokrácia alatt élnie és boldogulnia nem lehet...”³⁴ Milyen volt hát ez az alkotmány, és mi volt a történelmi jelentősége? Először is állapítsuk meg, hogy a hungarusok ezeréves alkotmányos folytonosságukhoz való ragaszkodása alkotta a történelmi magyar állam létalapját. Ennek az alkotmánynak a fő előnye a hatalommegosztás volt az uralkodó és a rendek közt, miközben a tulajdonképpeni „demokratikusság” a széles körű decentralizáción, az autonóm országos intézményeken nyugodott. Első helyen említsük meg az országgyűlést, amely minden királyi javaslatot megvitatott, és saját kebeléből választotta a nádort (palatinust), a király helyettesét, s az a Helytartótanács segítségével végrehajtotta a király és a rendek által közösen elfogadott terveket. A decentralizált országos hatalom voltaképpeni alapjai a vármegyék voltak, a királyság egyes területein illetékes közigazgatási egységek, melyeknek élén a comes (főispán), az alispán és a többnyire alulról választott helybeli tisztviselők álltak. Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyegyűlések, melyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vármegye ügyeit intéző tisztkart. „Az országgyűlésen elfogadott és a király által szentesített törvényeket ki kellett hirdetni a vármegyegyűlésen, hogy aztán a vármegyei hatóságok végrehajtsák azokat. A legmagasabb állami szervek intézkedéseit szintén ki kellett hirdetni a vármegyei hivatalok útján, és a vármegyegyűlésnek jogában állt, hogy az olyan rendeletek ellen, amelyeket sérelmesnek tartottak, »tiltakozásokat« nyújtsanak be, és végrehajtásukat a tiltakozások elintézéséig leállítsák. Ha valamilyen népszerűtlen rendeletről volt szó, az egyes megyék közölték egymással tiltakozásuk tartalmát; ez volt az az eszköz, mellyel a történelmi Magyarországon tömegesen fel lehetett lépni a nem tetsző rendeletek ellen, ezek végrehajtását a megyék ellenállása akár meg is akadályozhatta. Ez a széles körű vármegyei önkormányzat volt az a legyőzhetetlen pajzs, amellyel a magyarok megvédték állami önállóságukat, és amellyel győztek az uralkodók egységesítő törekvéseivel szemben.”³⁵ A magyarok harca a magyar alkotmányért hosszú és véres volt, mint minden harc, amelyet a politikai szabadságért vívnak. **Ez a harc a közép-európai történelem legfényesebb lapjaira tartozik, s a jövőben minden Közép-Európa történetével foglalkozó tankönyv részének kellene lennie. Az emberi és polgári jogokért folytatott mai küzdelmünk számára ez olyan hagyományt jelent, amit vállalni kellene, a közép-európai**

¹⁷ Kollányi Károly: A Kárpát-medence Európában, Budapest, Kráter, 1991.

nemzetállamok megalakulásának megalapozatlan dicsőítése helyett. A nemzetállamok ugyan ideiglenesen megvalósítottak számos nemzeti törekvést, meghozták némely nemzetnek a nemzeti szabadságot, másoktól viszont elvették azt, s ami a legfontosabb, nem biztosították tartósan a politikai szabadságot, sem a békét nem hozták meg Közép-Európában.

Ferenc Ferdinánd főherceget és feleségét Sarajevó város meglátogatása során a rácok orvul meggyilkolták 1914. június 28-án. **Berchtold Leopold**, a Monarchia külügyminisztere **Tisza Istvánnak** kijelentette, hogy Ausztria ezt úgy tekinti, mint a rácok háborús kihívását. Ezt 1914. július elsején Tisza feliratban közölte a császárral, melyet az osztrák forradalmi kormány a **Vörös könyv**-ben közölt. „*Gróf Berchtold előtt*” – írta Tisza István –, „*akivel ezt az ügyet megbeszéltem, nem hallgattam el, hogy az ő tervét végzetes hibának tartom, és azzal semmiféle közösséget nem vagyok hajlandó vállalni. Egyelőre nincs elegendő bizonyítékunk arra, hogy a sarajevói merényletben Szerbia bűnös. Ha Belgrád megnyugtató nyilatkozatot ad, nem tehetjük Szerbiát felelőssé – legkevesbé indíthatunk háborút ellene. Ha ezt megtennők, az egész világ minket tekintene a béke megrontóinak és legkedvezőtlenebb kilátásokkal bocsájtkoznánk háborúba.*”¹⁸

Július 2-án Tisza ismét hangsúlyozta álláspontját a német követnek. Július 7-én a Korona Tanács értekezletén Gróf Berchtold kijelentette, hogy **II. Vilmos** császár támogatja háborús javaslatát. Berchtold levelére a császár beleegyezett a katonai mozgósításba. Tisza nem tudott Berchtold császárhoz írt leveléről, és élesen ellenezte az osztrák javaslatot.

„*Sohasem fogok hozzájárulni ahhoz, hogy Szerbiát előzetes diplomáciai tárgyalások nélkül megtámadjuk, még akkor sem, ha ez Berlinben már el van határozva.*”¹⁹

Július 7-én Berchtold megmagyarázta, hogy a Monarchia részéről miért volt szükséges a szerbek elleni háború. Ekkor Tisza István javasolta, hogy a Monarchia küldjön egy világos javaslatot Szerbiának, és ha ezt visszautasítja, csak azután küldjünk ultimátumot. Tisza István a nép véleményét figyelembe véve tudatta a császárral, hogy ellenzi a háborút.

Július 9-én a magyar kormány támogatta Tisza István álláspontját és felhatalmazta annak kivitelében. Július 14-én Bécsben, a Korona Tanács második összejövetelén, nagy propaganda indult Tisza ellen, különösképpen a franciák oldaláról, mert Tisza ekkor már elfogadta Gróf Berchtold Szerbiának nyújtandó ultimátumát.

A **Vörös Könyv** tanúsága szerint a július 19-én Szerbiának küldött ultimátumban olvashatjuk Tisza feltételét. Ha Ausztria megnyeri a háborút, Magyarország nem fog területelcsatolást végrehajtani Szerbiával szemben. Ezek bizonyítékok arra, hogy *Beneš becsapta szövetségeseit, amikor Tiszát okolta a háború elindításáért. Beneš, Masaryk propaganda-hadjárata azt állította, hogy Tisza és Magyarország felelős a háború kirobbantásáért. Sajnálatosan, Tisza István nem publikálta (a királyi ház iránti hűsége miatt) a császárnak írt levelét. Tiszát meggyilkolták a kommunista felkelés alatt, háborús bűnösnek minősítve.* Halála után bizonyosodott be, hogy július 14-én miért fogadta el Berchtold javaslatát.

Pozzi írja: „*Ma már tudjuk, hogy akkor már valóban megkezdődött. Tudjuk azt is, hogy Szazonov, II. Miklós cár nevében, körtáviratban értesítette az összes kormányt, hogy: 'Oroszország előre is visszautasít minden mérséklési közbenjárást, amely Pétervárott megkíséreltetné.' A magyaroknak többé nem állt módjukban választani: a szükség arra kényszerítette őket, hogy együtt tartsanak Ausztriával, – együtt Németországgal – együtt mindenkivel – aki segíthette őket területük megvédésében a fenyegető orosz betörés ellen...*”

A második világháború utáni békekötés ratifikálásakor hazánkat megint megbüntették, mint „háborús bűnöst”. Ugyanakkor, amikor **Teleki Pál** volt az egyetlen, aki ellenezte e háborút, és

¹⁸ Pozzi Henri: A háború visszatér, 199.

¹⁹ U. o. 199-200.

amikor külföldi nyomás: – Németország – hadba lépésre kényszerítette, öngyilkosságot követett el. **Winston Churchill** nyilatkozta: „A béketárgyaláson egy üres széket hagyunk Teleki Pál részére. Ez az üres szék, emlékeztetni fogja a Világot, hogy a magyar miniszterelnök feláldozta magát az igazságért.”²⁰ Sajnos erről az ígéretről „megfeledkeztek”.

A szlávok a sajtóban nagyon élénk osztrákellenes propagandát fejtettek ki, melynek szervezője **Izwolszky** francia-orosz nagykövet volt, akinek sikerült a franciákat az osztrákok ellen hangolnia. „Azon igyekszem, hogy naponta személyesen is befolyásoljam a legfontosabb újságokat: a Temps-t, a Journal de Débats-t, a Matin-t, az Écho de Paris-t”²¹ – írta Izwolszky Szazonovnak 1912. december 5-én. „Ebben az időben különösen a Temps „új” álláspontját kell kiemelni. Négy évvel az események előtt még osztrákbarát tendenciájával tűnt ki. Most már Tardieu harcol hasábjain az osztrák politika ellen.”

A sajtó támadta az osztrák intézkedéseket, melyeket kénytelen volt saját védelmére bevezetni. Az intézkedésekre a belső rend megtartása érdekében volt szükség. Az orosz-szerb támogatást viszont úgy tállták, mint igazságos cselekményt.

1913. február 26-án Izwolszky jelentette, hogy a pénzt, melyet kapott, a *Le Temps*, *L'Éclair*, *L'Echo de Paris* újságok szolgálataira fordította.²²

Pozzi azt írja, hogy 1914 júliusában az említett újságok félrevezették a francia parlamentet és a népet, amikor azt állították, hogy a háború már elkerülhetetlen.

A trianoni tárgyalások folyamata

A magyar küldöttség 1920. január 7-én érkezett meg Neuilly-be, ahol a Madridi kastélyban kaptak szállást, szigorú rendőri őrizet alatt. Egyedül a küldöttség vezetőjének, a 74 éves **gróf Apponyi Albertnek** engedték meg, korára való tekintettel, hogy egy rendőrfelügyelő kíséretében egészségügyi sétát tehessen. Apponyi Albert, amikor minden elhatározottat, január 16-án kapott időt egy meghatározott időn belüli, nemzetét védő beszéd megtartására, amelyet francia, angol és olasz nyelven adott elő, – a hatalmak nagy csodálkozására, de minden részvét kiváltása, engedmény elérése nélkül.

Az Antant május 6-án adta át a döntés szövegét a magyar delegációnak, **Alexandre Millerand** miniszterelnök levelével együtt, amely Franciaország és az Antant Hatalmak nevében íródott.

Részlet Millerand leveléből:

„De ha a határkijelölő-bizottságok megkezdik munkájukat, és arra a nézetre jutnak, hogy a béke határozmányai valahol, mint azt már feljebb említettük, igazságtalanságot teremtenek, melynek kiküszöbölését általános érdekek megkívánják, arról a népszövetség tanácsának jelentést tehetnek.

„Ebben az esetben a szövetséges és társult hatalmak hozzájárulnak ahhoz, hogy a szövetség tanácsa, ha a tekintetbe jövő felek egyike azt kívánta, felajánlhassa jó szolgálatait az eredeti határok békés úton való kiigazítására, ugyanazon feltételek mellett, azokon a helyeken, ahol egy határbizottság valamely változtatást kívánatosnak tartott. A szövetséges és társult hatalmak bíznak

²⁰ Encyclopedia Hungarica, 1996, Teleki Pál. 580.

²¹ Pozzi Henri: Századunk bűnösei. 99. Izwolszky Szazonovnak, Párizs, 1912. december 5-én: Orosz Diplomáciai Okmányok, Állami kiadás, Moszkva, Pétervár, 1922.

²² Pozzi, Henri: Századunk bűnösei, 100. Raffalovics Izwolszkyhoz, 1913. február 26. Diplomáciai dokumentumok.

abban, hogy ez az eljárás megfelelő módot ad arra, hogy minden határ kijelölésénél elkövetett igazságtalanság, mely ellen alapos ellenvetést lehet felhozni, jóvátehető."²³

Még volt egy másik lényeges hiányossága a nyugati politikusoknak Trianonban, az, hogy sokan közülük nem vettek részt rendszeresen a tárgyalásokon, mert csak az élvezetekért és saját erszényük megtöltése végett jöttek. (Pozzi, 222)

Így aztán „*néhány (cseh) szakértő céltudatos együttműködése olyan dolgokat valósított meg a békekötéskor, amire a rosszul értesült államférfiak sohasem lettek volna képesek,*” – nyilatkozta **Seton Watson**. (Pozzi, 266)

„*Trianonban téves adatok és hamis bizonyítékok alapján határoztak.*” (Pozzi, 266) Ennek bizonyítására Pozzi két példával szolgál. „*Beneš indítványára a csehek 1919. február 5-én bejelentették igényüket a tiszta magyar lakosságú Kassára, azzal az indokolással, hogy az cseh város.*”

„*Lord Balfour, akit magyar barátai idejekorán tájékoztattak a helyzetről, szót emelt a magyarok érdekében, és meggyőző érveivel nagy hatást gyakorolt a meghatalmazottakra, sőt, magára Clemenceau-ra is.*”

„*Elhatározták, hogy semleges szakértői bizottságot küldenek Kassára Beneš bizonyítékainak felülvizsgálására. Beneš ügyes játékoshoz méltón azonnal csatlakozott e határozathoz. Kijelölték a szakértőket. House ezredes újabb cselfogása következtében két amerikait választottak: Kamev Róbertet és Karmezin Eduárdot. A cseh megszállás alatt álló Kassán Sekác megyefőnök fogadta őket. Kíséretüket Hanzalik cseh rendőr látta el.*”

„*A két amerikai tulajdonképpen cseh volt. Egyik két évvel korábban, másik nyolc hónappal azelőtt szerezte meg az amerikai állampolgárságot! De természetesen, erről senki sem beszélt Trianonban! Mindkét szakértő Beneš gyerekkori barátja volt!*”

„*Kassai küldetésük történetét maga Hanzalik adta elő a pozsonyi törvényszéken, 1929 októberében, a Tuka-féle hazaárulási per tárgyalása alkalmával, amelyen terhelő tanúként szerepelt.*”

„*A hallgatóság hangos nevetése közben Hanzalik terjengősen részletezte, a 'szakértők' miként indultak ellenőrző útjukra tüntetően, hogy a legelső korcsmába betérve egy hétig mulassanak ott a konferencia költségére.*”

„*A jegyzőkönyvet, amelyben igazolták Beneš állításainak helyességét, Hanzalik közreműködésével szerkesztették a Schalk-szálloda egyik szobájában. E jegyzőkönyv alapján – amelyet komoly bizonyítékként őriznek a békekongresszus levéltárában, – több mint százezer magyar sorsa felett döntöttek, és minden további vizsgálat mellőzésével Csehszlovákiához csatolták őket. A népszavazás elrendelésétől pedig elállottak.*” (Pozzi, 266- 267)

A zárt ajtók mögötti döntések megtárgyalásán, mint vádlott sem vehettünk részt, ezért ezt elfogadni gróf Apponyi nem tudta, és így ennek ratifikálása későbbi időre más kinevezett, meghatalmazott személy kézírásával történt, 1920. június 4-én.

Hernádi Tibor kutatásában megismerjük a szabadkőműves páholyok ránk kényszerített akaratát.²⁴

Magyarország a Monarchia háborús veresége folytán nemcsak királyát veszítette el, hanem területének és lakosságának kétharmadát is, amelyben a nemzetközi szabadkőművesség gonoszságát kiegészítendő alapos munkát végzett és kivédhetetlen okot adott a Magyar Tanácsköztársaság létrejöttére. Ebben pedig a zsidóság szerepe úgyszólván kizárólagos volt. De

²³ Raffay Ernő: Magyar tragédia, Trianon 75 éve. Püski. Budapest 1996. 161-162.

²⁴ Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Baja. 2008. 196-198.

erre még visszatérünk. A nemzetközi szabadkőművesség aknamunkája az első világháború kitörésében, majd az úgynevezett békeszerződések diktátumában közismert volt. Még csak vitatni sem lehetett. Ennek lett a következménye, hogy a vesztes államok új kormányai – köztük a magyar is – betiltották működésüket. Úgy tűnik ez néhány évig nem is okozott zavart a kormányok működésében. Mivel a páholyok nem nyílt szervezetekként működtek, nem is igen lehetett tudni, hogy kik voltak a tagjai. A magyarországi zsidóság mintha mi sem történt volna, változatlanul beépült a kormányzati hivatalokba.

A háborús gazdaság szanálása előbb-utóbb igényelte a Korona pénzrendszer inflációjának megállítását, teljes felszámolását. Erre a magyar kormány kellő időben megtette a szükséges intézkedéseket. A korabeli közgazdasági ismeretek függvényében ez külföldi tőkehitelek felvétele nélkül nem volt megvalósítható. Ne felejtjük el, hogy a csonka ország gazdaságának újjászervezése és talpra állítása sokkal nagyobb feladat elé állította a magyar kormányzatot, mint a második világháború utáni állapotok. A hitel felvételében mind Bethlen István miniszterelnök, mind Horthy Miklós kormányzó egyetértettek. Tárgyalásokat kezdtek a svájci bankokkal. A tárgyalások a kölcsönös érdekek figyelembevételével normális mederben folytak, majd megegyezés előtti állapotba jutottak. Ekkor azonban nem kis meglepetés érte a magyar kormányzatot. A hitelező bankok utolsó, de lealkudhatatlan feltételként szabták a betiltott szabadkőműves páholyok működésének újbóli engedélyezését.

Horthy és Bethlen egy ideig ellenálltak. Erre hatalmas nemzetközi szabadkőműves offenzíva indult a magyar kormány vezetőinek megdolgozására. Dr. Török Zoltán mérnök, a titokban mégis működő magyarországi Symbolikus Nagypáholy egyik vezetője, vállalkozott a közvetítő szerepre. 1923 végén az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit a genfi kongresszuson hozta össze Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása ügyében. Majd Török László meghívására a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei utaztak Budapestre. Hosszú tárgyalások végén kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

A kitartó erőlködés végül is eredménnyel járt. A kormányzó és a kormány engedményekre kényszerült. Mondhatnánk: kompromisszum született. A magyar kormány ugyanis – most már megalkuvást nem tűrő módon – kikötötte: a szabadkőműves páholyok csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. Így történt, hogy különböző fedőnevek alatt folytatták titkos működésüket. Mint például: Ingyentej Egyesület, Ingyenkenyér Egyesület, Nyomorék Gyermekek Otthona, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Rotary Club, stb. E szervezetek kizárólag régi zsidó szabadkőművesekből állottak.

A magyar kormány tagjai előtt, természetesen, nem volt titok a zsidóság ebbéli szervezkedése, de jóindulatúan kezelték, mondhatnánk „eltűrték”.

Éppen Palacký történész hivatkozása alapján, és Tisza István, valamint Teleki Pál megnyilatkozásai alapján, **nyilvánvaló, hogy mi elleneztük a két világháborút, sőt, Tisza nyilatkozata után, hogy győzelem esetén sem vettünk volna el területet Szerbiától, nem úgy, mint Románia, aki megnevezte a területnyerességét a hadba lépéséért. Dragutin Dimitrievics ezredes, a szerb hírszolgálat vezetője, szaloniki börtöncellájában kijelentette: „Én akartam, én csináltam. Dicsekszem, és büszke vagyok rá, mert azt akartam, hogy elpusztuljon Ausztria. . .”**²⁵

Ezen okoknál fogva követeljük a Trianoni Békeparancs méltányos fölülvizsgálatát.

<http://www.egipatrona.hu/mvsz/index.php/2012-11-06-10-48-35/igazsagot-europanak#.VKh6mCvF9Ai>

²⁵ Pozzi: A háború visszatér, 185.

**Öt év van hátra – a 100. évig, amely után világszerte felszabadították a gyarmatokat.
Megérjük-e mi is Trianon jóvátételét?**

* * *

CSOBÁNCZI ELEMÉR

"NAGYMAGYARORSZÁG, VAGY NEMZETHALÁL!"

(Megjelent folytatásokban Marrickville-Sidneyben, 1966-tól, a Turán c. lapban, majd
később Pittsbourghban, a Magyarság c. lapban)

1.

HORVÁT-MAGYAR KAPCSOLATOK

ELŐSZÓ

A nemzeti érzés, a nemzetszeretet felette áll mindennek, mert benne van lefektetve az egész magyar jövő. — A magyarság ma életének legválságosabb szakaszában él és önmagát ítéli halálra, ha nem tudja megteremteni szellemi és fizikai harcának védelmi, valamint támadó fegyvereit. A magyarság egyik legnagyobb szellemi fegyvere a történelem, amely ma azt hirdeti: *"mi sehonnan sem jöttünk, mert a magyarság a Kárpát-medence őslakója. Árpád vezér-fejedelem államunkat és nem a magyarságot alapította. Arják előtti műveltség és nyelv alapító ősnép vagyunk. Más nyelvek már keletkezésükkor számtalan szavukat ősnyelvünkből örökölték."*

Semmiféle turáninak nevezett rokonnéptől nem származunk, hanem mi vagyunk azok őselemei, mert azok származtak sok-sok évezred előtt és alatt a Kárpát-medencéből kivándorolt törzseinktől, amit a településtörténeti-, nyelvi-, néprajzi- és embertani adatok bizonyítanak. (Lásd, Csobánczi E.: *"Ősturánok"*.)

Ezekből kifolyólag jogunk és kötelességünk megalkuvás, csüggedés és kétség nélkül hirdetni nemzeti jogainkat a szabad élethez, még akkor is, ha úgy látszik, hogy azt hiába hirdetjük.

Vajon milyen sorsot mér ki számunkra a jövő? ? ? — Erre a feletünk: *"Minden nép annál bizonyosabban tartja meg önmagát a jövő számára, ha minél szilárdabban és tudatosabban ismeri, viseli és éli történelmi szerepét, hivatását"*.

Ma tiszta magyarságtudatra van szükség, amelyet a magyar évezredek mindent átható élménye táplál, mert nem más népek lendülő, vagy hanyatló sorsa a miénk. A történelem nem az enyészet őre, mert ami elmúlt, nem hullott a semmibe, hanem a sorsa és alakítója volt annak, ami bekövetkezett. Most nem a tetsző, hanem a maradandó lebegett szemeink előtt és ebben a szilárd meggyőződésben tettük a történelem mérlegére a magyarság István királlyal kezdődő évezredének történelmét. Ezzel a magyarság tiszta tudatának útjait munkálva bemutatjuk a magyarság örök jellemét, valamint történeti arcát.

Sydney, 1965. március 15-én, száműzetésem 20. évében.

CSOBÁNCZI ELEMÉR

HORVÁT-MAGYAR KAPCSOLATOK A TÖRTÉNELEM IGAZ TÜKRÉBEN

A világpolitika eseményeinek gyors fejlődése, valamint a magyarság területi érdekeit érintő, a magyar nép ellenségei sorából kiinduló támadások elengedhetetlenül szükségessé teszik, hogy népünk jogai és nemzeti jövőnk védelmére elinduljunk minden úton, s módon Nagymagyarországért.

"Csak ma, mintegy isteni csodaként a vesztőhely felé hurcolt és már reményét vesztett nemzet utolsó mentőpillanatában tárja fel a régészet az egész világot bámulatba ejtő valóságot és talán mentő tény, hogy mi egy nomáddá és barbárként leminősített, európai ittlétünkre jogosultnak nem is tekintett nép, a valóságban kifosztott királyfiak vagyunk a világ népei között és történelmi jogunk a Kárpátok véráztatta földjéhez minden itt élő és az álkereszténység által befogadott nemzetiség jogát évezredekkel megelőzi.

Nem az önrendelkezési jog hamis váltója, amelyet az azt feltaláló Egyesült Államok politikája annyiszor leszámított, ahányszor százmillió általa eladott kelet-európai hivatkozott rá. Egyedül a történelmi jog az, amelyet Nyugat 2,000 évre visszaható jogerővel Izrael államának visszaállítása(?) elismert. de elismer Kelet is Csü En-lai miniszterelnök nyilatkozatával, amidőn kijelentette, hogy minden nemzetnek természetes joga, amelynek felségterületét idegen birodalmi hatalom megszállva tart, azt minden rendelkezésére álló eszközzel visszaszerezni," — írta literáti **Vágó Pál dr.** "A tudománytalan turanizmus" című cikkében.

A magyar nemzet életére sötét árnyék borult s történelmi vonala, mely évezredek során hullámozó pályája nagy mélységeit már megjárta, ma ismét hanyatlóban van. A magyarság összefűzött évezredes határai között élve, szörnyű élmények közepette elindult önmagához. Ha halálra ítélt nemzetünket meg akarjuk menteni, ki kell vezetni önmagunkat az imák és ábrándok ködéből.

Sorsdöntő, végzetes út előtt állunk, mert hatalmi, lelki és társadalmi küzdelmek nyomán egy újraalakuló világnak vagyunk a szereplői.

Nagy Magyarország, vagy nemzethalál a jövőnk. Ezért ma tiszta magyarságtudatra van szükség, hogy a sors alakítására adott történelmi pillanatban hatalmunk legyen feladatunk végrehajtására.

Örök intő példaként csak ez lebeghet szemeink előtt: *"Magyarokat csak magyarok vezethetnek és Nyugattól semmit nem várhatunk".*

A múlt nem esett ki a hatalmunkból, hiába szeretnék ezt velünk elhitetni a különféle Egyesült Európa és Kárpáthaza tervcsinálók, mert a magyarság tiszta tudatában a jövő útjait egyengetve elindult az örök élet tengere felé.

Tiszta magyarságtudatot hirdetünk, igaz történelmet tanítunk, melynek feladata megtartani a magyarságot, mely sokszor volt önmagát pazarló és megtartani, kifejleszteni, kiművelni benne azt, ami magyar.

Ez lebegett szemeink előtt, mikor történelmi szemléletünkben felfedjük a horvát-magyar kapcsolatok valóságait, s egyúttal bemutatjuk a magyarság igazi és örök arcát.

*

A történelemhamisítók koholmányai szerint a magyarság teljesen rokontalan és idegen Európában. Ezeket az állításokat történelmi szemléleteinkben fokozatosan megcáfoljuk.

Kollmann német tudós 1882-ben kiadott *"Europische Menschenrassen"* című művében kimutatta, hogy a mai Európa minden népe több emberfajtából tevődik össze. Kollmann ezeket az emberi fajtákat a koponya jellegzetes alaki sajátságaiból, valamint az egyes testrészek jellegzetes egymásra vonatkozásaiból igyekezett megállapítani. Tanulmányai során arra a megállapításra jutott, hogy Európa lakossága tulajdonképpen öt *koponyaalakra* tagozódik, melyek gyakoriságukban csaknem minden európai népben, így a magyarságban is kimutathatók.

"Ha kikapcsoljuk a németeket és a cigányokat, akik az utolsó évszázadokban vándoroltak be (Magyarországra), — írta Kollmann, — akkor a magyar nép összetétele a következő: 1. keskenyarcú rövid (kerek) fejű; 2. szélesarcú rövid (kerek) fejű és 3. szélesarcú középfaj alakok."

Kollmann volt az első embertani tudós, aki a magyarság embertani tagozódását módszeres vizsgálatok alapján igyekezett megállapítani.

A koponyaalak különbözőségei alapján Európát ma benépesítő emberi fajtákat két rövidfejű (kerekfejű) és két hosszúfejű ősváltozatra vezethetjük vissza és közöttük foglal helyet az ötödik koponyaalak, a középfaj, mely az ősváltozatok keveredéséből alakult ki.

A nyugati tudósok fajelméletei szerint az európai hosszúfejű emberfajtát az *"árják"*, míg mi a rövid, vagy helyesebben kerekfejű európai (autochton) ősváltozatokat *"turáninak"* neveztük el, mely az embertantudósok feltevései szerint Gondvánából, az emberiség szülőföldjéről közvetlenül érkezve telepedett le Európában.

Európát a kerek, vagy rövidfejű ember rázta fel történelemelőtti álmából. Ezzel az emberfajtaival indult el ennek a földrésznek a történelme, mert ők kezdték meg ennek az emberi tájnak a kialakítását s formálták, alakították azzá, ami az *"északi germán (árja), majd a későbbi szlávok politikai túlsúlya előtt volt"*.

Embertantudósok megállapításai szerint a Kárpát-medence legelső lakóinak (autochtonok) testi (szomatikus) bélyegei teljesen azonosak Árpád vezér-fejedelem névadó népének testi bélyegeivel, tehát a magyarságot alkotó legfontosabb fajtaelemek már évezredekkel megelőzték a névadókat.

Ezt megerősítik Kollmannnak azok a megállapításai is, — hogy az Árpád-házi vezér-fejedelmi és királyi sírokban talált koponyaalakokat már a nagysági, az aggteleki és a bronzkori őskori koponyák között is megtalálta."

A Kárpát-medencében élő magyarság faji elemei világosan azt mutatják, hogy a magyar faj és a magyar nép fogalma valamikor az ősidőkben teljesen fedtte egymást s népi egysége egyúttal tiszta faji egység is volt.

Vegyülék faj-e tehát a magyar? ? ? — Erre a kérdésre az embertan élettörvénye adja meg a feleletet. — *"Az embertan élettörvénye szerint: vegyülékfaj, vagyis két fajnak kereszteződéséből származott középfaj egyáltalán nincsen. Külön fajbeliek kereszteződéséből 'vegyülék egyének' állanak elő, de ezeknek az ivadékaik ismét az egyik, vagy a másik eredeti fajra ütnek (atavisztikus visszáütés), még, ha a vegyülék egyének egymás között házasodnak is. A kereszteződés tehát nem hoz létre új fajt, csak valamelyik faj kipusztulását okozhatja, ha t. i. az ivadékok között többen ütnek az egyik ősre, mint a másikkra."*

A magyarságnál a keveredés, a kereszteződés csaknem mindig azonos törzsatyától leszármazó fajtaelemek között megy végbe, ennek eredménye az élettan törvénye szerint a közös ősre való visszaütés megsokszorozódása volt.

A magyar nemzettest két rövid (kerek) fejű ősváltozata, amely egy ugyanazon ősatyától, a gondvánai rövid, vagy kerekfejű ősembertől származott, s évezredek folyamán "ÖT FAJTARA" különült el (differenciálódott). Ezek a következők: **1. Kaukázusi, vagy turáni, melyet helyesebben "alföldi magyar fajtnak" is nevezhetünk. 2. Dinári, vagy dél-magyar emberfajta, amely az "alföldi magyar fajta" ikerváltozata. 3. Kelet-balti, vagy balti magyar, amely a Fekete tenger és a Kaszpi tenger körüli vidékeken alakult ki. 4. Alpesi magyar fajta és 5. Taurid, vagy hettita magyar fajta.**

Az embertantudomány megállapításai szerint a "Jégkorszak" vége felé, kb. i.e. 10.000 évvel, a kerek, vagy rövidfejű ember népesítette be egész Közép- és Nyugat-európát, ahol egységes rövidfejű övezetet teremtett, melyet először déli irányból, Afrika felől, kb. i.e. a negyedik és a második évezredek között, majd később az i.e. a 7-ik évszázadtól kezdődőleg északról délfelé nyomulva "északi (nordikus) hosszúfejű emberek" szaggattak szét.

A rövid, vagy kerekfejű őslakók (autochtonok) leszármazottai ma is nagy számban kimutathatók egész Közép- és Nyugat-európában, ahol — Magyarországot kivéve — sehol sem alkotnak "faji államot".

A horvát és a magyar faji, valamint történelmi kapcsolatokkal foglalkozva a rövid, vagy kerekfejű (autochton) európai ősváltozat "Dinári fajtnak" elnevezett csoportjáról és annak rövid történetéről írunk, amivel újabb, helyesebb megvilágításba helyezzük Dél-magyarország, valamint a tőle délebbre, délnyugatabbra és keletebbre fekvő területek történelmét.²⁶

*

A "dinári", vagy helyesebben *dél-magyar* emberfajta a magyar nemzettest egyik igen fontos alkotó eleme, mely az anyaországban a Dunántúlon és a Nagy Magyar Alföld déli részén a lakosság 30-35%-át alkotja. Legfontosabb fajtaeleme a jászoknak (*jazigok* = ősjászok), a nagykunoknak, a hajdúknak és nagy számban találhatók Csallóközben a palócok és Erdélyben a magyarok között is.

Atila hun király fiától, Csabától származó "Álmos vezérfejedeleme" a dinári, vagy dél-magyar emberfajtához tartozott, akiről Béla király Névtelen Jegyzője (Anonymus) fajleírást adott:

"IV. fejezet. **Álmos** vezérről. — *Maga pedig Almus ékes, de barna ábrázatú, fekete, de nagyszemű, magas és karcsú termetű vala, kezei tömérdekek és ujjai hosszúak valának. És maga Almus kegyes, jószívű, bölcs, jó vitéz és örömet adakozó való mind azoknak, akik Scythia országában akkor vitézkedének.*"

Az Árpád-házi királyok forrásmunkákban említett testi (szomatikus) bélyegei legfőképpen **Szent László** fej ereklyetartója és **Béla** macsói hercegnek a Margit-szigeten kiásott hiteles

²⁶ Eugene Pittard: "Race and History" című, New York-ban 1926-ban kiadott könyve 257-258. és 259. oldalán írja: 257. oldal — "The Slavonic speaking SLOVENES are very likely only SLAVONIZED". 258. oldal — "At first sight, and carrying a stage further what we know to be the case with BOSNIANS and SLOVENES, the CROATS — to whom we may add the DALMATIANS — ought to belong to the DINARIC RACE, or at all events a large proportion among them. These SLAVONIZED FOLK would thus be widely separated, anthropologically, from the NORTHERN SLAVS." 259. oldal — "The Croats of Croatia, Slavonia and Istria, and the Dalmatians in general, are round-headed. Their cephalic index must certainly exceed 85."

csontváza azt bizonyítja, hogy az Árpád uralkodócsalád a dinári, vagy dél-magyar emberfajtaéhoz tartozott.

A dinári, vagy dél-magyar fajta minden kétséget kizáróan a Kárpát-medence egyik őseleme. A Kárpát-medence és egyben egész Közép-Európa legelső embertani leleteitől kezdődően a régi sírokból napfényre került hiteles koponyák és csontvázak alapján, régészeti korok, műveltségek, néphullámok szerint évezredekig, évszázadokig, évszázadokig haladva megállapítható, hogy mikor és milyen arányban élt ez az emberfajta az ősi magyar élettérben.

A dinári, vagy dél-magyar fajta semmi esetre sem a Balkánon alakult ki, mert a *"csiszolt kőkorszakban"* Közép-európában élt, amit az ott feltárt őskori sírok igazolnak. A bronzkorban a Tigris és Eufrátesz folyók völgyéből is kirajzott egy hasonló összetételű embercsoport, mely a Kaukázuson keresztül Közép- és Dél-európába vándorolt ikerváltozataival, a turáni és dinári fajtaelemekkel. Nagyobb szabású elterjedésüket éppen a bronzkori sírokból állapították meg.

A Kárpát-medencében, mint az újabb ásatások mutatják, sokkal nagyobb szerepet játszott, mint korábban gondolták, mert kétségtelen, hogy már eredetileg is alkotó eleme volt a Kárpát-medencét benépesítő, egy ugyanazon közös őstől leszármazó őslakosságnak.

A dinári, vagy dél-magyar emberfajta rövid embertani leírása: *"magas termetű, koponyája rövid, magas, hátul lapos, mintegy lecsapott. Arca keskeny, orra kiugró, egyenes, vagy néha sasorr, izomzata fejlett, állkapcsa magas, szemrései közepesek, színárnyalata sötét, szeme barna, vagy fekete, bőre barnás, haja sötétbarna és hullámos."*

Összehasonlítás végett ismertetjük a "kaukázusi, vagy turáni", illetve helyesebben alföldi magyar emberfajta is, amelynek a dinári, vagy dél-magyar az ikerváltozata.

Az alföldi magyar emberfajta rövid embertani leírása: *"termete közepes, koponyája rövid, kissé magas és hátul lecsapott. Orra kiugró, egyenes, vagy néha sasorr, izomzata fejlett, vállai szélesek, csípője keskeny, végtagjai arányosak, lábai kicsinyek, dereka arányos hosszúságú, arca széles. Arcának és a bőrének a színe pirosbarna és igen barátságos a kifejezése."*

Az alföldi magyar és a dinári, vagy dél-magyar ikerváltozatok a magyar nemzettest 60%-át alkotják. Az elmúlt évezred alatt a háborús veszteségek ezt a két emberfajta sűjtötték a legjobban, mindezek ellenére a magyar nemzettest e a két ősi fajtaeleme nem hogy nem pusztult ki, sőt számban sem fogyatkozott meg annyira, mint régebben tudatlanságból, újabban pedig szándékosan hirdetik, mert ma is a Kárpát-medence lakosságának a zömét alkotja.

*

A dél-magyar emberfajta a *"dinári"* nevét az általa ma legsűrűbben lakott terület után (Dinári Alpok és környéke) kapta. Horvátországban, Szlavóniában, Boszniában, Hercegovinában, Albániában és Dalmáciában a lakosság többsége ehhez az emberfajtaéhoz tartozik, amelynek van egy világos, szőke változata is, amelynek kék, vagy vizes szürke a szeme.

Tehát kétségtelen, hogy ezek a népek a mai magyarokkal vérrokonok, mert egyenes leszármazottai a *"scytháknak"* —hunoknak és fehér avaroknak, vagy várkunoknak, a Dráva-Száva folyók közötti terület lakói pedig Árpád vezér-fejedelem ott letelepedett névadó népének egyenes leszármazottai.

A *"HORVÁT NEMZETTEST"* faji összetétele azt mutatja, hogy a **HORVÁT NEM SZLÁV, hanem csak ELSZLÁVOSODOTT NYELVŰ ŐSI MAGYAR FAJÚ NÉP**, melyben igen kevés a tér- és fajidegen SZLÁV VÉR.²⁷

²⁷ 1. Stanko Guldescu: "History of 'Medieval Croatia'" (Mouton & Co., Hága, 1964). Az író könyvében azt állítja, hogy a horvátok nem szlávok, hanem elszlávósodott iráni, ural-altai és gót elemek utódai. A 19. oldalon írja: "The early Croatians were not Slavs".

Az "igazi szlávok" az észak-európai (nordikus) emberfajtaéhoz tartoznak és így a germánoktól alig különböztethetők meg. Tehát a horvátok, a szlovének, a bosnyákok, az albánok, a dalmátok, valamint a Dráva-Száva folyók közötti területről "Tót-országból", a történelmi Magyarország északi részeire vándorolt, a török-magyar élet-halál küzdelmek alatt oda menekült, vagy földesúri telepítés révén ott letelepedett tótok szláv származását is megdöntötte az embertantudomány és a régészet.

Az igazi szlávok, vagy szolganépek legrégebb ismert hazája a Visztula és a Dnyeper közti mocsaras terület volt, ahová a magasabb északi vidékekről jutottak. Erről a területről indult el időszámításunk V. évszázadában az egyes szláv törzsek széttelepülése, nyilvánvaló összefüggésben az európai népvándorlás nagy mozgalmával. Ezekben az időkben kerültek a szlávok a Szarmata síkságra is, ahol a magyar fajú őslakosság uralma alatt, mint szolganépek éltek. A felületes történelemirodalom a Szarmata síkság ősi urait, mint szkítákat, szarmatákat, jászokat, alánokat, hunokat, avarokat, kazárokat, bulgárokat, magyarokat, besenyőket, kunokat és úzokat nevezte el, pedig ezek a nevek mind „egy és ugyanazon nagy népcsaládnak a tagjait” jelölik, melyeknek szokása, harcmódora, műveltsége, vallása és nyelve azonos volt, "magyar".

Ripley W. Z. "Races of Europe" című, Londonban kiadott könyve szerint a szittyák és a szlávok között semmiféle faji kapcsolat nem volt.

A szlávokat, vagy szolganépeket a népvándorlás hullámai sodorták Európa belseje felé. Sok helyen még a IX. században is sűrű erdőségekben, egy-egy kezdetleges föld-, vagy mocsárvár körül, nemzetségek szerint elkülönülve tanyáztak. Életformájuk fejlődése sohasem haladta túl a törzsi szervezet határait. Azokat a szlávokat, amelyeknek leszármazottai a szerbek, **Heraklius** kelet-római (bizánci) császár telepíttette le a Balkánon az avarok, vagy várkunok ellen a Szávától és az Al-Dunától délre elterülő területeken, ahol az őslakosság összittya-hun, tehát magyar fajú volt.

A mai Bosznia, Hercegovina, Dalmácia és Albánia őslakói (autochtonok) magyar fajú, összittya népek voltak, akiket a mai történelemtudomány "illíreknek" nevez.

The New Universal Encyclopedia Londonban kiadott 6. kötetének 4433-4434. oldalain olvashatjuk: "Az illír kemény és harcos nép volt, úgy látszik, hogy fajilag szittyák voltak. Az illíreket makedón Fülöp i. e. 359-ben legyőzte, de Nagy Sándor halála után i. e. 323-ban lerázták a makedón igt."

Az illírek egy része i.e. 370 és 360 közötti időkben az Adriai tenger északkeleti partvidékére költözött, mely terület később, mint Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyék, a történelmi Magyarország vármegye rendszeréhez tartoztak.

Az ott letelepedett illírek állítólag királyságot szerveztek, amely csak szájhagyományok alapján vált ismeretessé. A rómaiak ezt a területet i.e. 167-ben meghódították. Az illír önállóság megszűnhetése után a rómaiak az illírekkel vérrokon dalmata, vagy delmata törzseket támadták meg. A harc i.e. 158-tól i.e. 78-ig szakadatlanul folyt, míg **Caius Coscinus** megtörte a dalmát ellenállást és meghódított földjüket Boszniával együtt "Illyricum" néven római tartománnyá szervezte.

I.e. 9 körül a Római Birodalom határai már elérték a Duna vonalát.

1. **Tacitus** feljegyzéseiből tudjuk, hogy a római légiók négy évig hiába küzdöttek Siscianál (ma Varasd, ősi neve Varasad után) a Dunántúl őslakói, a pannonok ellen,

but only Slavicized Iranian, Ural-Altaic, and Gothic aliens". 2. F. Dvornik: "The **Slavs** — Their early history and civilization" című, Bostonban, 1956-ban kiadott könyvében a horvátok szarmata eredetét bizonyítja. 3. N. Zupančić horvát történész, Zágrábban, 1925-ben kiadott könyvében — "PRVOBITNI HRVATI", angolul "The Primitive Croats" --, a 291-296 oldalon azt állítja, hogy a horvátok ősei inkább szarmaták, mint szlávok voltak. 4. B. Antonoff: "SKYTHIEN UND DER BOSPORUS" című, Berlinben, 1931-ben kiadott könyve 35-129 oldalán a horvátok nem szláv eredetét akarja bizonyítani. 5. George Vernadsky: "The Ancient Russia" című, New Haven-ban, 1943-ban kiadott könyve 82-90 oldalán a horvátok őseit a szarmatákkal azonosítja.

de végül a pannonok megengedték, hogy a rómaiak utakat és végvárat építhessenek a Dunántúlon, amely Pannonia nevét "Pannu" vezértől kapta.

Mecsek, Mozdós, Rába, Lajta, Balat(-on), Zala, Fóth, Pannonhalma, stb. ezeknek az időknek az emlékei.

A rómaiak a meghódított Bosznia egy részét Pannóniához csatolták, míg egy másik részét Dalmáciával egyesítették. A Római Birodalom szétesése után Bosznia a keleti gótok (**Nagy Theodorik**) uralma alá került egy rövid időre.

Vitathatatlan történelmi tény, hogy Atilla a magyar-fajú népek nagy uralkodója ezeket a területeket felszabadította az idegen uralom alól és nagy hun birodalmához csatolta. A Hun Birodalom bukása után a hunok jelentős csoportja maradt ezeken a területeken, melyek az avar, vagy várkun uralom alatt újra történelmi szerephez jutottak.

A "HORVÁT NÉP" Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyéknek elnevezett területen letelepült ősilírekből, hun és fehér avar, vagy várkun népi maradványokból alakult ki, tehát ősi magyar-fajú népekből.

Ezek után feltehető az a kérdés: vajon *van-e külön "horvát őstörténelem"? — Nincsen! A horvátok őstörténelme a "magyar fajú" népek őstörténelme.*

*

TÖRTÉNELMI HORVÁTORSZÁG

A történelmi Horvátország egy hegyi- és tenger melléki országocska volt, amely a Kulpa folyótól délre, az Adria tenger északkeleti partvidékén fekvő szegény, erdős, hegyes vidéken terült el. Ezt a területet nevezték később Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyének.

A Kulpa folyótól északra a Száva folyón keresztül egészen a Dráva folyóig elterülő vidék, amely 250 éven keresztül, mint hun hagyományörökség, a hunok utódai, az avarok, vagy várkunok birodalmához tartozott, soha nem tartozott ahhoz a területhez, amelyet a mai horvát nép történelmi hazájának nevezhet.

Ezt a területet **Nagy Károly** frank-germán uralkodó csak az avar, vagy várkun birodalom tönkretétele és kirablása után szervezhette át frank-germán határőrgrófsággá, ahová 800 körül szlávokat telepített. Erre a területre küldött bajor hittérítők a leigázott őslakosság nyakára telepített szlávokra támaszkodva keresztény egyházakat szerveztek.

A IX. évszázadban **Cirill** és **Metod** görög papok tevékenykedtek ezen a területen. Állítólag **Cirill** nevéhez fűződik a róla elnevezett szláv (cyril) írás feltalálása. Ez azonban nem igaz, mert a cyril betűket a görög betűkből alakították ki.

Történelmileg megcáfolhatatlanul bizonyítható, hogy a Kulpa folyótól északra a Dráva folyóig elterülő vidék, melyet a frank-germán uralom megszűnése után Szlavóniának neveztek, sohasem képezte a történelmi Horvátország részét, amelytől magas hegyvidék választja el. Folyórendszere, fekvése alapján úgy földrajzilag, mint gazdaságilag a magyar Dunántúlhoz (Pannonia) tartozik, melynek természetes folytatása. Ennek a területnek, vagyis Szlavóniának politikája és történelme teljesen magyar és az anyaország elszakíthatatlan területét képezi, amelyhez a horvátságnak csak addig van joga, míg Horvátország, mint Magyarország társországa, úgy éli nemzeti életét, mint a múltban.

Ennek a földrajzi területnek három keleti vármegyéje, Pozsega, Valkó és Szerém vármegyék, Árpád vezér-fejedelem névadó népének telepes birtokai, ahol a lakosság zöme az I. Világháború

után bekövetkezett, a magyaroktól történt terület elrablásokig magyar volt, magyarul beszélt és annak is vallotta magát.

A történelem folyamán a magyarság sohasem háborúzott a horvátsággal, mert a magyar történelemben semmiféle ellentétnek nyoma sincs.

A magyar államhatalom megszilárdulásakor véget vetett a Dráva-Száva folyók mentén elterülő frank-germán határőrgrófságnak és az avar, vagy várkun hagyományörökséget birtokába vette, de ugyanakkor a történelmi Horvátország szabadságát, függetlenségét nem sértette meg.

A magyar államhatalom megszilárdulása a horvátokra nézve nagy előnyökkel járt, mert megszabadította őket a mindjobban nyomasztó frank-germán túlsúlytól és véget vetett azoknak a kegyetlenségeknek, melyek ellen ez a bátor és szabadságszerető nép több alkalommal felkelt.

A horvátok történelme és elhatalmasodása éppen a magyar túlsúly idejében vette kezdetét, 920-950 körül. A horvátok függetlenségüket és önálló nemzeti életüket Velencével és a bizánci császársággal szemben a magyar államhatalom megszilárdulása után tudták csak kivívni.

A horvát történelem, amely bizonyítható, **Tomiszláv** horvát főzsupánnal kezdődik, akit a bizánci császár, mint alattvalóját, a "Consul" címmel tisztelt meg. A magyarok, vagyis **Árpád** vezér-fejedelem névadó népének megjelenése után Tomiszláv elszakadt Bizánctól, felvette a királyi címet, majd sorba birtokába vette az Adria keleti partján még fennálló római gyarmatokat, úgy, hogy a horvát érdektérület kiterjedt a mai Dalmácia északi részére is.

A Horvátországtól keletre és délre elterülő vidék BOSZNIA, vagy másik nevén RAMA, sohasem tartozott Horvátországhoz.

931-ben **Ceszláv** szerb vajda népével behatolt Boszniába és ott a hatalmat magához ragadta; a rövidéletű uralmának azonban 960-ban egy ott megjelenő magyar lovascsapat véget vetett, amely a szerbeket kiűzte onnan. Ceszláv a harcokban elesett, Bosznia szabad lett és saját bánjai vezetése alá került.

Tomiszláv egy későbbi utóda, **Kresimir Péter** horvát zsupán megszállta Boszniát és uralma alá vetette. Azonban a XI. században **Basilios** (a „bolgárölő”, II. Romanos császár fia) bizánci császár (976-1025) győzelmei és Velence megerősödése kiszorították onnan a horvátokat.

1052-ben a horvát uralom újból megszilárdult és **Kresimir Péter** horvát zsupán felvette a királyi címet, majd uralmát Dalmácia felé terjesztette ki.

Kresimir halála után, mivel utóda nem volt és vele kihalt a rövid életű horvát királyság, a horvátságot alkotó 12 törzs zsupánjai között kitört a harc a koronáért. A trónért való harcból **Szvinimir Demeter** zsupán, Szent László Árpád-házi magyar király sógora került ki győztesen, aki magyar segítséggel megszerezte a trónt.

Szvinimir Demeter volt a teljesen önálló és független horvát-dalmát ország első és egyúttal utolsó nemzeti királya, aki **VII. Gergely** római pápától kapta a királyi címét és koronáját.

Szvinimir (ahogy a magyar kútfők említik) király, 1076 októberében, a spalatói Szent Péter templomban **Gebizo** pápai legátustól kapta meg a királyi jelvényeket: a zászlót, a kardot, a kormánypálcát és a koronát, majd fogadalmat tett a római pápának, amit a pápa Árpád-házi királyainktól hiába követelt.

Szvinimir fogadalma: *"Fogadom és megígérem, hogy változatlanul megteszem, amit ő tisztelendő szentsége meghagy, ti., hogy mindenben megőrzöm az apostoli szék iránt való hűséget, és bármit rendel el az apostoli szék, vagy az ő legátusa ebben a birodalomban, azt fenntartom. Az igazságot gyakorolom, megvédem az egyházat, gondoskodom az egyházat megillető első termésről és tizedről, utána nézek annak, hogy a püspökök, papok, diakónusok szabály szerint szüzességben éljenek, oltalmazom az özvegyeket, az árvákat és a szegényeket. Megsemmisítem a tilos, rokonok közti házasságot, ellenben a törvényt fenntartom, nem engedem az emberekkel való üzérkedést*

és Isten segítségével mindenben méltányos leszek. Évenként, az Úr feltámadása napján, 200 bizánci aranyat fizetek adó gyanánt Szent Péter prímásának és arra kötelezem utódaimat is." (Thomas Archid, i.h. 555.)

Szvinimirt, aki az egyházi hűbéres tökéletes képe, a pápai oltalom és **Szent László** kardja tartotta a trónon.

Szvinimir és **Árpád-házi Ilona**, Szent László nővérével kötött házasságából egy fiú született, **Radovan**, aki azonban fiatalon meghalt.

Szvinimir halála után a horvát zsupák között kitört az egyenetlenség. Számtalan rablás, gyilkosság, zűrzavar keletkezett és nagyon sokan a törvénytelenések elől Magyarországra menekültek.

Ilona képtelen volt fenntartani a rendet és bátyját hívta segítségül, aki hadaival helyreállította a rendet és unokaöccsét, **Álmos** herceget (*I. Géza királyunk fia, II. Béla királyunk apja*) tette meg horvát kormányzónak (1091-96). A horvát zsupák híveknek mutatkoztak és így a vezetés a kezükben maradt.

Szent László a magyar közigazgatást csak a Dráva és a Száva folyók között elterülő, fegyverrel visszavett avar hagyományörökségre, a frank-germán határőrgrófságra terjesztette ki.

A horvát föld magyar védelem alá vonása csak a horvát nemzetre volt előnyös, amit 800 év történelme cáfolhatatlanul bizonyít. A horvátok 12 törzse önként vetette magát alá a magyar védelemnek és a magyarok horvát földön nem foglaltak földet, csak hadiszolgálatra kötelezték a zsupánokat, míg a köznép csak "menyét adót" fizetett, ami semmiféle megterhelést nem jelentett. Más jövedelme a Magyar Birodalomnak Horvátország köves, kopár és erdős földjéből nem fakadt.

Közigazgatási szempontból a magyar vármegyei rendszert kiterjesztették a történelmi Horvátország földjére is, ahol azonban a horvátok voltak az urak, de ez sem Dalmáciát, sem pedig Boszniát (Rámát) nem érintette.

Magyarország és Horvátország között a magyar vármegyei rendszer kiterjesztése ellentmond annak, hogy Magyarország Horvátországhoz való viszonya valami "personális unió"-féle lett volna. Ez nemcsak az akkori kor felfogásának mond ellent, hanem még inkább a két terület hatalmi viszonyának is.

A horvátok a magyar védelem alatt megőrizték hagyományaikat, nyelvüket és teljes szabadságukat és előttük nyitva állt az egész Magyar Birodalom, minden megkötöttség nélkül, mert ott telepedhettek le, ahol csak akartak.

A magyar-horvát együttélést sohasem zavarta meg sem forradalom, sem lázadás, sem pedig elégedetlenség, mert a horvát mindig a magyarokhoz hű nép volt.

A magyar-horvát szoros államjogi kapcsolatot Szent László, **II. Orbán** pápa ellenzése folytán megvalósítani nem tudta, azonban halála után utóda, **Könyves Kálmán** Árpád-házi magyar király (1095-1116) a horvát rendek kérésére csapataival megjelent Horvátországban és ott 1102-ben a "*horvát közjogi érdekek sérelme nélkül*", a római pápa jóváhagyásával, magát Horvátország királyává koronáztatta meg. Ezzel a ténnyel a magyar királyok a 12 törzsből álló kis horvát népet testvérmemzetnek ismerték el és a békés, nyugodt fejlődés útjára vezették, amelynek eredménye 800 éven át tartó, kölcsönös támaszt adó testvéri együttlét volt. Ez az együttlét csak a horvátságnak volt hasznára, hiszen a kis történelmi Horvátország, amely csak Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyéik területére szorítkozott és sohasem lépte túl északon a Kulpa folyó vonalát, a testvéri magyar nép őszinte és igaz testvéri együttléte nélkül soha nem érhetne volna el mai kiterjedését.

Könyves Kálmán 1103-ban csaknem vérontás nélkül szállta meg csapataival egész Dalmácia területét. A magyar-dalmát viszonyt nem keserítette el soha a vérontás emléke. (Farlaty, "*Illyricum Sacrum*", IV. 314-315.)

Könyves Kálmán 1108 május 25-én a következő oklevéllel biztosította "TRAU" város jogait, amelyet később "SPALATO, SEBENICO és ARBE" városokra is kiterjesztett:

"Én Kálmán, Magyarország, Horvátország és Dalmácia királya, a szent keresztre esküszöm, hogy veletek hű traui polgárait, szilárd békét tartok. Sem nekem, sem fiamnak, sem utódaimnak adófizetői ne legyetek. Püspöknek és bírónak azt fogom rendelni, akit a papság és a nép annak megválaszt. Megengedem, hogy egészen régi törvényeitek szerint éljete. Hanem abból a kikötővámából, amelyet 'idegenek fizetnek', kétharmad a királyt illeti, egyharmad a város bíróját, a tized pedig a püspököt.

Nem engedem, hogy városokban akár magyar, akár idegen lakjék, ha magatok nem engeditek. Ha pedig koronázás végett, vagy a birodalom ügyében hozzátok jövök, senkit sem szállásoltatok erőszakkal polgár házába, ha csak szívesen nem fogadjátok. Ha pedig uralmam valakinek igen súlyosnak látszik és el akar költözni, szabadon mehet nejével, gyermekeivel, családjával és mindennel, ami az övé, hová neki tetszik. Ezt az esküt Kálmán király, Lőrinc érsek és a magyar ispánok megerősítették. Én János nádorispán megerősítem. Én Apa ispán megerősítem. Én Tamás fehervári ispán megerősítem. Én Jakab borsodi ispán megerősítem. Én Slaviz nógrádi ispán megerősítem." (Lucius i.h. 187.)

Az Árpád-házi királyok még külön megengedték, hogy a dalmát városi polgárok az egész Magyar Birodalomban szabadon kereskedjenek tengeren és szárazon és ezért sem a királynak, sem állami tisztviselőknek semmi adóval ne tartozzanak. (A spalatói 1142-iki kiváltságlevél szó szerint megegyezik a trauival. Spalatoi privil. II. Géza, 1142. 9 pont. Endlicher, 380.)

Dalmácia meghódítása idejében az Adria tenger volt nemcsak a kereskedelemnek, hanem a politikai érintkezésnek is a legfontosabb útvonala. Partjain előre törekvő, élettől duzzadó állami alakulások fejlődnek: északon Velence, délen a normannok birodalma. A hajózás eddig ismeretlen lendületet vesz. Nemcsak Bizáncba (Konstantinápolyba), hanem Szíriába és Egyiptomba is egyre sűrűbben mennek a gályák.

Könyves Kálmán parancsot ad gályák építésére, tehát nem kevesebbről van szó, mint az első magyar hajóhad alapításáról. Magyarország hatalmas állást foglal ezen a területen, ahol a bizánci, német és velencei érdekek találkoznak.

Ezen a területen az akkori Európa legműveltebb, leghaladottabb népe élt, de csak nyelvében, intézményeiben és életmódjában különbözött a magyarságtól.

Árpád vezér-fejedelem népe tökéletes politikai és katonai szervezetű egységet képviselt, amely össze sem volt hasonlítható a dalmátokéval. Emellett meglepően modern, emberies (humánus) gondolkodású is volt, amelynek nem az volt a legfőbb feladata, mint évszázadokkal később az európai gyarmatosító hatalmaknak, — lerombolja a meghódított dalmát városok bástyáit és megsemmisítse azok, tőle jellemében és szokásaiban idegen műveltséget... Hanem arra törekedett, hogy ezt a tehetséges, értelmes és ügyes népet nemzetébe olvassza, annak erősítésére.

Könyves Kálmán meglepően nemzeti és emberies gondolkodású uralkodó volt, aki büszkén mondotta ki azt a törvényt, hogy Magyarországon magyar ember ne lehessen szolga. Harcolt a babona uralma ellen és megtiltotta a "boszorkánypereket", amelyeket az idegen eredetű nyugati keresztény papok hurcoltak be az országba.

Könyves Kálmán 1115 február 3-án halt meg, vele Magyarországnak talán leghatalmasabb államférfiúi szelleme szállt a sírba.

II. vagy Vak Béla, Könyves Kálmán unokaöccse, 1135-ben Horvátország és Dalmácia királyi címe mellé felvette a "Ráma királya" címet is. Rámának nevezték eredetileg Boszniának a "Narenta és Ráma völgyei" mentén elterülő vidékét. A régi diplomatika Rámát rendszeren egész Boszniával azonosítja.

A mai Bosznia északkeleti részét *"Sói bánságnak"* nevezték, amely Magyarország egyik déli határbánsági területét képezte, mint az anyaország elszakíthatatlan területe. 1137-ben II. vagy Vak Béla második fiát, **László** herceget nevezte ki oda bánnak.

A velenceiek és a normannok között egyre folyó háború lehetővé tette, hogy Dalmáciában a magyar uralom megszilárduljon és rövid idő alatt a magyar király uralma alá került a Balkán félsziget egész északnyugati része. (**Pauler Gyula**: *"A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt. I-II. k., 1893."* – az I. köt. 318. o., téved abban, hogy **II. Béla** először 1138-ban nevezte magát *"Rex Ramae"*-nak, mert már az 1135. évi bozói oklevélben megemlíti ezt a címét.)

Bizánc és Velence örökösen háborgatták Boszniát és Dalmáciát. A dalmát városok a magyar uralmat akarták, mert a magyarok jogait mindig épségben tartották és élénk kereskedelmüket segítették, míg Velence csak a zsarnoki szellemet képviselte.

IV. Béla Árpád-házi magyar király 1254-ben Boszniát két bánságra osztotta és élükre belföldi bánokat nevezett ki, de az *„Ozorai és a Sói bánságok"* élére magyar főurakat tett, mivel ezek a területek az anyaországhoz tartoztak.

IV. Béla megszervezte a **MACSÓI BÁNSÁGOT**, amely ősi szittya-hun avar földön terült el és védőbástyául építette ki **BIZÁNC**, a **BOLGÁROK** és a **BALKÁN BELSEJÉBEN** egyre sokasodó, betelepített szolganépek, a szerbek felé.

A törökök balkáni betörése után a szerbek által lakott területek török uralom alá kerültek, ahonnan a lakosság a magyar bánságok felé kezdett menekülni. Idők folyamán jelentékeny számú szerb tömeg talált menedéket **MACSÓ**, **OZORA** és a **SÓI BÁNSÁG** területén, ahol a magyar korona oltalma alatt otthont, kenyeret találtak.

II. Mohamed török szultán 1463-ban hadaival betört Boszniába, de **Hunyadi Mátyás** nemzeti magyar király még ugyanabban az évben, 1463 őszén kiűzte onnan és Bosznia élére **Újlaki István** macsói bánt nevezte ki.

Hatvannégy éven keresztül magyar bánok kormányozták Boszniát: **Borislai Ferenc** 1499-1501-ig, **Batthyányi Boldizsár** 1502-ben, **Kanizsay György** 1505-ben, **Bebek János** 1506-ban, **Bartal** vránai perjel 1507-ben, **Zthresembly György** 1508-ban, **Keglevics Péter** 1520-1526-ig.

Bosznia 1528-ban török uralom alá került és 1878-ig, 350 éven keresztül, török hódoltság alatt volt. A hosszú ideig tartó török uralom alatt az ott élő magyarság vagy kipusztult, vagy pedig a többi magyar fajú, összittya-hun-avar eredetű boszniai családdal együtt áttért a mozlím hitre és érzelmileg elszakadt a magyarságtól.

1878 június 13-án, a **"BERLINI KONGRESSZUS"**-on **Andrássy Gyula gróf** sürgetésére kimondták, hogy **BOSZNIÁT ES HERCEGOVINÁT** Ausztria-Magyarország megszállhatja és igazgathatja. Tehát a **BERLINI KONGRESSZUS** felhatalmazása alapján rendelte el a **BÉCSI KORMÁNY** a török hódoltság alatt élő **ŐSMAGYAR TERÜLETEK**, **SÓI**, **OZORAI** bánságok, valamint Bosznia-Hercegovina megszállását.

A terület közjogi hova tartozandósága nagy kérdést okozott. A magyar országgyűlések 1878 óta következetesen hangoztatták, hogy Bosznia-Hercegovina, mely egykoron évszázadokon keresztül az **ÁRPÁDOK**, az **ANJOUK** és a **HUNYADIAK KORÁBAN** a magyar korona fennhatósága alá tartozott, — **"UGYANCSAK A TÖRTÉNELMI JOG ES A KORONA JOGÁN"** újra Magyarországhoz csatoltassanak. Követeli azt a **"KORONÁZÁSI HITLEVÉL"** és a **„A KIRÁLYI ESKÜ"** is, szintúgy az örökösödési rendnek kiterjesztése Boszniára, amely csakis a magyar *"Pragmatica Sanctio 1723. évi tc. I., II. c. alapján történhet"*; az 1908 október 5-én kelt fejedelmi szózat is utal azokra az "ősi kötelekekre", melyek dicső elődeinket a magyar trónon ezen országokhoz fűzték.

A Habsburg cselszövés magának követelte ezt a földet, amely sohasem volt az övé.

A török hódoltság megszűnése után, a XVIII. században jelentkezett először egy eddig ismeretlen "*horvát nacionalizmus*", amikor **Skerlec Miklós** (Zágráb, 1731 – ?, 1799) 1790-ben kidolgozott egy minden történelmi és jogi alapot nélkülöző elméletet, amely szerint a horvátokat teljes államjogok illetik meg, mivel Horvátországot a magyarok nem fegyverek árán hódították meg. Mindeddig horvát önálló államjogok követelése soha szóba nem jött, mivel Horvátország területének legnagyobb részét Magyarországtól kapta, mivel magyar hű volt és a 800 éves együttélés alatt a horvát nép jogait a magyarság sohasem korlátozta, nem törekedett nyelvük elnyomására sem, ellenben a vesztes a magyarság volt, mivel a Dráva és a Száva közti ősmagyar területek a magyar türelmi politika következtében fokozatosan veszítették el magyar jellegüket és nyelvükben elszlávosodtak.

Horvátország, mint Magyarország társországa, a történelmi jog szerint az anyaország elszakíthatatlan területe, ahol a magyarság minden közjogot a horvát testvérnép kezébe helyezett. Tehát sohasem jött szóba a horvátok elnyomása, mert ilyen nem létezett, hiszen a horvátság az "*Árpád-kori nyestadón*" kívül más adót soha nem fizetett és csak a magyar adófizetők terhére gyarapodott.

A Habsburg-kormány örömmel látta a horvát nacionalizmus ébredését és támogatta azt, mivel tervei szerint egy osztrák-horvát együttműködés esetén a horvátság kiépítheti a maga önálló nemzeti létét, aminek legelső feltétele pedig az, hogy a horvátság szakítson a magyar-horvát államközösség eddigi formájával.

A bécsi cselszövésnek nagy támogatója akadt "*Gaj Lajos, egy kaprini gyógyszerész fia*" személyében, kinek faji származását még ma sem tisztázták. Gaj 17 éves korában, Bécsben filozófiát tanult, majd onnan Grácba költözött, ahol egy olyan kör alakult, amely a "*pánszláv gondolat*" megvalósítását tűzte ki céljául.

Gaj 1830-ban kiadott első könyvében egy olyan horvát helyesírást szerkesztett, amely a cseh helyesírás alapjaira helyezkedett, 1835-ben pedig elindított egy újságot, amelyben álmát, "*egy nagy Illyr Birodalom megépítését*" hirdeti. Gaj agyában született meg az Illír (Illyr) Birodalom gondolata, amelyben Horvátországot Dél-Magyarországgal, Stájerország déli részével, Krajnával, Boszniával, Hercegovinával, Montenegróval, Szerbiával, sőt Bolgárországgal is felduzzasztva, egy óriási illyr birodalomná akarta kifejleszteni.

Gaj lapjával az egyéni horvát műveltség feláldozásával egy mesterséges, koholt, sohasem létező "*illír műveltséget*" akart megteremteni, szerb elemek és a dalmát tájszólások életre keltésével pedig "EGY ÚJ HORVÁT IRODALMI NYELVET" — amely eddig nem volt, — akart kialakítani.

Gaj az agyában megszületett, minden történelmi, faji és nyelvi alapot nélkülöző szláv-illír gondolat legnagyobb ellenfelének a magyarokat látta és ezért engesztelhetetlen gyűlölettel támadott meg mindenkit, aki a magyar-horvát testvéri együttműködés híve volt.

Gaj a bécsi kormány felé ügyesen leplezte terveit és azt hirdette, hogy a kialakítandó nagy illyr birodalom kimondottan Habsburg birodalmi érdeket képvisel, ami a bécsi udvarral szoros kapcsolatot eredményezett. Gaj a bécsi udvar felé a magyar-horvát viszony meggyengítésével, sőt megszüntetésére való törekvéseivel rokonszenvet ébresztett és igazi terveit leplezte, amely az illír területek mindjobban való megnövelésére törekedett. Lapjában, az "*Illyr Nemzeti Újság*"-ban (Illirske Narodne Novine), minden eszközzel a szláv testvériséget hirdette és mozgalmát úgy állította be, mintha az csak kulturális térre szorítkozna. Szerkesztett egy illír birodalmi térképet is, melyet a horvát értelmiség körében terjesztett. Így lett lázálmáiból a földrajz eleven valóság: Bácska-Bánát, Duna-Tisza köze, Baranya, Duna-Tisza-Maros és az erdélyi határ közötti terület;

majd végül minden, ami az Adria tenger és a Fekete tenger között elterül. A bécsi cenzúra a térképet betiltotta, és amikor Metternich tudatára ébredt annak, hogy ez az illírismus tulajdonképpen mit is akar, le akart számolni vele, de már elkésett. A felsőbb osztrák katonai körök megakadályozták Metternich intézkedéseit és zavartalanul hagyták terjedni a magyarság elleni gyűlölet szítását és terjesztését.

Gaj legnagyobb híve és tanítványa, **Seljan**, *"Illyr országok földrajza"* című könyvében azt hirdette, hogy a szlávok kétszeres számban élnek a magyarokkal szemben és Ausztriában is az összlakosság kétharmadát teszik, sőt a világon a szlávok a legnagyobb nép, mert Európa lakosságának több mint a fele, Ázsia lakosságának egyharmada és Amerika jelentékeny része is szláv.

Így került a horvát értelmiséghez a *"nagy szláv ábránd"*, amely ha nem is lett a horvátok részére valóság, de megteremtett egy mesterséges Jugoszláviát, ahol a szerb kisebbség erőszakos uralma a horvát nép százazezreinek a legyilkolását eredményezte, és mint örökös tűzfészek, az európai béke és egyensúly legnagyobb megbontója.

Bosznia-Hercegovina visszacsatolásakor az *"Osztrák-Magyar Monarchia"* trónján egy gyengeelméjű Habsburg ült, **V. Ferdinánd** (1835-1848), akit egy felelőtlen és többnyire öncélú egyénből álló társaság befolyásolt, mely udvaroncokból és a császári ház tagjaiból tevődött össze.

Ezt a társaságot nevezték *"Bécsi Kamarillá"*-nak, melynek a feje **V. Ferdinánd** felesége, a császárné volt, tagjai pedig **Zsófia** főhercegnő, I. Ferenc József anyja, **Lajos** főherceg és **Metternich** herceg kancellár. Metternich bukása után helyét **Windischgrätz** herceg és **Schwarzenberg Félix** herceg altábornagy foglalta el, majd báró **Jellačić, Josip (Jelasics József)** horvát bánnal egészült ki ez a társaság. A kamarilla igazi feje és irányítója **Zsófia** főhercegnő volt, aki minden elkövetett gonoszságért és a magyar hazafiak kivégeztetéséért egyedül volt felelős. Jellačić báró horvát bán egy ortodox, szerb származású, primitív, vad és kegyetlen zsoldos volt, aki rangjáért és megbízatásáért minden tette kész volt. *Jellačićnek tudható be a horvátok teljes elidegenítése és keresztül vitte azt is, hogy 1848. április 25-én a horvátok jogtalanul kimondottak Horvátország elszakadását Magyarországtól.*

A nagy délszláv állam a XX. században megszületett, de nem úgy, ahogyan azt Gaj és társai elképzelték. Jugoszláviát a szerbek vezették, és a horvátok olyan elnyomás alá kerültek, amelyet a magyarokra még a legrosszabb indulattal sem foghatnak rá.

*

HABSBURGOK ÉS A SZABADSÁGHARC

A Habsburgok voltak a magyar-horvát testvéri viszony megmérgezői és tönkretévői, azok a Habsburgok, akiknek az öse, **Habsburg Rudolf**, 1278-ban, a híres dürnkruti csatában magyar fegyverek segítségével győzte le **Ottokár** cseh királyt. A magyar szövetség így hiúsította meg a fenyegető nyugati szláv birodalom kialakulását, megmentette a Német Birodalom épségét, megerősítette Rudolf trónját és segítette letenni az első követ a Habsburg-ház világhatalmának a megalapításához.

"Magyar lovasseregek alapozták meg a Habsburg uralmat, de amikor 1526-ban Nagy Szulejmán török szultán (1520-1566) hadseregével Magyarországra rontott és augusztus 29-én a

'mohácsi csatátéren' megsemmisítette II. Lajos, a 20 éves magyar király seregét, a veszett csata után menekülő királyt I. Ferdinánd Habsburg császár orvgyilkosokkal megölette."

Szerémi György, "Krónika", 133. oldal: — *"II. Lajost, Habsburg Ferdinánd nővére, II. Lajos felesége által kirendelt két testőr egyike, a cseh származású Czettricz Ulrik gyilkolta meg. A mohácsi csatavesztés után Czettricz a felbérelt testőr, a menekülő királyba hajította kardját, hogy I. Ferdinánd szerezhesse meg a magyar trónt."*

A magyar haderő megsemmisülése után a török feldúlta és kifosztotta Magyarország 12 vármegyéjét, ahonnan 100,000 férfit, nőt és gyermeket örök rabságba hurcolt.

A Habsburg cselszövés megölette a magyar királyt, megtörette a magyar ellenállást és tönkretette azt a nemzettestet, amely **Hunyadi Mátyás** nemzeti király uralkodása idején nagyobb lélekszámú volt, mint az angol, és lakosságának több mint 85%-a színmagyar — három darabra tépte szét. Ebből egy rész, a legnagyobb, török uralom alá került, a másik darabon pedig, 1526 december 17-én, Pozsonyban megbeszélésre és nem királyválasztásra összehívott főurak közül 13 lekenyerezett magyar úrral, **Ferdinánd** magát királlyá választatta meg. A harmadik darab, ERDÉLY pedig külön egységgé kényszerült alakulni, hogy valamiképpen mentse a két ellenség között a magyart, miért aztán annak királyát, **Jánost**, Ferdinánd a római pápával kiátkoztatta.

A Habsburg önkényuralom alatt a magyar nemzet egységét szétszaggatták. Társadalmi és vallási ellentéteket szítottak, a keresztény vallás leple alatt kapzsiságukkal a nemzet ellenálló erejét megtörték.

A Habsburg cselszövés következtében magyar földön másfél évszázadon át folyó magyar-török-német küzdelem a magyarság népi hanyatlásának korát jelenti. Ez idő alatt a küzdelem sohasem kisebbért, mint a magyarság létéért folyt, s örökös volt a veszteség is, amelyet a magyarság vérben veszett. A végső következményt a magyarság lélekszámának döbbenetes megfogyása fejezi ki.

Hunyadi Mátyás nemzeti király korában 4½-5 millió magyar élt, — viszont a török hódoltság megszűnése után a magyarság lélekszáma 1,200.000-1,750.000 között mozgott. Míg tehát e korban más népek viszontagságaik mellett is megsokasodtak, sőt megsokszorozódtak, a magyarság nemcsak azt a természetes gyarapodási többletet veszítette el, mely más népeket ezalatt kiterjesztett, hanem a már elért népi állagának 70-75%-át.

Döbbenetes tény az volt, hogy **Magyarország 146 éven át török harctérre változott, s így népének nemcsak a katonai véráldozatot kellett vállalnia, hanem azt a sorsot is, amit egyfelől a török harcmódor és a török uralom, másfelől pedig a "nyugati segítség" mért a békés polgári lakosságra.**

Ha le akarjuk mérni azt a veszteséget, amelyet a magyar-török-német küzdelem az ország lakosságán belül magának a magyarságnak okozott, tekintetbe kell venni, hogy az ország azt a részét, amely török uralom alá került, meghódításakor kizárólag magyarok lakták.

Az a veszteség, amelyet a magyarság a magyar-török-német küzdelemben a török és a segítő Habsburg részről szenvedett, a 146 év nagy népi pusztulásnak csupán egyik oldalát mutatja. A másik oldalon az ország védelmére hívatott Habsburg idegen zsoldos katonaság pusztítása és a Habsburg hadvezetés kíméletlenségeinek következményei álltak. A habsburgi magyar király 1526 óta az osztrák örökös tartományok ura s többnyire a Német-Római Birodalom császára is, — s így Magyarországnak uralma alatt maradt félkörív alakú része, mintegy élő falként állott birodalma délkeleti részén.

Az idegen zsoldos katonaság, amely a császár szolgálatában és birodalma védelmében az elővéd szerepét betöltve magyar földön megfordult, Európa minden részéről, elsősorban német országokból verődött össze, s a zsold mellett, amit legtöbbször az örökös pénz bajokkal küzdő

hadipénztárból késedelmesen kapott, vagy egyáltalán meg sem kapott, a zsákmányszerzés vágyával folytatta ezt a felette kockázatos hadivállalkozást.

Az idegen zsoldos császári had Magyarországot ellenséges földnek tekintette, s az ország népét ennek megfelelően nem kímélte, élősködött rajta, kiszolgáltatta minden veszedelemnek, s amit nem vihetett el a házából, gyakran el is pusztította.

Az idegen császári tábornokok nem ismertek magyar célokat, a szenvedő és pusztuló magyar nép sorsa iránt teljesen érzéketlenek maradtak.

A keresztény világ minden zugából toborzott császári zsoldosok Magyarországon, bízva a büntetlenségben, az ország-lakókon mindenféle jogtalanságot, pusztítást, kegyetlenséget, zsarnokságot és hóhérkodást követtek el. Nemcsak a köznépen erőszakoskodtak, hanem az urakon, főpapokon, mágnásokon és nemeseken is, javaikat elvitték, a templomokat feltörték, a feleséget a férjtől, a leánygyermeket a szüleitől elragadták velük tetszés szerint bántak, s csak súlyos váltságdíj ellenében adták vissza meggyalázva őket.

Igy emésztették a zord idők a történelmi ország minden részében a magyar népet.

*

1848-ban a magyar nép a Habsburg-önkénturalom ellen fegyvert fogott. A Magyar Szabadságharc valóságos volta főleg abban nyilvánult meg, hogy a magyar forradalmi megmozdulás ugyanazon idők több forradalmának szánalmas összeroppanása közepette EGY NEMZET SZABADSÁGHARCÁVÁ FEJLŐDÖTT, vagyis az ellenforradalmi valósággal, az osztrák császári hadsereggel, hasonló, sőt értékesebb tényleges erőt állított szembe.

A Magyar Szabadságharcra szemben a tényleges császári hatalom nem bizonyult elegendőnek, ezért az alkalmas pillanatot várva kénytelen volt külföldi segítségért folyamodni, hogy azt leverhesse.

Az 1848-49-es Magyar Szabadságharc az egész magyar nemzet eszmevilágában gyökerező társadalmi megmozdulás volt, melynek folyamán a magyar nép tízezrei vonultak be a nemzeti ügy védelmére.

Kossuth törhetetlen akarata irányította a magyar nemzet szabadságharcát.

A horvát, szerb és oláh tömegekből a császári udvar irányítása és császári tisztek vezetése mellett kellőképpen felszerelt csapatok alakultak a magyarok elleni küzdelemre.

Az erdélyi szászok a hagyományos hálátlanságukkal és hűtlenségükkel a magyarok ellen foglaltak állást. Egyedül a felvidéki tótság volt az, melynek tömegeit nem lehetett a magyarság elleni küzdelembe bevonni, sőt a tótok sok derék harcossal gyarapították a honvédsereget a téli hadjárat idején.

Császári parancsnokok álltak az oláh és szerb lázadások élére, s a nemzetiségi martalócok raboltak, gyűjtogattak és vérfürdőket rendeztek.

A magyar küzdelem a rendkívülien nehéz helyzet dacára is a magyar honvédségnek csodálatos diadalsorozatot mutatott. 1848 telén a fiatal magyar honvédség létszáma 53.000 főre emelkedett.

1849. április 2-án a magyar honvédsereg Hatvannál, 4-én Tápióbicskénél, 6-án a Rákospatak mellett, 10-én Vácnál, 19-én Nagysarlónál aratott győzelmet a császári csapatok felett és 23-án bevonult Pestre.

A nagy győzelmek közepette a Debrecenben ülésező Magyar Nemzetgyűlés végzetes politikai hibát követett el.

Szepesi András *"Mohácstól Budaörsig"* című, 1954-ben, Innsbruckban kiadott történelmi tanulmánya 71-72. oldalán írja: *"Április 14-én kimondotta a Habsburg ház detronizációját. ...A*

trónfosztás után — hogy csak egy példát említsek — Bismarck azonnal felajánlotta Poroszország katonai segítségét Ferenc Józsefnek. Addig ölbe tett kezekkel szemlélte, hogy az egyetlen versenytárs, aki a német BUNDOT uralta, hogyan gyengíti magát. Mivel azonban fizetségképpen a Bundból való kiválását kérte Ausztriától, Ferenc József inkább az ingyen felajánlott orosz segítséget fogadta el.²⁸ A trónfosztás által a szabadságharc az azt addig rokonszenvvel kísérő európai kormányok szemében lázadássá lett, s hogy a szabadsággal továbbra is rokonszenvező egyetlen ország, az Amerikai Egyesült Államok szimpátiája milyen kevés értékű volt és milyen rövid ideig tartott, azt senki sem tudja jobban, mint a mi nemzedékünk.

Volt a trónfosztó törvénynek még egy másik nagy szépséghibája is: egy törpe kisebbség szavazta csak meg, amely terrorisztikus eszközökkel akadályozta meg a többséget abban, hogy a végzetes javaslatot leszavazza. És, ha ez a kisebbség legalább az ország, vagy a parlament javát jelentette volna! De a FLAMINGÓK, ahogy őket a kalapjuk mellé tűzött vörös tollak miatt hívták, a csonka parlament szemetét jelentették. Vezérük, Madarász László belügyminiszter, ellopta az államkincstárból az elkobzott Zichy-ékszereket és megszökött, ezért lett GYÉMÁNTOS MINISZTER a csúfneve. Ők maguk hordószonekok, minden tudás és műveltség nélkül, ők a HÁBORÚS PÁRT, az utolsó csepp vérig harcolni akarók pártja, természetesen nem a saját vérüket érte alatta. Abban ugyanis valamennyien egyek voltak, hogy a frontra kimenni egyik sem akart, legfeljebb, mint magasabb parancsnok, vagy mint kormánybiztos, ellenőrizni a TÁBORNOK POLGÁRTÁRSÁKAT, mert mind jakobinust játszott és fejekkel szeretett volna labdázni."

Ettől eltekintve a magyar ügy még ekkor sem volt teljesen elveszve. Görgey eredeti tervei szerint a magyar honvédsereg győzedelmes előrenyomulását az ország határain túlra is, Bécs felé akarta folytatni. Kossuth sajnos nem értett egyet Görgeyvel, sőt bizonyos mértékig vetélytársat látott benne.

Kossuth Dembinsky Henrik lengyel tábornokra bízta a honvédség legfőbb vezetését, de a lengyel vezér idegen környezetben, idegen egyéniségével nem sok eredményt tudott elérni.

²⁸ A SZENT SZÖVETSÉG. — Az európai földrész uralkodói védekezni akartak népeik szociális követeléseivel szemben. Ezért Oroszország, Poroszország és Ausztria-Magyarország (a Habsburg-ház) uralkodói 1816. szeptember 14-én, Párizsban aláírták a "Szent Szövetség" okmányát. Ebben kijelentik, hogy a gondviselés bízta meg őket ugyanazon népcsalád három ágának kormányzásával; ez a népcsalád egy keresztény államot alkot, melynek Isten az uralkodója. S az Isten megbízottja a két császár és a porosz király, akik egymást testvéreknek tekintik, s az igazság, kegyesség és a béke szellemében kormányozzák népeiket, s ha valamelyiküknek a népe netalán lázongana, egymás segítségére sietnek...

Ez az uralkodók szövetsége volt népeik ellen. A Szent Szövetség szellemében Magyarországon és Ausztriában, az atyáskodó, jámbor Habsburg-család ezzel a szövetséggel, nagyobb abszolutizmussal rendezkedett be, mint II. József idejében. A habsburgi hatalom alapja 300.000 szurony volt.

Poroszországban a Szent Szövetséget 200.000 szurony biztosította, hátvédjüket pedig az "ADELSKETTE" nevű nemesi szövetség alkotta, amely az "Ösi KIVÁLTSÁGOKAT" akarta menteni.

Oroszországban Sándor cár az Isten képviselője, aki Czartoriszki Ádám és társai "pánszláv ábrándjának" hatása alá került.

Czartoriszki egyike volt azoknak, akik a szláv küldetéstudatot csepegtették be a cár fogékony lelkébe, megrajzolva előtte "EGY HATALMAS ÉS NAGY SZLÁV VILÁGBIRODALOM KÖRVONALAIT", melyet a "börtönök és akasztófák korának" moszkvai vörös cárijai meg is valósítottak.

A Szent Szövetséget 1818-ban, az aacheni kongresszuson megerősítették és kihangsúlyozták, hogy a kormányzás és törvényhozás kizárólag azoknak a feladata, akik Istennek felelősek a hatalomért, s megállapodtak abban is, hogy ha valamelyik nép fejedelmére olyasmit akar rákényszeríteni, amit ALKOTMÁNYNAK neveznek, az illető fejedelem segítségül hívhatja a többi fejedelmet. Ezeket a megállapodásokat 1819-ben Karlsbadban, 1820-ban Bécsben, majd Troppauban, 1821-ben Laibachban, 1822-ben pedig Veronában újból megerősítették.

Kossuth megállíttatta és visszarendelte Görgey diadalmas seregét és Budavára ostromára rendelte. (Egyetemes Történet négy kötetben. — A legújabb kor története. — Írta **Iványi-Grünwald Béla**.)

A hadi helyzet azonban időközben gyökeresen megváltozott. **Ferenc József** az ESZTERGOMI ÉRSEKET MOSZKVÁBA küldte, hogy személyesen kérjen segítséget az orosz cártól a magyar szabadságharc leverésére. Kérésére **I. Miklós** orosz cár felajánlotta ingyen segítségét szorongatott szövetségesének. **Paskievics Iván** herceg vezetése alatt álló orosz erők, amelyek Magyarország ellen megindultak, 194.000 embert jelentettek, báró **Haynau Gyula** osztrák császári serege 83.000 embert, **Jellačić** csapatai 44.000 emberrel állottak a délvidéken, 152.000 magyar honvéd és 450 ágyú ellenében tehát 370.000 ellenséges katona és 1200 ágyú állt szemben.

1849. július 31-én a **Bem** lengyel tábornok vezetése alatt álló erdélyi magyar sereg vereséget szenvedett. Augusztus 6-án az orosz túlerő teljesen leverte Erdélyben a magyar ellenállást.

Ugyanebben az időben Szegeden 64.000 magyar honvéd gyülekezett **Dembinsky** vezetése alatt. Kossuth parancsot adott Görgeynek, aki Komárom környékén tartózkodott csapataival, hogy vonuljon Szegedre és egyesüljön ott Dembinsky csapataival. Görgei Komáromban akarta egyesíteni a magyar honvéderőket, mert a komáromi erősítéseket tartotta legalkalmasabbnak arra, hogy ott, minden bekövetkező nehézség ellenére is a harcot tovább lehetett volna folytatni mindaddig, míg egy esetleges külföldi közbenjárásra a magyarság javára előnyös fegyverszünet, vagy kiegyezés létrejöhetett volna. De **Klapka** tábornok is Kossuth terve mellé állt, s Görgei kénytelen volt beleegyezni a szegedi tervbe.

Dembinsky azonban a hónapokon át kiépített szegedi erősítéseket nem használta fel, hanem augusztus 1-én a Tisza bal-partjára kelt át, majd Haynau támadására ezt az állást is feladta és utasítása ellenére, hogy Arad felé vonuljon, ahol Görgei seregével kellett volna egyesülnie, Temesvár felé vezette seregét. Időközben Bem vette át a magyar seregek felett a parancsnokságot, de meggondolatlanul támadta meg Haynau seregét, aki augusztus 9-én megsemmisítő győzelmet aratott felette.

Görgei egyedül maradt, és 28.000 főnyi serege a fárasztó visszavonulások következtében nem volt már teljesen harcképes.

Szepesi András, *"Mohácstól Budaörsig"* című történelmi tanulmánya 74. oldalán írja: *"Kossuth végső kétségbeesésében a Romanov családnak ajánlotta fel a Szentkoronát, de a naivan megvesztegetés szagú ajánlatra felelet sem érkezett. Az aradi várban történt utolsó találkozásuk alkalmával Görgei rábeszélte az öngyilkosság gondolatával foglalkozó Kossuthot, hogy az utolsó nyitott résen keresztül meneküljön Törökországba. Saját elhatározását az éppen folyó temesvári csata kimenetelétől tette függővé: ha Dembinsky győz, megtámadja Haynaut, ha nem, leteszi a fegyvert az oroszok előtt. A temesvári csata már a megbeszéléskor elveszett, amikor ennek éjjel híre jött, Kossuth kinevezte Görgeyt az ország diktátorává, felszólította, hogy ROPPANT HATALMAT A HAZA ÜDVÉRE HASZNÁLJA (a hatalom addig terjedt, ameddig az aradi vár ágyúi hordtak), lemondott, leborotválta szakállát és elmenekült, a háromnapos diktátor hadserege pedig augusztus 13-án, Világosnál letette a fegyvert."*

Görgey azzal a ténnyel, hogy **Rüdiger** orosz tábornok előtt tette le a fegyvert bebizonyította a világ közvéleményének, hogy Magyarországot csak a cár és nem a császári sereg győzte le és seregét orosz hadifogságba juttatva, a cár védelme alá akarta helyezni. **Paskievics** herceg a magyar honvédtábornokokat azzal a feltétellel adta ki Haynau-nak, hogy őket hadifogolyként fogja kezelni, de amikor megtudta, hogy Haynau a tábornokokat vasra verette és az aradi vár kazamatáiba záratta, azonnal jelentette a történeteket a cárnak.

A cár levelét a trónörökös-nagyherceg személyesen vitte Bécsbe, amelyben a cár azt a tanácsot adta "VÉDENCÉNEK", hogy "**BORÍTSA A FELEDÉS ES MEGBOCSÁTÁS FÁTYOLÁT A TÖRTÉNTÉKRE**". A császárból és a bécsi kormányból azonban kiveszett az irgalomérzet. **Grünn** gróf, **Schwarzenberg** herceg és a kamarilla bosszútól lihegő befolyása alatt **I. Ferenc József** maga felelte 1849. augusztus 26-án *Paskievics* orosz hercegnek, az orosz haderő főparancsnokának, hogy nincsen kegyelem.

A cár erre a feleletre feltűnően hűvös hangú levélben közölte **I. Ferenc Józseffel**, hogy ez esetben kénytelen Görgeyt saját hadifoglyának tekinteni és Oroszországba kivetetni, amivel azonnal elérte annak megkegyelmezését, mert egy ekkora győzelmi trófeát még egy kegyelem árán is ki kellett váltani a cártól. Görgey a kiegyezésig a Klagenfurt melletti Viktringben volt internálva.

1849. október 6-án, hajnali negyed hatkor az aradi vár udvarán végigdübörögtek a WOCHER gyalogezred 1. zászlóaljának bakancsai. A **Tichy** őrnagy parancsnoksága alatt felvonuló hadilétszámú egység mintegy ezer embere felsorakozott a főőrség épülete előtt. Innen először **Kiss Ernő** altábornagyot, **Dessewffy Arisztid**, **Schweidel József** tábornokokat és **Lázár Vilmos** ezredest vezették elő vasra verten.

Negyüket kegyelemből ítélték a katonához méltóbb golyó általi halálra. A vár külső árkában történt a kivégzés, mindannyiukat agyonlőtték. Huszonöt perccel később a zászlóalj ismét felvonult a "BITÓRA ÍTÉLTEKÉRT".

A katonák közrefogták a megláncolt **Aulich Lajost**, **Knézich Károlyt**, **Lahner Györgyöt**, gróf **Leininger-Westerburg Károlyt**, **Nagy-Sándor Józsefet**, lovag **Poeltenberg Ernőt**, **Török Ignácot**, gróf **Vécsey Károlyt** és gyalogmenetben indultak a Szárazhídi-lapályra, ahol **Bíró Imre** zsigmondházi földbirtokos kaszálóján már álltak az akasztófák. A lábtöréssel megrokkant **Damjanich János** parasztszekéren haladt mögöttük. Útitársa a Mayer nevezetű brünni hóhér volt. Hat óra tájban kezdődött meg a gyászos jelenet második része. A tábornokok sorban, az utolsónak maradt **Vécsey**ig végignézték társaik halálát.

Hiteles tanúként ott voltak az elítélteket kísérő papok: **Sujánszky Eustách** és **Pleva** minorita szerzetesek, **Winkler**, **Marchot**, **Bardócz** katolikus, **Baló** református és **Szombathy Balázs** görögkeleti lelkészek.

Az ARADI 13 meggyilkolásának a világtörténelemben is páratlan gyalázatos történelme napjaink közgondolkodásában sajnálatos módon elhomályosodott. Csak az "ARADI GYÁSZNAP" neve él, de a hiteles történelmi tényről egyre kevesebben és egyre kevesebbet tudnak.

1849. október 6 és az ezt követő megtorlás (49 akasztás, 65 főbelövés, 1800 haditörvényszéki ítélet) csak **I. FERENC JÓZSEF FIATALKORI BOTLÁSA VOLT?**

EZEK AZ ELÍTÉLTEK NEM MINDANNYIAN VOLTAK MAGYARORSZÁGNAK A SZÜLÖTTEI, MAGYAROK SEM VOLTAK VALAMENNYIEN. DE MAGYARORSZÁGOT VALLOTTÁK HAZÁJUKNAK ÉS VÉRTANÚI LETTEK!

*

Sehol sem állt annyi akasztófa, sehol sem korbácsoltak meg asszonyokat, sehol sem kaptak fiatal lányok életfogytiglani börtönt, mert ápolni merték sebesült honfitársaikat, mint a HABS-BURGOK BIRODALMÁBAN, akiknek neve akkor lett gyűlöltté egész Európában, s akiknek újbóli trónra juttatásáért a legitimisták ma oly jobb ügyre méltó buzgalommal küzdenek.

Haynau tábornagy a hesseni választófejedelem és egy zsidó nő törvénytelen fia. Egy becsstelen, aljas jellemű ember (százados korában kémkedés gyanújába esett, de a vádat nagy

összekötetései miatt felfüggesztették, de soha nem szüntették meg...) volt az, aki kivégeztette a 13 ARADI MAGYAR HONVÉDTISZTET, akik Görgein kívül aláírták a "VILÁGOSI FEGYVERLETÉTEL" okmányát, amivel soha el nem múló sebet ejtettek I. Ferenc József hiúságán.

A magyar nemzet orosz segítséggel való letiprása után *I. Ferenc József* megszüntette a magyar állam önállóságát, ERDÉLYBŐL és az ŐSI MAGYAR DÉLVIDÉKBŐL katonai határőrvidéket szervezett és DÉL-MAGYARORSZÁGON "SZERB VAJDASÁGOT" állíttatott fel.

A Habsburg önkényuralom azonban nem volt tartós, mert a magyarság ellenálló ereje újjászületett. Kényszerítő erők hatása alatt a poroszok elleni "KÖNIGRÁTZI CSATAVESZTÉS" után *I. Ferenc József* az általa szerkesztett kiegyezési tervét **DEÁK FERENCCEL ÉS PÁRTJÁVAL** elfogadtatta, ennek alapján 1867. február 17-én megbízta gróf **Andrássy Gyulát** a második felelős magyar minisztérium felállításával, 1867. június 8-án pedig megkoronáztatta magát Magyarország alkotmányos királyának.

A FELSZABADÍTÓ HÁBORÚ

Most vissza kell térnünk 1683-ba, amikor a vasvári béke után újrakezdődött a törökök elleni harc. — A császári csapatok fővezérletét **I. Lipót** császár sógorára, **Lotharingiai (V.) Károly** hercegre bízta, aki Bécs környékén, a szeptember 12-én vívott véres ütközetben a törökökön fényes győzelmet aratott. Ezzel a győzelemmel kezdődött a felszabadító háború.

1686 tavaszán 90.000 főnyi sereg gyűlt össze I. Lipót zászlói alatt, benne 20.000 magyar és 25.000 birodalmi német Miksa bajor és Lajos badeni fejedelem vezetése alatt. Számos angol, francia, spanyol, olasz és német lovag csatlakozott ehhez a sereghez. 1686 június 18-án Lotharingiai (V.) Károly 42.000 emberével Óbudára érkezett, míg a Duna bal partján haladó, fiatal II. Miksa Emánuel bajor választófejedelem 22.000 harcosa egy nappal később érkezett Pest alá, az ifjú Savoyai Jenő herceg lovascsapataival együtt. Az ugyancsak ifjú, s bátor Lajos badeni őrgróf is részt vett az ostromban csapataival. A két legfőbb hadvezető (Lotharingiai Károly fővezér és Miksa Emánuel választófejedelem, önálló seregevezér) csapatai közé volt beosztva 20.000 magyar harcos, többek között Esterházy János gróf 2000 magyar hajdúja, gróf Batthány Ádám országbíró 2500 és gróf Csáky ezredes 1500 magyar huszára. De ott volt a felszabadítók között Petneházy Dávid volt kuruc vezér több ezer hajdúja is, akik még egy évvel ezelőtt Thököly Imre oldalán harcoltak a Habsburgok ellen. (De Buda felszabadításáért itt harcolt gróf Bercsényi Miklós főkapitány 3000 magyar huszár és hajdú élén, báró-gróf Barkóczy Ferenc főispán 6000 magyar vitézével, Bottyán János főkapitány az esztergomi huszárokkal, gr. Koháry István is magyarokból álló csapatával... A Szerkesztő)

1686 június 24-én volt az első roham Buda vára ellen, melyet a 70 éves **Abdi Abdurrahman** pasa 10.600 főnyi várőrséggel és 200 ágyúval védelmezett. Több heti ostrom után július 22-én a brandenburgi csapatokhoz beosztott "győri magyar hajdúk zászlótartója" Buda egyik bástyájára elsőnek tűzte ki a hétsávos magyar királyi lobogót. Szeptember 2-án este 6 órakor hat ágyúszó adott jelet az utolsó rohamra. Az ostromlóknak minden lépésnyi teret vérrel kellett megvenniük.

Petneházy Dávid, a volt kuruc vezér az első a falormon, hajdúival legelső a vár főutcáján, s az oroszládként küzdő hajdúk példája erőt öntött a németekbe. A magyar huszárezredek és hajdúk

tábornokai, ezredesei és főtisztjei lóról szállt huszáraik és gyalog hajdúik élén, az elsők között törtek az ostromlott várba.

1686. szeptember 2-án Budavára, Magyarország ősi székvárosa, felszabadult a 146 évig tartó török hódoltság alól.

A magyar nemzetet általában eltöltötte a remény, hogy ha felszabadul a török járom alól, jobbra fordul a helyzete. A magyar reménykedés miatt 1687-ben kardcsapás nélkül szállták meg a császári hadak Erdélyt, a magyar függetlenség és nemzeti ellenállás utolsó bástyáját, de ezzel megkezdődtek a Habsburg-rémuralomnak magyart pusztító ravasz *cselekedetei*...

A török hódoltság alatt hatalmas területek néptelenedtek el, de a Habsburg politika nem engedte birtokaiba visszatérni a régi magyar birtokosokat, hanem ezek helyére idegeneket telepített. *Savoyai Jenő* herceg 1718-ban rendeletet adott ki, hogy Temesvárt a várba csak katolikus nemeteket lehet befogadni, s a magyar visszatelepülőknek jó ideig a Bánság területére más helyeken sem lehetett lépni; a magyar parasztokat fegyverrel verték vissza a Maroson. A magyarság távoltartása céltudatos politikai megfontolásból fakadt, melyet **Bartenstein** államtanácsos 1755-ben is még így fogalmazott meg: *"a magyar gyarmatosok számára sehol sincsenek települőhelyek Dél-Magyarországon, mert különben a következő években odatelepítendő német telepések, házak és földek nélkül maradnának, s a magas kincstárnak ezek terhére lennének."*

Pedig jó tudni, hogy a középkorban, a török megszállás előtt, éppen DÉL-MAGYARORSZÁG volt a legsűrűbben lakott terület, ahol a lakosság "színmagyar" volt. Bács, Bodrog, Torontál, Temes és Krassó csak tisztán magyaroktól lakott vármegyék területén 59 vár, 67 mezőváros és 1937 falu állott. A magyar-török küzdelem irtózatossá vihara később a magyar életnek majdnem minden nyomát eltörölte innen. **Ezeket az ősi magyar vérrel öntözött területeket akarta Gaj az agyában megszületett "Illyr Birodalomhoz" csatolni és Gaj nyomán a mai horvát emigráció szintén jogot akar formálni erre a földre, amely a magyarsággal szemben a legdurvább hálátlanságot jelenti.**

*

Visszatérve 1687-be, Caraffa császári tábornok rémtettei következtében a Pozsonyba összehívott országgyűlésen a megfélemlített magyar rendek **I. Lipót** kívánságára lemondottak a *"magyar nemzet szabad királyválasztói jogáról és az Aranybulla-i ellenállási jogról"*. Elismerték a Habsburg-család férfiágának elsőszülöttségi jogát, ami nem volt a magyar nemzet akarata.

I. Lipót császár egy hamisított, állítólagos **II. Szilveszter** pápa féle bulla alapján magát apostoli magyar királlyá koronáztatta meg, s így lett tehát a magyart irtó Habsburg-ház tagjaiból *"Isten akaratából"* Magyarország örökös királya.

*

1688-ban a felszabadító hadsereg átkelt a Dunán és hozzáfogott Nándorfehérvár (az elrabolt neves magyar város ma BELGRÁD) ősi magyar város és fellegrvár, a volt MACSÓ bánság legfontosabb erődjének az ostromához.

Nándorfehérvár, ősrégi magyar város és fellegrvár a VII. századtól a IX. századig az Avar, vagy Várkun Birodalomhoz tartozott, akik a magyarok közvetlen elődei és vérrokonai voltak. Az Avar, vagy Várkun Birodalom frank-germánok által történt kirablása és tönkretétele után az ősi város a magyar fajú, őszittya, hun eredetű bolgárok birtokába került, de tőlük meg a bizánci

császárok kezébe került, tehát a történelem folyamán sohasem volt "*szláv-szerb terület*". — 1070 körül **Niketász** bizánci várparancsnok szabad átjárást engedélyezett a rabló besenyőknek, midőn ezek a Dunán át Magyarországra csaptak. **Salamon** Árpád-házi magyar király, **Géza** és **László** Árpád-házi magyar hercegek kíséretében Nándorfehérvárt ostrom alá vette. A harcok alatt egy fogoly magyar leány az alsó várost felgyújtotta, s a magyar seregek az akkor támadt zűrzavar közepette a várost elfoglalták, mire **Niketász** szabad elvonulás feltétele alatt a fellegvárat is feladta.

A XII. században a végvár ismét egy rövid időre bizánci kezekbe került, de 1182-ben **III. Béla** Árpád-házi magyar király a várost és a végvárat visszavette.

IV. Béla Árpád-házi magyar király a végvár birtoklását véglegesítette azzal, hogy megszervezte a MACSÓ-i bánságot. 1426-ban **Zsigmond** király uralkodása alatt a törökök elől menekülő szerb szolganép beszivárgott Macsó területére, sőt magába az ősi magyar Nándorfehérvárba is, és ott magyar védelem alatt élt.

1440-ig Nándorfehérvár zavartalanul magyar birtok volt, midőn Murad török szultán roppant sereggel a vár ellen tört. A török sereget a vár hős védőserege visszaverte.

1441-ben **Jagelló I. Ulászló** magyar király (1440-1444) a magyar kisnemesi rendből származó **Hunyadi Jánost** vitéz tetteiért, amelyekkel magát a cseh husziták és a határszéleken kalandozó törökök ellen tüntette ki, TEMESI főispánná és Nándorfehérvár főkapitányává, s **Újlaki Miklóssal** együtt erdélyi vajdává nevezte ki.

A rabló török csapatokat Hunyadi mindjárt kineveztetése után oly érzékeny csapással verte vissza, hogy 1442-ben a török, bár nagy haddal jött, Nándorfehérvárt messze elkerülve Erdélynek rontott.

III. Calix római pápa idejében, 1456-ban nagy veszély fenyegette az ősi magyar várost. **Mohamed** szultán 150.000 főnyi hadával és 300 ágyúval Nándorfehérvár alá érkezett. Most Hunyadi Jánosban volt az országnak minden reménye. Hunyadi egyik segítőtársa, **Kapisztrán János** szerzetes, a vár védelmére keresztes háborút hirdetett és sikerült Magyarországon összegyűjtenie 60.000 nagy részben kaszával és csákánnyal felfegyverzett magyart. Ezalatt az idő alatt Hunyadi fia **László** és sógora **Szilágyi Mihály** a Duna, Tisza és Száva folyóknál egy rögtönzött hajóhadat állítottak fel, amely 1456 július 14-én maga Hunyadi János és barátai zászlóaljaival, valamint Kapisztrán kereszteseitől mindenütt segítve megtámadta a török hajóhadat és azt véres ütközetben szétverte. Az ütközetből megmenekült török hajókat a szultán felgyújtatta, nehogy azok Hunyadi birtokába kerüljenek.

Július 21-én Mohamed parancsot adott szárazföldi csapatainak a vár elfoglalására. A túlsúlyban lévő török erők kétszer nyomultak be a városba, de mind a kétszer kiűzettek. A szultán parancsára újabb, pihent csapatok indultak harcba, melyek szintén behatoltak a városba. Hosszú, elkeseredett, véres harcok után a várost védők részint a fellegvárba, részint a város külső bástyáira szorultak. Hunyadi és Kapisztrán a fellegvár bástyáin küzdöttek, mikor a leghevesebb harc alatt néhány török vitéz a vár árkein áthatolt és a falakra felkapaszkodott. A törökök egyike éppen zászlót próbált feltűzni a fal ormára, mikor azt egy magyar vitéz, **Dugovics Titusz** észrevette. A két bajnok, a magyar és a török, kemény tusára kelt, erejük egyenlő lévén győzni egyikük sem tudott. Ekkor a magyar hős magát halálra szánva ellenfelét átölelte és magával rántotta a mélybe.

Hunyadi a hőstettet látván a bástyáról leszállva a vár udvarán hirtelen maga köré gyűjtött harcosai élén a várból kirentve, a közelbe vontatott török ágyúállásokat megtámadta. Mohamed, aki a közelben tartózkodott, látván a nagy veszélyt maga is harcosai élére állt, hol meg is sebesült. Hunyadi elszánt támadása a törököt megfutamította és a velük futó szultán csak Szófiánál tudta csapatait megállítani. A törökök szerint a harcokban 24.000 embert veszítettek, de Hunyadi megállapítása szerint a török vesztesége elérte az 50.000-et.

A törökök feletti, világhírnévre szert tett magyar győzelem emlékére *III. Calix* római pápa elrendelte, "**hogy minden délben 12 órakor szólaljanak meg a templomok harangjai és örökké hirdessék Hunyadi és társainak a dicsőségét**".

*

1521-ben bekövetkezett Nándorfehérvár végzete, mikor **Szulejmán** török szultán 200.000-es serege elindult ellene. A szultán egy hadosztályát Nándorfehérvár alá, s egy másikat Sabác magyar végvár ostromára előre küldte. Sabác megvétele után a Szultán egész seregével Nándorfehérvár ostromára indult, melyet 6.000 magyar védelmezett.

A kis magyar védőrség húsz török rohamot vert vissza és 6.000-ról 400 főre fogyott le. **Oláh Balázs, Both János és Morgay János** alkapitányok vezetése alatt a maradék várőrség mindhalálig kész volt az ország kulcsának védelmére. De egy áruló, s a városban menedéket kapott, betelepült szerbek a magyar őrség ellenzése dacára a törökökkel tárgyalta és a várost szabad elvonulás feltétele alatt augusztus 29-én a törököknek átadták. Szulejmán a megmaradt magyar várőrséget a szabad elvonulás ígérete dacára leölette.

*

Most, ezekben a küzdelmes időkben a horvátok, akik a Kulpa folyótól délre az Adria tenger melletti területükön laktak, számottevő tömegben kerültek a Kulpától északra elterülő ősi magyar földre. Ugyanez a vész kényszerítette otthonaik elhagyására, és északon, magyar földön új otthon keresésére, amely az Alföldön és a Dunántúl keleti felében az őshonos magyarságot is sorvasztotta: a török pusztítás.

A Dráva és a Száva folyók között, valamint a Kulpa folyócska alatt nagy népköltözködés folyt le akkor. A megmozdult, menekülő horvátság zöme a Kulpa mögé, az eredeti ősmagyar földből kialakított frank-germán határőrgrófság területére menekült, melyet Szlavóniának neveztek, a terület neve "*Horvátország*" neve alá foglalódott, aminek semmi jelentőséget nem tulajdonított a birodalmat alkotó magyarság, hiszen Horvátország társország volt és az egész terület a magyar birodalmi vármegyerendszerhez tartozott. Hogy ott a lakosság horvátul beszélt, az a horvátság belügye volt, de nem változtatott azon a tényen, hogy a terület a magyar korona elidegeníthetetlen tulajdona. Most a régi, vagyis eredeti *Szlavónia* neve a keleti szomszédságban fekvő Dráva-Száva közti ősmagyar vármegyékre tolódott át, amely ("*SZERÉMSÉG*") **Botond** vezér népének szállásterülete volt.

A magyar földre menekült horvátok egy része, már 1520-1530-as évek alatt átlépte a Dráva vonalát is és megtelepedett a Dunántúl nyugati részein, ahol a lakosság 1529 és 1532 évi török hadjáratokban nagymértékben elnéptelenedett. Pusztán maradt magyar falvakból 1532 után, Zala, Vas, Sopron, Moson és Győr vármegyékben 180-200 horvát menekültekből alakult község létesült, sőt kisebb rajok, földesúri telepítés révén még Sárospatakra s a felső országrész más pontjaira is eljutottak. (**Mohl Adolf**: "*Horvátok bevándorlása 1533-ban*", Budapest, 1915.)

*

Nándorfehérvár 1521 augusztus 29-től 1688-ig török hódoltság alatt volt, amikor az utolsó végvári török pasa, **Ibrahim**, hősi ellenállás után az ősi magyar végvárat és várost a császári csapatoknak

feladta és 200.000 arany lefizetése ellenében a török a város lakosságának szabad elvonulást vásárolt.

A pénz átadása és számlálása közben **Thökölyi** volt kuruc vezér, erdélyi fejedelem, kis létszámú, vakmerő, töröknek öltözött csapatával a pénzt számláló császári biztosokat meglepte és az aranyakat elragadta. A nagy bonyodalomban a török lakosság a készen álló hajókra szállt és Bulgáriába költözött át.

A török elvonulása után a kiürített várost és fellegvárat császári csapatok szállták meg. 1690-ben **Köprili Musztafa** török hadvezér 60.000 emberével a várost ostrom alá vette, melyet **Croy** herceg 5.000 emberrel védelmezett. Augusztus 8-án a végvár löporraktárában robbanás történt, a fellegvár romba dőlt, az őrség nagy része meghalt. Croy herceg kénytelen volt a füstölgő romokat feladni.

Az 1699-i karlócai béke értelmében a császár a várat visszaengedte a törököknek, de **Szavoyai Jenő** herceg, gr. **Pállfy János**, **Claude Florimond de Mercy** gróf, és gr. **Nádasdy Ferenc** magyar huszár és hajdú tábornokok segítségével az ősi végvárat ismét ostrom alá vette.

Chalil török hadvezér július 30-án Nándorfehérvár felmentésére csapataival útba indult. Elindulásakor **Vékony János** volt kuruc vezért, aki szolgálatában állt, titokban a császári csapatoktól szorongatott várba küldte, hogy a vár parancsnokának levelet adjon át.

Vékony a levéllel átszökött a magyar csapatokhoz és **Pállfy** tábornoknak tudomására hozta a török felmentő sereg támadásának az időpontját. Pállfy a hírt azonnal közölte **Szavoyai Jenő** herceggel, aki augusztus 15-én hajnalban a sűrű köd dacára parancsot adott az álomba merült török had megrohanására. A győzelem teljes volt. A várat a török feladta és augusztus 22-én onnan elvonult. 1717-től 1738-ig az ősi magyar végvár a császári csapatok kezén volt, de 1738 szeptember 1-én **Szukov** császári várparancsnok gyávasága miatt a törökök a várat visszavették. 1789-ben a vár ismét gazdát cserélt, de **II. József** 1792-ben, a "*szisztovai béke*" alapján az ősi magyar végvárat a törököknek visszaadta.

1867-ben az európai nagyhatalmak közbelépése után a török hódoltság alatt élő szerb nép fellázadt a török uralom ellen és Nándorfehérvárt is hatalmukba kerítették. 1882-ben, március 6-án, **Milán** szerb fejedelem, aki *felvette a királyi címet, az ősi magyar végvárat és várost "BELGRÁD" név alatt, szerb királyi székhelynek tette meg.*

A Habsburgok gyáva magatartása miatt Macsó, Ozora, Só, stb. bánóságok szerb kezekbe kerültek. Ez a történelmi igazság. Tanuljuk meg tehát, hogy a magyarság a 450 éves Habsburg bomlasztás ellenére is, ha megfogyva is, államalkotó és megtartó nép maradt, de tanuljuk meg azt is, hogy:

"A mi egészen kiváltságos és dicső hivatásunk nem a keresztény Nyugat védőpajzsaként vállalt öngyilkosságban és az ősök vérén szerzett földünk nagylelkű szétesztogatásából áll".

Ma még állnak a mesterséges válaszfalak a horvátság és a magyarság között, amelyet még most is szélesít a történelmi hazugságra alapozott pánszláv-illír gondolat, de reméljük, hogy nem sokáig.

Összeszorult szívvel nézünk körül, mert századunkban, az "*akasztófák és börtönök korszakában*" egy egész világ omlott össze. Ma már a józanul gondolkodó horvátság is érzi, hogy "*KIHEZ FŰZI A RENDELTESET*". Az összetört történelmi határok között a két testvérnép a közös romlásokon keresztül össze fog találkozni.

A romlásokon át mind élesebb lett a tudatunk és végzetes élmények közepette elindulunk önmagunkhoz, mert a felismert valódi származástudatunkból újjászületett nemzettudatunk a közös történelmi múlt erőinek érvényesítésével biztosítani fogja számunkra a jövőt.

De tanuljuk meg azt is, hogy a népek talán még sohasem voltak olyan könyörtelenül önzők, s a hivalkodó keresztény európai formák mögött nem izzott soha annyi gyűlölet, mint ma ... Tehát a tények tiszta tudatában keressük az új megértés lehetőségeit.

A történelem nem az enyészet öre. Ami elmúlt, az nem hull a semmibe, hanem sorsa és alakítója annak, ami rákövetkezik.

* * * * *

Botos László

ŐRSÉG, NYUGAT-MAGYARORSZÁG, BURGENLAND

Mostanában gyakran emlegetjük a szláv és román földrablásokat, de keveset hallani a tisztességtelen katonai szövetséges osztrák trianoni földköveteléséről. Mi történt itt? **Dr. Dabas Rezső** kutatásait használom fel, hogy bepillantsunk a sötét tények mögé: **Ausztria miként szerezte meg ezt az ősi magyar földet?**²⁹ Ausztria egy ország, de nincs osztrák nyelv. Az osztrák nép különböző népek összeverődéséből alakult ki, úgy, mint illír, hun, avar, magyar, és német törzsekből, amelyek mind e területen éltek. Kezdetben a német népek voltak kisebbségben, majd a többségi nép felvette, elfogadta a német nyelvnek egy változatát.

1910-es népszámlálás szerint, az Őrség lakossága 437 000 volt. Ekkor 299 400 német, 79.200 magyar, 44 500 horvát és 13 900 vend nemzetiségit különböztettek meg. Ausztria Trianonban még Pozsonyt is magának követelte. Ennek lakossága 78 223 volt, ebből 32 790 német, 31 705 magyar, 11 673 tót és 2055 egyéb. Látható, hogy a tótok majdnem háromszor kevesebben voltak, mint mi magyarok. Mégis ők kapták Pozsonyt, melyet fővárosukká emeltek, Bratislava név alatt.

Az osztrákok a négy magyar vármegyét: Pozsony, Moson, Sopron és Vas megyéket közösen „Vierburgenland”-nak nevezték el a négy vár miatt. Nyugat-Magyarországon (Őrség) területén most a német nyelv van többségben. Ez azzal magyarázható, hogy állandó politikai program volt a magyarok beolvasztása. Ez bizonyítható a számos elnémetesített magyar névvel is. Pl. Lazlo, Kery, Sarkan, Zabo, Vargha, Khisch, Schiwan, Nagi, Unger és még sok más, de ezt még a magyar újságok sem említik (csak elvétve, mert ez tiltott).³⁰ A külföldi és osztrák sajtó hangoztatja a „magyar sovinizmus”-t, pedig oly könnyű a cáfolat. Tekintsünk azon területek népszámlálási adataira, az 1700-as évtől a jelenig, amelyet 1920-ban elszakítottak tőlünk, azonnal látni fogjuk, hogy nem mi olvastottuk és nyomtuk el a kisebbségeket – bár tettük volna! – mert a beolvasztás fordított volt.

Az 1921. április 24-i tirolai választásokon Ausztria az Anschluss-hoz való csatlakozást szavazta meg elsőprő fölényel, 132 296 szavazattal 1722 ellenében. Ugyanez év május 21-én, a salzburgi választáson 100 762 szavazatból csak 797 szavazott az Anschluss ellen. Az Antant hatalmak nem engedélyezték Ausztria többi területén a szavazás folytatását, tartva a biztos eredménytől. „*A nyugati Szövetséges Hatalmak pedig, meg sem várva győzelmüket s a második világháború kimenetelét, már 1943. november elsején kimondották, hogy Ausztria 1938-as csatlakozása semmis, ismét meghazudtolva Wilson elveit, akárcsak Burgenland, vagy amint*

²⁹ Dabas Rezső: Burgenland álarc nélkül, Montreal, 1984

³⁰ Heckenast Dezső: „Nyugat-Magyarország - Burgenland”, *Krónika*, 1980. jan. 11.

később látni fogjuk, a Lajtai-bánság esetében.”³¹ Egy rövid szovjet megszállás után Ausztriát semleges államnak nyilvánították. **Vajon Magyarországot miért büntették, mint háborús bűnöst, amikor Ausztriát ugyanakkor felmentették e vád alól?**

A Második Világháború előtt Ausztria Magyarországtól vásárolta a gabonát, de a háború után felhasználva a Marshall-segélyt, kifejlesztette az Őrség (Burgenland) területét földművelésre, így 1960 óta élelemellátásban önálló lett. Ez a terület tehát Ausztriának jelentős kulcsterületévé vált. Részükről e terület megszerzése nem Trianonban ötlött fel először, már 1905. március 14-én **Dr. Josef Scheicher** javasolta. 1907. október 2-án, egy alsó-ausztriai gyűlésen e javaslatot újra előterjesztette **Freiherr von Herrenfels**. (Thoroczky, 20 old)

Az Első Világháború után, amikor az utód-államok előjöttek túlzott követeléseikkel, akkor Magyarország szövetséges szintén követeléssel állt elő, ugyanúgy, mint a környező államok, amelyek harcban álltak az osztrák-magyar császársággal. 1920. február 12-én, gróf **Apponyi Albert** beszéde után **Smuts** tábornok javasolta a népakaratra támaszkodó döntést, de akkor **Renner** osztrák kancellár ellenezte ezt, így megsemmisítette az igazságosabb elrendeződést. Renner kancellár ugyanis már korábban, 1920. január 13-án elfogadta a cseh-osztrák-szerb szövetséget, melyhez később Románia is csatlakozott.³²

A magyar történelemoktatás szerint, a Lech-mezei magyar vereség után, őseinknek állítólag vissza kellett húzódniuk, a bécsi erdővonaláig. Ez egy német ferdítés. Ez az állítás német írásokra támaszkodik, amelyek dicsőíteni akarják az osztrákok győzelmét. Történészeink, minden gondosabb ellenőrzés nélkül elfogadták ezt, s adták tovább egymásnak.

Grandpierre Endre könyvében hiteles kutatásokkal bizonyítja, hogy a magyar hatalom nem törött meg, és nem kellett vissza vonulniuk az említett vonalhoz.³³ Az úgynevezett „végső vereség” után mi magyarok még végrehajtottunk két, több ezer kilométeres sikeres hadjáratot, Botond, Orkond és Szabolcs vezérletével. Melk várost, amely 80 kilométerrel nyugatabbra fekszik a bécsi erdőtől, nem erőszakkal vették el tőlünk, mint ahogy a németek tanítják. **Dr. Nagy Sándor** megállapította, hogy a magyarok önként, a békesség érdekében adták át. Mi volt a közvetlen ok, ami a magyar királyt az ausztriai visszahúzódásra készítette? A választ évszázadok távolságában, **Szent István** első királyunk hitelesítő vállalkozásában találjuk meg. Ha István király meg tudja győzni népét a nyugati kereszténység felvételére, akkor országa tagja lesz a nagy nyugati egyháznak. Ez véget vetne az ellenségeskedésnek, és kialakítaná a barátságos légkört. Ennek eléréseért a magyarok hajlandók voltak önkéntes területfeladásra. Átengedték a Lajta és Enns folyók között. Ausztria egyik kisvárosában, útban az ősi kolostorhoz az útszélen, egy kő oszlopon látható egy kis tábla e felirattal: „*Melk, a középkorban Mölk-nek hívták, a magyarok határvára volt 906-984. Hohenstaufi Henrik herceg foglalta el tőlük, aki később császár lett.*”

Dr. Nagy Sándor írja: „*Az igazság az, hogy a németek nem fegyverrel vették el a magyaroktól, hanem őseink, a béke és barátság reményében önként ürítették ki ezt a területet. Hohenstaufi Henrik pedig azonos Szent István sógorával, Gizella királyné fítestvérével, aki II. Henrik néven valóban császár lett.*”³⁴

Amikor átadtuk e területet, a németek egyezményben megfogadták, hogy a jövőben nem lesz soha semminemű területkövetelésük. Az osztrákok Trianonban ezt az egyezményt szegték meg. Azt már említettem, hogy Burgenland a magyar „*várvidék*” után kapta nevét. E névre van még

³¹ Thoroczky Éva: Leveles láda, 18-19. P. Rainer, E. Ulrich, F. Zimmermann: Pressburger Land und Leute, Wien, 1976. 52.

³² Málnási Ödön: Országveszejtés, Munich, 25.

³³ Grandpierre Endre: A magyarok istenének elrablása, Budapest, 1993

³⁴ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története, Transylvania könyvkiadó, 1956, 283.

egy magyarázat. **Otto Röttig** 1919-ban, *Vierburgenland* néven alapított egy újságot, melynek értelme „négy vár területe”. Ezek a várak mind az előbb említett magyar megyékben létesültek. Mivel Pozsonyt Csehszlovákiának adományozták, ezért a „*Vierburgenland*” nevet „*Dreiburgenland*”-ra változtatták (három vár területe). Az egyszerűsített „*Burgenland*” nevet először a bécsi egyetem professzora **Alfred Waldheim** alkalmazta az *Ostdeutschland Rundschau* című újságban. A „*Burgenland*” nevet **Karl Renner** kancellár fogadta el. Most nézzük meg, hová tartoztak a fenti várak? Ausztria területén számos, jó állapotban lévő magyar várat lehet találni közel egymáshoz. Esterházy, Batthyány, Nádasdy, Erdődy, Braskovics és Almásy várkastély. Miért épültek volna a magyar várak és kastélyok idegen területen? Évekkel ezelőtt, amikor a *National Geographic* magazin meglátogatta e területet, egy hivatalos tájékoztatót kapott a kastély történetéről. E tájékoztató szerint a kastélyt osztrákok építették a magyar határra, ellenünk való védekezésül. **Gróf Esterházy Pál** húga volt a túra vezetője, aki elmondta a vár történetét. A *National Geographic* magazin szerkesztője feltette a kérdést, hogy a magyar nemesség miért építtetett várakat osztrák területen magyar betörés ellen? Cikkében azt is megjegyzi, hogy nem észlelt topográfiai különbséget Burgenland és Magyarország között, sem település sem földrajzi szempontból, ugyanakkor nagy az ilyen irányú különbség Burgenland és Stájerország között.³⁵

Az osztrákok a történelmet nem tárgyilagosan, a pragmatikus történelemírás alkalmazása szerint tanítják, hanem saját érdekeltségű, egyirányú magyarázatot adnak. **Teljesen figyelmen kívül hagyják a hun, avar, magyar 1500 éves ittlétet. Csak német és szláv jelenlétről értekeznek.** Magyar Tudományos Akadémia mind ez ideig nem jelentetett meg egyetlen tanulmányt sem, amely kijavítaná ezt a hibás, szándékosan elferdített történelemtanítást. **Török Sándor** próbálja betölteni e hiányt. Visszautasította, és cáfolhatatlanul bizonyította e terület hun, avar, magyar településeit, melyeket nagyszerű könyvében **Dabas Rezső** is támogat.³⁶

Én ugyanazt a nézetet vallom, amit a „*Hazatérés*” c. *könyvemben* is kifejtettem, hogy a Kárpát-medencét csak egy teljes egységnek lehet tekinteni. Nem lehet darabokra szabdálni. A magyar nép már több, mint 1100 éve itt él, és e területen bevészte jellegét. A Kárpát-medence történelme a magyar nép történelme. Dabas Rezső idézi **W. G. East** történészt: „*Az Égei tengertől a Morva-Várdai út már nyitva volt Kr. e. 3-ik évezredben, a dél-dunai terület közeli kapcsolatba került Macedónia, Thesszália, Égei terület népeivel, úgy hogy ez a déli rész egymást befolyásolta.*”

³⁷ A német és szláv történészek tudatosan „elfelejtik” vagy gyakran meghamisítják a magyar történelmi és kulturális fejleményeket, és gyakran azt magukénak jelentik ki. A morva fejedelemséget nagy morva birodalomnak hirdetik, pedig köztudott, hogy nem is voltak meghatározott határai. Ugyanakkor az Avar Birodalmat, amely kb. 250 évig létezett, és határai az Enns folyótól az Urál hegységig nyúltak, jelentéktelen hatalomnak igyekeznek beállítani. (Dabas, 18)

Burgenlandnak sohasem volt alkotmánya a római, az avar és magyar időkben. E térségben nem voltak osztrák városok, és nem állt az Alpesi Noricum befolyása alatt, hanem mindig a magyar Kőszeg, Szombathely, Körmend vezető szerepe érvényesült ezen a területen. A hun, avar és magyar kulturális befolyás irányította a politikai életet. **Mivel az osztrákok elhallgatják a magyarok több, mint ezer éves jelenlétét, ezért nekünk saját érdekünkben kell ezt megtennünk, mondja Dabas, sőt ez kötelességünk is.** (Dabas 20)

Európában 1920 óta mi magyarok lettünk a legnagyobb számú kisebbség. **Ez a kifejezés „kisebbség” helytelen, azért mert a magyar jelenlét egy egységes tömb, és semmi kétség**

³⁵ *Krónika*, 1980. január

³⁶ Dabas Rezső: *Burgenland álarc nélkül*, Montreal, 1984

³⁷ Dabas Rezső: I. m. 17. East W. G.: *History and Geography of Europe*, 374.

afelől, hogy a Kárpát-medencében még most is többségben van. Nem a magyarok vándoroltak és telepedtek be idegen területekre, hanem szomszédos népek jöttek a Kárpát-medencébe, menekülve elnyomóik elől, segítséget kérve tőlünk. Az nem elég, hogy szám szerint kimutassák azt, hogy az utód-államokban kisebbségben vagyunk az uralkodó néppel szemben. Meg kell vizsgálni az okot és az okozatokat, hogy miért, milyen körülmények miatt lettünk kisebbség. Frank Graham Jr. szerint: „Burgenland a régi Habsburg birodalom részeként, német többségű lakossággal mindig a magyar királysághoz tartozott.”³⁸

Mivel a Nyugat-Római Birodalom magába foglalta Ausztriát és Burgenlandot, mely korábban a rómaiak egyik tartománya volt, ezért feltételezik hogy teljes jogú tulajdonosai e földnek, de e hiedelemre semmi alap nincs, mivel e térségben, egy néhány római úton kívül nincs egyéb római maradvány. Magyarországon pedig – ha erőszakkal is – a latin nyelv volt a kötelező egyetemi nyelv, egészen 1945-ig. (Dabas, 22)

Az osztrákok Nagy Károly örökségeként is követelik e területet, aki állítólag kiirtotta az itt élő avarokat. Macartney írja: „Az avarok voltak az utolsók, akik betörték e medencébe, s példátlan sikerrel több, mint két évszázadon át uralták a területet.”³⁹

Az osztrákok az avar nép kipusztulását a pestisre akarják hárítani. (Lásd az út melléki turistaismertetőt Nemesvölgyön; jelenlegi Edelstal.) Dienes István és László Gyula megcáfolták ezt az osztrák magyarázatot, bizonyítva, hogy túléltek ezeket az időket, és a magyar hazatéréskor, 896-ban még a Dunántúlon éltek. Az avarok, ha valóban kihaltak e területről, annak oka nem a pestis, hanem a németek türelmetlensége, ellenségeskedése volt. A német történészek, kik támogatják a *Drang nach Osten* elméletet, megpróbálják elhíttetni, hogy a Magyarországon németül beszélők Nagy Károly leszármazottai. (*Regnum Francum*) Ez egy másik ok, amiért Ausztria magáénak tartja e területet. E mesterkedést meg kell cáfolnunk, mert, ha nem tesszük, akkor a hazug híresztelések idővel elfogadott tények szintjére emelkednek. Dabas a *Brockhaus Lexikon* 1967-es kiadását idézi: „1) Nagy Károly nem Ostmark-ot alapított. 2) Az Awarische Mark keleten legfeljebb csak a Lajtáig terjedt, minél fogva nem foglalhatta magába a mai „Burgenland”-ot. Ezt az utóbbi szemléletet képviseli a Petit Larousse Empire Carolingien c. térkép vázlata is, amelyen a Nagy Károly által ’meghódított’ terület keleti határa az akkori Carinthia határával, a későbbi magyar történelmi határral esik egybe.” (Dabas, 38-39)

A nyugati Avar Birodalom bukása után a történészek nagy része azt hirdette, hogy a Dunántúl a magyar hazatérés előtt frank tulajdon volt. Tudjuk azonban, hogy Nagy Károly csak Noricum területét hódította meg a Duna és az Enns folyó között és a Bécsi Erdőt. Ezt nevezték Avar Mark területnek. M. Vancsa, egy osztrák történész osztozik e nézettel.⁴⁰

Robert Folz írja: „Nagy Károly csak az Enns és a Bécsi-erdő közötti területet csatolta el. A később alakuló Ausztria kötelessége volt a gyepekön keresztül figyelni Pannóniát.”⁴¹

W. G. East, angol földrajztanár ugyanezen a véleményen van: „1914-ben, a föld mely a császári Németországot és Ausztriát jelentette, csak egy kis része volt annak, amely Nagy Károly egykori birodalmát képezte, mert a többi az avarok és a szlávok birtokolták.”⁴²

Az a tény, hogy Pribina és fia Kocel tudtak egy jelentéktelen uralmat létrehozni, épp azt bizonyítja, hogy a frankok nem voltak gazdái e területnek, a szlávoknak pedig itt nem volt királyságuk, a földet csak használták, minden alkotmányjogi cím nélkül. A németek és osztrákok

³⁸ U.o. 21. Graham Frank Jr.: *Austria* 77.

³⁹ Macartney: *Hungary, A Short History*, Edinburgh, 1962, 4.

⁴⁰ Dabas, 40. Vancsa M.: *Geschichte N.u. Österreich*, I. 161-162

⁴¹ U.o. 39. Folz Robert: *Charlemagne and his Empire*, 89.

⁴² U.o. 40. East W. G. 80.

állítólagos történelmi jog alapján is követelik e területet. Hivatkoznak egy Nagy Károly-i földrajzi névre is, erre helyezik a követelést. Dabas szerint ez is egy képzelgés. Véleménye szerint elfogadhatjuk a Cambridge-i Egyetem középkor történelméről szóló ismertetését, miszerint „A frankok a Rába folyóig hatoltak előre anélkül, hogy elértek volna egy végleges foglalást.”⁴³

Pannónia soha nem tartozott Nagy Károly birodalmába. Itt nem volt soha frank ügyintézés, sem hűbérúr, sem katonai helyőrség. Egyedül az egyház fejlesztett ki jelentős hatalmat, az egyházi főpapság hierarchiája vezetésével. A Nagy Károlyi birodalomnak azonban túlságosan megerőltető feladat lett volna szervezésbe vonni az Avar Mark-ot, ezért nem tudták hatalmukat ide kiterjeszteni. A másik nehézség az volt, hogy az ügyintézéshez szükséges az írás-olvasás, már pedig a frankok ez időben többségben írástudatlanok voltak. A központi intézmények terén is borzasztó nagy a túlzás, ugyanúgy, mint a helyi törvényhozási hatóság kialakításában. Például nem volt polgári segélynyújtás, egyházi személyzet, titkárok, fellebbviteli bíróság.⁴⁴

Egy másik ok, amiért a frankok nem is akarták Pannóniát bekebelezni az, hogy a háború folytán a terület elszegényedett, meghódítása nem ígért azonnali jövedelmet. A frankok uralma abban nyilvánult meg, hogy megtörték az avar katonai hatalmat, kirabolva a gazdag lakosságot és az ott élő avar népet a romlott keresztény frank nép uralma alá vonta. A történelemtanítás szereti felmagasztalni a „kulturált” keresztény frank államot. Pedig ebben az időben nem voltak erkölcsileg olyan fokon, hogy előmozdíthatták volna a pannon vagy avar nép keresztény lelkületét. Ahhoz, hogy ezt megtehessék, nekik is ezen a fokon kellett volna állniuk. Semmi bizonyíték nincs arra, hogy ezt a szintet elérték. Településeik elszórtak, szervezetlenek voltak, és alig egy-kettő volt nagyobb, mint a pannóniai tanya. Dabas írja, hogy a történészeknek gondot okoz az is, hogy a vándorló magyarok hogyan tudtak egy évszázad alatt 3000 falut és sok várost létesíteni.

Még mindig azt tanítják, hogy a besenyők előli futás közben botlottunk a Kárpát-medencébe. Ez nagyon helytelen hiedelem. Őseink tudatosan, terv szerint közeledtek, telepedtek a Kárpát-medence közelébe, hogy a megfelelő időben Atilla birodalmát visszafoglalják, mint annak jogos örökösei. Nyugodtan mondhatjuk „jogos”, mert ezt vallotta mind a szittyák, hun, avar, székely, magyar és a többi rokon nép is.

A magyar hazatérés előtti évszázadban, őseink több esetben meglátogatták a Kárpát-medencét. 839-ben kisebb csoportokban itt jártak a bolgárokkal együtt, 862-ben segítséget nyújtottak a morváknak, Pribina ellen. Etelközben rendszeres értesüléseik voltak e területről.⁴⁵ Álmos szervezte, és előkészítette a hazatérést, Árpád pedig véghez vitte. Külföldi és magyar történészek egyaránt bebizonyították, hogy a Kárpát-medencét több esetben magyar fajú népek újra és újra megszállták, vagy visszafoglalták, ha erre szükség volt. **A szittyák Kr. e. 500 - 400-ig, a szarmaták Kr. e. 400-tól Kr. u. 500-ig, a jászok K. u. 359, a hunok V. század első felében, az avarok a VI. században és végül a magyarok 896-ban. E népek szájhagyománya kihangsúlyozta, hogy „ők e föld örökösei”.**

II. Rákóczi Ferenc 1703-1711-es szabadságharca idejében közismert tény volt, hogy a Vas vármegyei „*Őrség*” a székely nép területe. A település neve kifejezi e terület szerepét, jelentőségét az állam és a nép előtt, valamint annak ősiségét, mert e nevet akkor kapta, amikor a latin betűs írás még nem volt szélesben elterjedve. A név nemzedékről nemzedékre szállt. Amikor e nevet írásban megkapta, nem rögzítették e terület hovatartozását. A „*mondott szó*”, a szóhagyomány ismerete ugyan olyan értékű volt, mint most egy írott okmány. **Sebestyén László** írja, hogy a 896-os magyar

⁴³ U.o. 41. Cambridge Medieval History Vol. II., 1913. Seeliger Gerhard, Professor at the University of Leipzig, Ch. 19, 609.

⁴⁴ U.o. 43-44. Barraclough Geoffrey: The Crucible of Europe, 60.

⁴⁵ A magyarok története (Tárihi Üngürüsz) Madzsar Tárihi, Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1982

hazatérés a magyar föld jogos visszaszerzése volt.⁴⁶ **Gombóc Zoltán** támogatja ezt a nézetet, amikor „*secundus introitus*”-nak említi a magyar hazatérést. (Dabas, 46)

Nagy irodalmunk van, amely tudósít a szittyá-szarmata 1000-éves Kárpát-medencei ittlétről, már a hun birtoklás előtti korból. **Stuart Piggott** írja: „*Nyugat felé húzódtak a Kárpátokba, szittyá kulturális csoportokat alapítva Erdélyben és a magyar Alföldön. Nyilvánvaló a szittyá kereskedelem, emellett még betörtek Európa északkeleti és nyugati területeire.*” „*A szittyák a történelemben nemcsak, mint barbár törzs jelennek meg Eurázsia sztyeppéin, hanem mint kézműves, különleges stílusú, állatdíszítésű népművészet ismerői, művelői.*”⁴⁷

Amikor **Atila** Kárpát-medence központtal megalapította birodalmát, akkor ezt a szittyák, hun örökösödési jogán tette. Az avarok ugyanezt tették Kr. u. 550, 568, és 670-ben. Mi magyarok ugyanezt a területet az avar-hun örökség után vettük birtokba. Kinyilatkoztathatjuk a szláv és dákó-román örökségi jog érvénytelenségét. Dabas ezen ismertetését **Talbot Rice**-től vette át, így nyilatkozik: „*A szittyá-szarmata befolyás különösképpen megmaradt Közép-Európában. A szittyá befolyás először Magyarországon nyilvánult meg Kr. e. 500 körül.*”⁴⁸

A régészet bizonyítja, hogy a hunok az Enns folyótól a Kárpát-medencében maradtak egészen az avarok érkezéséig. **Marjalaki-Kiss Lajos** értesítése szerint, a szittyá, szarmata, magyar nép volt a Körös kultúra itt maradt őshonos népe.⁴⁹

A krónikák és történészek felváltva használják a hun, avar, magyar nevet, és őket szittyának határozzák meg. A XVI. századi Ortelius térkép szerint a hunok és magyarok szittyá birodalom területén éltek, nyelvüket szittyának határozza meg. Az angol történész, **Edward Gibbon** (1737-1794) két évszázaddal később ugyancsak a szittyá nevet gyűjtőnévként használta a hun-avar és magyar népekkel kapcsolatban. „*Magyarország területén három szittyá népcsoport is megtelepedett.*”

1. Hunok (Atila hunjai).

2. **Abares** (avarok), VI. században.

3. *Magyarok, Kr. u. 889 (sic!) a legközelebbi, eredeti modern magyarok ősapái.*”⁵⁰

Kr. u. 900-ban, Dunántúl visszafoglalása után, Burgenland állandó része volt Magyarországnak. A pozsonyi 907-es bajorok fölötti győzelmünk után Árpád az ország határát a hun és avar határral egybeeső Enns folyónál jelölte ki. Ez időben a jelenlegi Stájer terület magyar uralom alá került. **Ez azt jelentette, hogy a politikai határ az Enns folyó volt, a tényleges magyar határ pedig az Inn folyó.** A magyar népmesék szerint az Enns határon túl eső Felső-Ausztria területe „*Óperencia*” (ober Enns). Nyugat és Kelet hatalmát az Enns folyó választotta el. Két évszázadon át az Enns nyújtotta a védelmet az avaroknak, és további két évszázadon át Magyarországnak. Amikor Árpád hadserege visszafoglalta az úgynevezett Awarische Mark területét, abban az időben Morvaország egy részét is megszállták. Bizonyításunkra felhozzuk a fentebb említett Török Sándor morvaországi kutatásainak eredményeit és a települések neveit. (Török, 131) Pánszláv vagy pán-német történeti fejtegetések bennünket, magyarokat okolnak, mondván, hogy Árpád és népe leigázta a szláv és német népeket, kik békében éltek e területeken. A magyar nép ősei a szittyák, hunok, avarok, szarmaták nem igázhatták le azokat a népeket, mivel ezekben az időkben a szláv népek még nem jutottak el e területre. A szláv szolganépek ebben az

⁴⁶ Dabas, 46. Sebestyén László: *Vitairat Kézai Simon Védelmében*, Budapest, 1975, 89.

⁴⁷ U.o. 47. Piggott Stuart: *Ancient Europe (from the beginnings of agriculture to classical antiquity)* Edinburgh, 1965

⁴⁸ U.o. 47-49. Talbot Rice Tamara: *The Scythians*, NY. 1957, 188-189.

⁴⁹ László Gyula: *A kettős honfoglalás*, Budapest, 1978, 85. Marjalaki Kiss Lajos: *Néhány árpádkori helyneveünkről*, Miskolc, 1928

⁵⁰ Dabas, 50. Gibbon Edward: *The Decline and Fall of the Roman Empire*, II. 244.

időben utakat vágtak az erdőkben a fejlettebb lovas katona népeknek, mint ahogy már előbb is említettük, a nevük jelzi a társadalmi helyzetüket.

Szent Bonifác térítette meg a németeket, és így nyilatkozott róluk: „Született bűdös rabszolgák. Megvetésre érdemes nép.”⁵¹

A marxista magyar történelemtanítás nem a magyar érdekeket szolgálja, mégis megemlíti, hogy: „Az ország a Dunántúl és az északnyugati vidék egyes részeit kivéve jóformán üres, lakatlan terület volt.”⁵² Ez az országrész majdnem egy áthatolhatatlan, erdős terület volt, ezért kellett utakat vágni. 1100 évvel később, és még ma is, Vas vármegye területe felét erdő borítja. *Macartney* szintén azt állítja, hogy Árpád idejében lakatlan volt ez a rész. „Egy két hely volt csupán, amely nagyobb volt, mint egy pannóniai vagy alföldi falucska. Erdélyt ugyancsak szinte áthatolhatatlan erdőség takarta.”⁵³

Az osztrák *Historische Weltatlas* szerint a XIV. században, Dévény-től Orsová-ig az északkeleti erdélyi területek a Kárpát-medencében lakatlanok voltak.⁵⁴

Számos tanulmány tanúsítja, hogy a 896 körüli időben a Kárpát-medence két-harmadrésze alkalmatlan volt földművelésre.

A hazatérési okmányok jegyzeteiből következtethetjük, hogy a Kárpát-medence nagyobbik része lakatlan volt így kisszámú magyar őseink gyorsan, könnyedén megtelepedhettek ezen a hatalmas területen. Itt nem volt nagyszámú szláv, vlach vagy német lakosság. Őseink minden ellenállás nélkül végigvonultak a lakott területeken is. Ez csak azért történhetett, mert az ott élő népek a szittyák, jászok, szarmaták, hunok, avarok utódai a székelyekkel egyetemben mind örömmel fogadták őket, mint Atilla leszármazottait.

890-892 körül megtörtént az etelközi vérszerződés, amely létrehozta az egységes magyar nemzetet Álmos leszármazottainak örök idejű vezérletével. Árpád ezt az új nemzetet visszahozta őseinek, a turáni népeknek Kárpát-medencei jogos birtokába. Befejezve ezt a nem mindennapi teljesítményt, „szert” ülték Pusztaszeren, ahol az ország alkotmányát meghatározták, és az ott élő hun, avar és többi őshonos néppel egy újabb vérszerződést kötöttek, negyvennap mulatozással egybekötve. Mindez azt mutatja, hogy nem volt semminemű veszély, ellenségesség, amitől félniük kellett volna. Ha ezen a területen lett volna egy másik szervezett, számottevő népesség, akkor azok vagy megtámadták volna őket, vagy behódolnak. Erről viszont egy szó említés sincs.

A hazatért magyarokra a veszély nem keletről, hanem nyugatról leselkedett. Mivel tudatában voltak e veszélynek, **Árpád az ország határát a régi történelmi határhoz az Enns folyóhoz tolt ki. E területet örökségként hitte, mivel kb. már 150 évre visszamenőleg ez már hun, avar, magyar terület volt.**

A Lech-mezei 955-ös magyar vereség után nem kellett feladnunk e területet, mert a bajorok csak 976 után kezdtek e helyőrségi területre húzódni. A 973-as békeszerződés úgy tűnik, hogy nagy német nyomás alatt jött létre. Ezért kellett feladni az Enns folyón túli területet. A X. század utolsó negyedében, az ostarriichi-ostmark (Ausztria) hatalom lassan kelet felé, azaz Magyarországra felé kezdett terjeszkedni, ahogy mi visszavonultunk onnan.

987-ben a Bécsi-erdő mögé vonultunk vissza. 1002-ben a németek betelepédtek ez elhagyott területre, Bécs környékére. Ez a terület legalább száz éven át Magyarország része volt. „Nach der Niederlage des bayrischen Heerbannes bei Pressburg, geriet Wien auf hundert Jahre unter

⁵¹ U.o. 51. Herr, F. *Das Heilige Röm. Reich*, 52.

⁵² U.o. 52. Szabó István: *A falurendszer kialakulása Magyarországon*, Budapest, 1971, 148.

⁵³ U.o. 52. Macartney C. A.: *Hungary*, 1962, 5.

⁵⁴ U.o. 52. Putzger: *Hist. Weltatlas*, 55.

magyarischen Herrschaft.” (Pozsonynál a bajor had veresége után Bécs magyar uralom alá került egy évszázadon át.)⁵⁵

E területen a magyar uralom a IX. és X. századokban nyilvánvaló. E területről az első írott okmány Kr. u. 881-ből származik, a második 1030-ból, amikor **I. István** visszafoglalta Bécset.

Még kezdetleges állapotok uralták e területet. Ezt biztosan állíthatjuk, mert 976-ban, amikor őseink feladták Molk várát, Molk egy évszázadra Ostarrichi (Ausztria) fővárosa lett. Csupán 1100-ban helyezték át Tullin-ba, majd 1118-ban Leopoldbergbe költözött a főváros, és végül 1137-ben Bécsbe.

Bécset Babenberg örgróf és a bajor püspök uralták. Ebben az időben **I. István** már nyolc püspökséget, sőt két érsekséget is alapított: egyet Esztergomban, 1001-ben, a másikat Kalocsán, 1006-ban. Ugyanakkor az első püspököt Bécs csak 1469-ben kapta. Amikor összehasonlítjuk a XII századi magyar, osztrák vallási és világi előrehaladást, akkor megállapíthatjuk, hogy messze megelőztük az osztrákokat. Esztergom lakossága ekkor 1800, Bécsé 1200, Esztergomnak hat plébániája volt, Bécsnek négy.⁵⁶ E fölényünket a tatár megszállás törte meg, amely majdnem kiirtotta népünket. Mégis, **Hunyadi Mátyás** alatt (1458-1490) kultúrában, szellemi fejlődésben messze megelőztük Ausztriát. A Babenbergiek tisztsége nem uralkodói csak hűbéri volt. Akkor nyerték el a hercegi rangot, amikor Ostarrichi és Stájerország egyesült 1192-ben. Ausztria így alakult ki, de még mindig a Nyugat-Római Birodalom hűbéri tartománya volt. Ez időben Magyarország már egy jól megalapozott, háromszáz évre visszatekintő állam. Délnyugati határunk a dalmát tengerpart volt. Ausztria három tatománya közös néven nem szerepelt mert lazán kapcsolódtak egymáshoz.⁵⁷ Ostmark nevét soha sem találjuk Ausztria történelmi neveként, mert ez csak egy pángermán politikai kifejezés. 1154-ben Ostmarkot elválasztották Bajorországtól, és hercegség lett, **1192-ben Ostmark és Stájerország egy gyepterületté egyesült, és ezt nevezték el Österreich-nek (Ausztria).**⁵⁸ Az *Encyclopedia Britannica* ugyanezt vallja: “Austria was not normally known as such until the end of the twelfth century.” Az osztrák királyság **IV. László** (Kun László) (1272-1290) **Habsburg Rudolf** (1278) bohém herceg Ottokár elleni megsegítésével jött létre. Ausztria mostani területét a térképek csak a XIX. századtól mutatják. Ez időben Magyarország már nyolcszáz éves, Európa legerősebb állama. **Burghardt Andrew** kijelenti, hogy Európában Magyarország és Lengyelország volt a két legerősebb egyedi állam, melyek eredményesen védték Európát a keletről és délkeletről jövő minden támadás ellen. (Burghardt, 99)

Stájerország, Karinthia és Tirol népei képezik Ausztria lakosságát, mégsem vallják magukat osztráknak. E népek hűséges alattvalói voltak az osztrák császárságnak, és lényeges szerepet vállaltak a Monarchia szolgálatában, de nem érezték magukat osztrák nemzetiségűnek. A különböző nyelvjárások visszavetítik a kevert faji származást. Ez visszamegy a régmúltba, az illír, kelta, római, teuton, hun, avar, besenyő és magyar időkben, amikor még ezek a népek éltek itt. Ezekből a népekből alakult ki Ausztria. A jelenlegi faji keveredést nagyjából a frank és avar nép összeütközései okozták.⁵⁹

⁵⁵ U.o. 55. Lehrbuch für Geschichte, Hauptschule, 2. Klasse, 1965, 208.

⁵⁶ U.o. 56. *Three Thousand Years of Urban Growth*, 1974

⁵⁷ U.o. 58. Mutton A. : *Central Europe*, London 1961, 137. „Each of these Länder retained a strong sense of individualism until the present day.”

⁵⁸ Burghardt, Andrew F.: *Borderland*, Madison, WI. 1962. 83. „In 1154, the Ostmark was separated from Bavaria and became a duchy, and around 1192 the Ostmark and Styria were united into one marchland called Österreich (Austria).”

⁵⁹ Dabas, 59. Carsten, F. L. *Fascist movements in Austria from Schönerer to Hitler*, 9. old és *Area Handbook for Austria*, 64.

Hazatérő őseink büntető hadjáratokat vezettek Nyugat ellen, pontosabban a német államok ellen, azzal a cézzal, hogy leállítsák a német támadási kedvet ellenünk, melyek nyilvánvalóak voltak a hunok és az avarok elleni sikeres hadjárataikban. A magyar hadjáratok másik célja volt a **Nagy Károly** által elrabolt avar kincsek visszaszerzése. Támadásunk volt a legjobb védekezésünk.

A besenyők, kik **Salamon** király (1063-1074) idejében lettek ide telepítve, kapták azt a feladatot, hogy a Fertő-tó vidékét oltalmazzák. A másik nyugati határőr megbízatást a Képes Krónika szerint (1358) a **székelyek** látták el. A magyar település előtt nyugaton egy székely védő palástot állítottak fel, majd utána a székelyeket a keleti hágók védelmére, völgyekbe telepítették át, őket pedig a magyarok követték.⁶⁰

Az Őrség feladata nemcsak a határterület védelme volt, hanem a hegytetőkről nappal füsttel, éjjel tűzjelzéssel figyelmeztetni az ország lakosságát a készülődő veszélyre. A jelzőállomások maradványait még megtaláljuk Vas vármegyében, a régi Őrség területén. Ungerberg, Csatárhegy és egy másik Ungerberg, melyek figyelő állások voltak, és a Pinka folyó völgyét követik az ország központja felé. (Dabas, 65)

A trianoni csonkításakor Felső-Őrség és a Pinkavidék Ausztriához került. Az itteni városok eredeti lakosai magyar örök családjából kerültek ki, már a kis bajor örgrófság alakulása előtt. **IV. Béla** a szürke darut tette Felsőőr pajzsába, mint a figyelés, éberség szimbólumát. Az őrségi családtagok lakói az erdőirtással tisztították meg a térséget ahhoz, hogy megtelepedhessenek. Ez a bizonyítéka, hogy ők voltak az első telepesek, mert szűzföldeket vettek birtokukba. Felsőőrt a legősibb magyar földnek tekinthetjük, akác, eperfa, fenyő és gyümölcsfák szegélyezik egyenes útjait. A vasúti kőtábla és távolság jelzései még mindig Szombathelytől jelzik a távolságot. A Pinka folyó posványos, közlekedésre nehézkes, ezért Nyugat elleni gátként használták őseink. Vas vármegye stratégiai szempontból fontos terület volt, mert az Alsóőr és Felsőőr közötti területet egy nagyon sűrű erdő borította. Ez az erdő egy évezreden át fenntartotta a nyugat felől érkező támadókat. A török megszállás idején majdnem kihalt a magyar nyelv, azonban az építkezési stílus megmaradt. (Dabas, 67 old)

Felszegen (ma Fűszög) található az egyetlen református templom, amely egykori magyar jelenlétről tanúskodik, mert a protestánsokat egykor üldözték Ausztriában, ezért templomokat sem építhettek. Az ősi magyar települések „szegek”-re, „szögek”-re voltak osztva. Felszeg település nevében, megtaláljuk az ősi magyar kifejezési formát. Ausztriában még most is sok hasonló név fordul elő, mint: Pinkaszer, Cigányszer, Alszeg, Felszeg és Középszeg. A legősibb magyar neveket a mostani Burgenland területén találjuk. Látható, hogy a település eredetileg magyar volt, és erről meggyőződhetünk még akkor is, ha nem volna magyar nevük, mert Alsóőr, Felsőőr házainak díszítési stílusa magyar. Az utcák tervezése a törzsi sátorozás nyomait viseli. Az osztrákok megpróbálták eltüntetni az ősi nyomokat, de eddig még nem sikerült ez teljesen. (Dabas, 68)

1921-ben a Lajta Bánságot itt Felsőőrről hirdették ki, és Felsőőr lett a bánság fővárosa. Felsőőr főterén egy tábla hirdeti e terület, Lajta Bánság Magyarországhoz való tartozását. (Dabas, 70)

Ennek a területnek magyar jellege megmutatkozik nemcsak a Pinka folyó területén, hanem észlelhető Köpcsény, Mészvölgy, Lajta, Lapincs, Rába és a Fertő tó síkján.

A Felső Pinka vidék keleti központja Rohonc. Délkeleti része eredeti magyar település volt, amely csak akkor kapta jelenlegi – Ungmark – nevét, amikor benépesítették. Gróf Batthyányak birtoka volt ez a terület, aki csizmadiákat telepítettek ide. E magyar foglalkozási névből származik

⁶⁰ U.o. 64. Macartney, C. A.: Hungary, 1962, 23. „First a screen of Szekels was set in front of the Magyar settlements in the west of the country and then the Szekels were moved forward into the valleys behind the main eastern passes, the Magyars following behind them.”

a németek csizmakészítő szava a „Tschismenmacher”. A vasút Pinkafőnél egyesül Felsőőr, Rohonc és Szombathely felé. E városok szolgáltatták a szükséges bőrt a rohonci csizmadiáknak. (Dabas, 70-71)

Rohonc és Szalonak ismert volt a bronzkorban. Miske Kálmán régészünk már 1900-ban ismertette a Velem Szt. Vid-i ásatások eredményét. Cáfолhatatlan bizonyításokat hozott fel arra, hogy a bronzkorban innen indult ki a bronz elterjedése Nyugat-Európában.⁶¹ Antimont a Rohonc hegységben bányásztak Nyugat-Magyarországon, (az Őrségben) közel Velem Szt. Vid-hez. E bánya még ma is üzemben van. A bányaterület neve Szalonak volt. Most Schlaining. Az itt kiásott leletek többségét a Szombathelyi Múzeumban tekinthetjük meg. A bronzkorban **Miske** szerint nagy létszámú lakosságnak kellett itt élnie. „Az ásatás feltárt olvasztó tégelyeket, öntő mintákat, beleilleszthető baltákat. Nagyon szükséges előállító központ lehetett.”⁶² **John Dayton** így nyilatkozik: „Egyre valószínűbbnek tűnik, hogy a Kr. e. 3. évezredben a kereskedelem innen terjedt Nyugat-Európa messzi tájaira.”⁶³ A bronzkori leletek többségét kovácsolták vagy formába öntötték, melyeket nyugati múzeumokban őriznek. Miske kutatása szerint már a bronzkorban a bronz réz és ón ötvözetéből készítették, de a Velem-Szt. Vid-i bronz réz és antimon ötvözet, vagyis az ón megcserélésével állították elő. Ez cáfolhatatlan bizonyítéka annak, hogy ezt a bronzfajtát itt, Velem-Szt. Viden fejlesztették ki. **John Dayton** támogatja e nagy jelentőségű bejelentést, és egyúttal azt is megjegyzi, hogy Közél-Keleten nem bányásztak antimont.⁶⁴

Hogyan kapcsolódnak ezek a tények a magyar életbe? A hazatérő őseink itt találták az őshonos magyarul beszélő népet, mely évezredek óta élt itt, együtt a hun, jász, szarmata, avar nép leszármazottaival. Különböző hódító népek jöttek, és mentek, de az ősnép maradt. Ők adták a térség minden földrajzi nevét. A hódítók, mivel számarányban kevesebben voltak, rákényszerültek a többségi pórnép nyelvének átvételére. Árpád népe ugyanezt tette, melynek nyelve, a megyer nyelv, hasonló volt az itt élő ősnép nyelvével. A „megyer”-ből alakult ki a magyar. Árpád a hét törzset, az őshonos népet, a jász, hun, avar kun népeket a pusztaszeri vérszerződésben nemzeti állammá szervezte, és magyar nevet adott neki. A korábbi 890-892 körüli etelközi vérszerződés a magyar szövetséget, az egységes vezetést, a népek, törzsek egyesítését örök érvényűen szentesítette. Tulajdonképpen itt alakult meg az egységes magyar állam. Ugyanakkor a nyugat-európai nemzetek csak évszázadokkal később nőttek föl erre a fejlődési fokra, hogy egyesüljenek és államot alakítsanak. Mi már ekkor kb. 500 évvel előztünk meg majdnem minden európai nemzetet. A 896-os pusztaszeri vérszerződés az itt talált népekkel kötődött, megadva nekik a teljes szabadságot, és már ekkor az összes itt élő néppel egyetértésben, hatalommegosztásban alkotmányt kötöttek, önként, minden erőszakolás nélkül. Ha az itt talált ősnép szláv vagy vlach lett volna, számuknál fogva egész biztos, hogy a magyar nyelvet megváltoztatták volna. A bolgárok honfoglalást hajtottak végre, amikor elfoglalták, és rátelepedtek a meghódított többségi szláv népre. El is veszítették nyelvüket, csak a nevük maradt meg.

Az avar birodalom megszűnése után a Kárpát-medence átmenetileg nem a magyarok uralma alá került. 896-ban visszaszerezték jogos tulajdonukat. A természetes határok nemcsak nekünk, de egész Európának javára voltak. A Kárpátok, az Alpok és a Duna védővonalai évezreden át a legjobb biztonságot, védelmet nyújtották Nyugat-Európának a Keletről jövő támadások ellen. Az

⁶¹ Dayton John: *Minerals, Metals, Glazing and Man*, London 1978, 66. Miske Kálmán: *Die Bedeutung Velem St. Veist als Prähistorischen Gust-stätte mit Berücksichtigung der Antimon-Bronzfrage* Archiv für Anthropologie, Neue Folge, Braunschweig, Vol. 2, part 2, 1904, 124-128.

⁶² U.o. 66. (Angolból magyarra fordítva)

⁶³ U.o. 72.

⁶⁴ U.o. 142 old- Botos: *The Homeland Reclaimed*, 131-132

utód-államok Trianonban megpróbálták ezt a Kárpát-medencei magyar védőbástya érdemet elfeledtetni. Az osztrákok úgy mutatták be Burgenlandot, mintha az sohasem lett volna magyar terület.

Ha vesszük azt a fáradságot, hogy belepillantunk a XI. századtól a XIX. századi európai államok Angliában kiadott térképébe, azt látjuk, hogy hazánk nyugati határa a Lajta, Lapincs és a Rozália hegynél húzódik. E térképek szerint, Burgenland sohasem volt egy független egység. Mindig Magyarország szerves része volt, Pannóniának nyugati szegélye.

Az 1561-ben, Bécsben készült *Ducatus Stiriae Marchiae* még magyarázatot is ad a magyar politikai határról, amely a Lapincs folyó és a Rozália hegy között húzódik. E térképen látható az Árpád-címeres pajzs, a kettős kereszttel. (Dabas, 72) **Burghardt** írja: „*Ez jelképezi Burgenland nyugati határát. Ez a határ leghosszabb részében Szent István korától kezdve nem változott.*” „*Ámbár Magyarország feldarabolásakor, a nemzetközi határ keletre tolódott, a történelmi határ továbbra is fennáll. 1921 óta, mint területi határ szerepel Burgenland és a többi osztrák területek között.*” (Burghardt, 211) Burghardt ugyancsak kijelenti: „*Ez a határ szent volt a magyaroknak, a szomszédoknak világos, és nem összetéveszthető.*” (Burghardt, 72)

Az **G. M. Viseher** által 1672-ben kiadott Alsó-Ausztria térképe a Morva folyót teszi meg Magyarország nyugati határául. Dévénytől délre a Lajta a határ, és a térség neve innen föl északra PARS REGNI HUNGARIAE, a térképen látható a címeres pajzs a Szent Koronával. Még sok bizonyíték van arra, hogy ez magyar terület volt több, mint egy évezreden át, csak a Trianon „jóvoltából” került az osztrákokhoz.

A XVI. és XVII. századi térképek ugyancsak bizonyítják, Vas, Sopron és Moson vármegyék hovatartozását.⁶⁵

A táblázat a honlapon található: www.magtudin.org

Tudnánk még több száz hun-avar-magyar településnevet felsorolni, de ennek terjedelme miatt ettől most elállunk. Történelmi és nemzeti szempontból hasznos lenne, ha valaki feldolgozná ezt a hatalmas helységnévtárt, még mielőtt végleg eltűnik. **Török Sándor** már megkezdte ezt a fontos feladatot. Különös szükség lenne erre a Lajta, Inn, Stájerország és Morvamező területein. Az idegen kutatókat valószínűleg meglepné az a tény, hogy a földrajzi nevek a Lajta-térségben már Árpád megérkezése előtt is magyarok voltak. **Steinhauser**, német kutató is elismeri a magyarok jelenlétét már 896 előtt. Állítja, hogy Edlaubach, egy kis patak, amely a Répce folyóba ömlik, *Egurwelgh* (Egervölgy) volt 1263-ban. „*Tagadhatatlan, hogy a magyar lakosság százalékaránya eredetileg jelentékenyen nagyobb volt, mint ma.*” Steinhauser még azt is leírja, hogy a magyar településeket meg lehet találni folyók völgyeiben, mint a Gyöngyös, Répce, Csáva, Füles, Aranypatak és Ikva.⁶⁶ Ezen nevek említése után megemlíti az elszórt magyar lakosságot: „*Ausserdem muss es aber auch sonst im Lande einzelne Madjaren oder madjarisierte Deutsch u. Slaven gegeben haben, wie es sich in einem dem ungarischen Staat angegliederten Gebiet von selbst versteht.*” (Steinhauser: 5 – 22 – 37) (Ezen a területen kellett elszigetelt magyar vagy elmagyarosodott német és szláv népnek élnie, mivel e rész magyar birtok volt.)

Steinhauser szerint: „*...semmi esetre sem bizonyítható, hogy a XVI. században betelepült horvátok még szlávul beszélő embereket találtak volna. A horvátok által benépesített XVI. sz.-i falvak a már meglevő német vagy magyar formák átalakítása vagy új megnevezések által kapták nevüket. A horvátok ajkán keletkezett helynév formák kivétel nélkül német vagy magyar alapra*

⁶⁵ Dabas: 73-74. Lábjegyzet 197. Zündt térkép 1567-től és 10 térkép 1514-1696.

⁶⁶ U.o. 85. Steinhauser Walter: *Die Bedeutung der Ortsnamen in Niederdonau*, II. rész. – *Nordburgenland*, St. Pölten, 1941

vezethetők vissza.”⁶⁷ A németek földrajzi neveiket a nagyszámú magyar nevek után képezték. Például a magyar „Ezturmen” 1157-ben „Eztermeg”-re változott, 1257 után a németben „Ztremen” lett.⁶⁸

Továbbá Steinhauser rögzíti, hogy Pozsonytól nyugatra „Königswart” és „Königsberg” csakis Szt. István után kaphatta nevét. A következőkben felsorolok néhány magyar nevet, melyeket a mai Ausztria térképein találhatunk. Moson vármegyében: Csárda, Erdélyi-hof, Öregpuszta, Püspök-hof. Sopron megyében: Szomjas, Fenyős, Puszta. Vas megyében: Bordó, Falusi-tál, Szigeth.

A magyar adózási rendszert Fajsz vezér a X. században létesítette, és az Árpád-házi királyok tovább fejlesztették, állítja **Török Sándor**. (73) Burghardt írja, hogy Ausztria és Magyarország két különálló állam maradt az után is, hogy az osztrákok elfoglalták a trónt: „Még 1526 után is, amikor a Habsburg császár lett és egyidejűleg a nyugati magyar rész királya, megmaradt a két országot elválasztó határ, és 1850-ig a határon átvitt árukra vámot kellett fizetni.” (Burghardt, 78) Számos történelmi tanulmány állítja, hogy ebben az időben Magyarország elvesztette területi egységét, és megszűnt létezni. Az igazság az, hogy az ország függetlenségét és külpolitikájának irányítását veszítette el. A középkorból felsorolok egy pár tarifa-behajtó hivatal, mely az elhelyezésénél fogva bizonyítja, hogy Burgenland Magyarország szerves része volt. A Moson megyei Köpcseny 1363-ban koronatartomány, a Sopron megyei Szárazvár 1370-ben, valamint Nezsider, mely szintén koronaadózási hivatal volt. (Dabas, 93)

A Rozália hegység, Lajtaszentmiklóstól (ma Ausztria) kiterjedt Alsó-Ausztria területére, egészen a Lajta folyóig, a Bécsújhely előtti rész volt a magyar határ. Itt a nagy forgalmú átkelő helyen, a hídon volt a legrégebb magyar adózási hivatal, amely legmesszebbre benyúlt Nyugatra. **II. Endre** 1223-ban tesz róla említést. Ez a hely később, a „tizenharmadik” adóbehajtó hivatal lett. Nevét megtartotta Vámosderecske nevében, Sopron vármegyében. (Dabas, 93)

Egy dokumentum 1428-ból említ Keresztúr nevű falut, mint adóbehajtó hivatal, Fehérvár és Gráz közötti főúton, amely a Rába-Lapincs Vas megyei magyar határvonalon helyezkedik el.

Mindannak az itt említett, vagy még fel nem sorolt tény ellenére az osztrákok Kismartonra való hivatkozással igénylik e területet, azt hirdetik, hogy Burgenland örökölt birtok volt, mert Kismarton Ausztria része. E területet maguknak követelték a Békeparancs idején, mint egy olyan területet, melyet mi magyarok eloroztunk tőlük. (Dabas, 94)

Kárpát-medencét a Kelet és Nyugat egyaránt terjeszkedési átjárójuknak tekintették. Elsőnek a németek igyekeztek hadsereg bevetésével birtokba venni, majd a Habsburgok próbálkoztak ravaszsággal, csalással, izgatással, megvesztegetéssel és háborúval. Az bizonyított, hogy a magyar etnikai határ Ostarrichi, Stájerország és Morvaország területén volt. A magyar és szláv nevek az újvári (Küssen) apátság alapító dokumentumaiban bizonyítják, hogy valóban ez volt a magyar határ.⁶⁹

A gyepűk lakossága a XII. századig magyar, avar székely és besenyő volt. A XII. század közepétől e területet a német ajkúak lassan ellepték. Burghardt így ír: „A határsáv területét, különösképpen beleértve a nyugati részeket, melyek most Burgenlandot képezik, több mint egy századon át nem népesítették be. Ez volt a gyepű, az üresen hagyott megfigyelő hely a határvonal mentén. Csak kisszámú katonai őrség lakhatott e területen. Addig, amíg a veszély fenyegető volt, a gyepűt nem telepítették be, csak az előbb említett őrség és annak családja élt itt. A XII. századtól,

⁶⁷ U.o. 86. Steinhauser, 5 – 29.

⁶⁸ Dabas: 86. Moór Ede: 243, 289, 301.

⁶⁹ U. o. 97-98. Moór Ede: 243.

amikor a magyarok biztonságban érezték magukat, e gyepűt akkor népesítették be.” (Burghardt, 67)

II. Géza 1157-ben számottevő területet adott a stájerországi németeknek, és ezzel megváltoztatta e terület demográfiai összetételét. Rövid időn belül a német lakosság nagyon elszaporodott. *Amikor a székelyeket innen áttelepítették Erdélybe, a magyar százalékarány még jobban megváltozott.* Burghardt szerint: *„A besenyők és egyes magyar csoportok fokozatosan beolvadtak a németül beszélő többségbe.”* (Burghardt, 111) (Trianonban az osztrákok megpróbálták eltakarni beolvasztási politikájukat, és minket vádoltak ezzel.) A tatár pusztítás után e gyepű, Osztarrichi területéről, a magyarok nagy csoportokban menekültek el, mert nem tudták megakadályozni a tömegével magyar földre betelepülő németeket, akik ölték a magyarokat, és lehetetlenné tették életlehetőségüket. **Moór Ede** kutatása szerint a magyarok e területről a megszállt török területre húzódtak.⁷⁰

Az 1409-1410 között dúló pestisjárvány is nagyban hozzájárult a magyarság megfogyatkozásához, különösképpen a Répce vidékén vette áldozatait. 1532-ben, a kőszegi vár elfoglalásának kudarca után a szultán mérgében elrendelte Répce és Felsőőr közötti terület felégetését, a nép kiirtását. 1532-ben, amikor a horvátoknak menekülniük kellett az adriai tengerpart menti hazájukból, itt, a Répce és Felsőőr területén találtak hézagosan lakott területet, ahol megtelepedtek. Ez időtől kezdve, nemcsak a németek pusztították és olvasztották magukba az őshonos magyarokat, hanem a horvátok is. *„Azon a területeken, ahol a horvát falvak csoportja létesült, és a horvát nyelv maradt fenn, valószínű, hogy magyar és német tömegeket olvasztott magába.”* (Burghardt, 158) Buda török uralom alóli felszabadítása után, 1686-ban, a Habsburgok magyarellenés, idegen, szlovák, oláh, német betelepítési politikája következtében, a magyarok száma erősen megfogyatkozott. 1722-1723-ban törvény jelent meg, mely szerint az idebetelepülők hat éven át adómentességet kaptak. Az idegen iparosok pedig 15 évi adómentességet élveztek, míg a magyaroknak saját hazájukban nagy adóztatás alatt kellett nyögniük. (Dabas, 100)

Az osztrák magyarellenés politika megmutatkozott a burgenlandi magyarok számának statisztikai kimutatásában is. Az 1910-es népszámlálás szerint, amikor Burgenland még Magyarország szerves része volt, az összlakosság száma 291 618, tizenhárom év múlva, 1923-ban, 275 851-re zuhant, ez 5.4%-os fogyatkozás. Az Ausztriának adott terület magyar lakóinak száma, becslés szerint, 65 000 volt Trianon előtt. Az 1920-as népszámlálás, 24 867 magyart mutatott ki, amely az összlakosság 8%-a. E kimutatásban nem szerepel azon magyarok száma, kik az utolsó három évben e területet elhagyva, Amerikába vándoroltak. Az 1923-as népszámlálás csak 14 931 magyart jelez, ami a lakosság 5.2%-ának felel meg. 1934-ben 10 430 magyar, tehát 3.5%. A meghamisított statisztikai adatok a második világháború után, még jobban kidomborítják az osztrákok magyarellenés politikáját. Az 1966-os *Österreichisches Lexikon* az 1961-es magyar létszámot már csak 2%-nak tünteti fel, ugyanakkor az *Encyclopedia Britannica* 1973-ban 4%-ot említ. Valószínűleg az osztrákok 1972-es Fodor Turista Útikönyvében (195) található a nemzetiségek legpontosabb százalékos kimutatása, mert az adatgyűjtést nem a beszélt nyelv, hanem a nemzetiségi származás szerint írták össze. Így 14% horvátot és 6% magyart számláltak. (Dabas, 100) Az osztrák hivatalos statisztikai kimutatás, 10% horvátot és kevesebb, mint 2% magyart mutat ki. Ez utóbbi népszámlálásnál a beszélt nyelvet és nem a faji származást vették figyelembe. *Ekkor már sok horvát és magyar valóban nem beszélte az anyanyelvét.*

⁷⁰ U. o. 99. Moór Ede: 323.

Ha az 1920-as népszámlálást vesszük alapul a számításban, 25 000 magyart és 0.5%-os népszaporulatot, 50 éven át ennek a számnak legkevesebb 31 250-nek kellene lennie.⁷¹ 1920 óta a magyar kisebbség a népesség 1/6-a alá zsugorodott. Az osztrák statisztika nem említi a magyarok eredeti számarányát, sem annak növekedését, vagy megcsappanását. Dabas véleménye szerint ilyen osztrák irányítás, amely 70 év alatt egy ősi nép számarányát 1/6 alá szorította, nem felel meg az annyira hirdetett európai liberális követelményeknek. Ez nem más, mint alattomos népirtás. Amikor egy nép, amely kisebbségi sorsba zuhant, nem tarthatja meg nemzetiségi jellegét, nyelvét, mert minden lehetőséget megvonnak tőle, hogy azt fenntarthassa; amikor létezését egyszerűen letagadják, vagy számadatait meghamisítják, arra hivatkozva, hogy olyan alacsony, hogy említésre sem méltó, akkor megállapíthatjuk, hogy ez igenis a népirtásnak egy változata. Mert a népirtást elvégezhetjük szerb (Koszovó), orosz (Csecsen-föld) módon, de elérhetjük ezt úgy is, hogy megvonunk minden lehetőséget a kiirtásra szánt csoporttól nyelve és kultúrája fenntartására.

A magyarok alaptulajdonsága a fajokkal szembeni és vallási türelmesség. **Sinor Dénes** mondja: „Gyakorlatban nem volt megkülönböztetés a nemzetiségek és a magyarok között, a magyar kormánynak szerencsétlenségére egy többnemzetiségű népközösséget kellett uralnia a kritikus európai nyilvánosság előtt.”⁷² Ha időnként elő is fordult valamilyen kedvezőtlen határozat a kisebbségekkel szemben, az akkor a pillanatnyi európai behatásnak volt az eredménye. Egyes történészek azzal a meglátással jöttek elő, hogy a magyarok túl mérsékeltek voltak a kisebbségeikhez, és ez okozta Trianon létrejöttét. Burghardt így nyilatkozik: **„Magyarország ellentétben Ausztriával, valószínű, hogy túl türelmes volt, és épp az volt a politikájának a hibája, hogy az erőltetett beolvasztást túl későn alkalmazta.”** (Burghardt, 160) Pozsony és annak környéke eltótosodott, a mi türelmességünk következtében. Ugyanakkor 24 magyar falu a Bécsi-medencében teljesen elnémetesedett, egy évszázad alatt, míg 56 horvát község, a Lajtán túl, magyar uralom alatt, három évszázadon át, Trianon előtt, megmaradhatott horvátnak. **Ez csak a mi rendkívüli türelmességünk következtében maradhatott fenn: mindennek ellenére, Burghardt szerint: „Mondhatjuk, hogy Magyarország türelmesebb volt a kisebbségeihez, mint Ausztria, és hogy ma itt élnek horvátok, és létezik egy protestáns kisebbség, ez egyszerűen azért van így, mert ez a terület Magyarországhoz tartozott.”** (Burghardt, 159)

A XV. század kezdetén, az ellenreformáció és protestánsüldözés időszakában a zsidókat is kiűldözték Karintiából és Stájerországból. Az osztrákok sohasem említik, hogy a magyarok türelmességének az eredménye, hogy a zsidók Burgenlandon megtelepedhettek. Amikor a burgenlandi zsidókat említik, mindig az osztrák emberiséget emlegetik. Burghardt megemlíti a legnagyobb zsidó burgenlandi települést, mely magyar védelem alatt **„1671 után a zsidó közösségek Eisenstadt, Mattersburg, Deutschkreutz, Lackenbach, Kobersdorf, Fraukirchen és Kittsee Esterházy herceg egyenes védelme alatt álltak, aki gyakorolta nemességi jogait, felmentve őket különböző adók és terhek alól.”** (Burghardt, 317)

A magyar nemzetiségi és vallási türelmesség bemutatására Dabas közli, hogy Csonka Magyarország területén 710 000 zsidó élt, ugyanakkor Ausztriában csak 70 000. A Habsburg osztrák-magyar uralom alatt a zsidók nem élveztek olyan vallási szabadságot, mint Magyarországon. Már 1568-ban, a tordai nemzetgyűlésen kihírdették a szabad vallásgyakorlatot. Ausztriában, ez időben, a protestánsokat üldözték. E tényt számokban is tudjuk bizonyítani. Burgenlandon a protestánsok, a XVIII. században, 14.37%-ban voltak jelen. Ausztriában, csak

⁷¹ U. o. 101.: „Austria, population, 1971, 7.4 million, with an annual growth rate of 0.5%.” US. State Department, 1972

⁷² U. o. 107., Sinor Dénes: *History of Hungary*, 277.

6.7%-ban. A XVIII. században, a lutheránus németeket kikergették Ausztriából, így kerültek Burgenlandba, a Lapincs folyó térségébe.⁷³

Könnyű megcáfolni a vádat, mely szerint elmagyarosítottuk volna a nemzetiségeket, csak utána kell nézni, hogy Magyarországon a nemzetiségek megmaradhattak-e sajátos nemzeti szokásaikban évszázadokon át. Amikor anyaföldjükről elűzték őket, nem azért jöttek-e ide, mert itt szabadabb, jobb körülményeket találtak, mint szülőhazájukban? Az a tény, hogy számuk nőtt, és nem fogyatkozott, megdönt minden ellenünk irányuló vádat. **I. István, IV. Béla, Nagy Lajos** idegen-betelepítései ellenére is, Magyarország megmaradt magyar nemzeti állammá, mert az idegenek a jó bánásmód következtében magyarnak vallották magukat. A XVII. századtól, amikor a török elől menekülve kisebb-nagyobb nemzetiségi csoportok jöttek Magyarországra, a Habsburgok azért, hogy gyengítsenek bennünket, tudatosan élesztgették, szították az idemenekültek nemzeti érzését, így hazánk többnemzetiségű állam lett. **Az 1920-as Békeparancs óta az utód-államokban, és különösképpen Ausztria Burgenlandjában, őshonos népünk kisebbségi üldözött sorsba került. Ez üldözés 1945 után folytatódott.**

Nagyon sajnálatra méltó, ugyanakkor tanulságos lecke részünkre, hogy azokat a népeket, akiket vendégként fogadtunk, egységben telepítettük le, akiknek meghagytuk vallását, szokásait, nyelvét, kultúráját, sőt hozzájárultunk nyelvük kialakításához, háborítatlanul szaporodhattak, ennek ellenére nagy propaganda-hadjáratban hirdették a hazugságot, hogy elnyomtuk őket, és követelték hazánk feldarabolását, az általuk lakott területek elcsatolását ahhoz a két esetben még nem is létező állam területéhez, ahonnan eredetiben elmenekültek. A Habsburgok évszázadokon át azon dolgoztak, hogy meghódíthassanak, és ősi földünket magukéhoz csatolhassák. Népünk nevének lejáratása az osztrákok által még mindig folytatódik. Lexikonjaik még mindig magyarok általi elnyomtatásról tudósítanak. A Békeparancs idejében ellenezték a népakaratra támaszkodó döntést, mert Sopron példájából jól tudták, hogy Burgenland, az Őrség magyar maradt volna. Még a soproni születésű Walheim tanár is kénytelen volt kijelenteni, hogy az osztrákokat „idegeneknek” tekintik a „burgenlandiak.”⁷⁴

A legtárgyilagosabb történészek is úgy vélik, hogy az utód-államok célja Magyarország jó hírnevének befeketítése volt. Burghardt erről így nyilatkozik: **„Úgy néz ki, hogy a véleményformálásnak a célja a legendás hírű Magyarország múltjának a 'rémét' mutogatni.”** (Burghardt, 307)

Magyarország rossz hírének keltésében Ausztria olyan messze ment, hogy magyarellenességre, a tények meghamisítására buzdította a már négyszáz éve Burgenlandon élő horvátokat. Az osztrákok azzal dicsekedtek, hogy most a horvátok közösségi hivatalokat töltenek be Ausztriában, mintha magyar időben erre nem lett volna lehetőség. A tájékozatlan olvasó nem tudhatja, hogy az osztrákok leszorították a horvátok számát egyötödére annak a számnak, ami Burgenlandban magyar századokban volt. **„A templomokban, ahol ma németül prédikálnak, az iskolákban, ahol ma németül tanítanak, az 'elnyomó' magyarok türelme jóvoltából csakis horvát szó járta.”**⁷⁵ Ez természetes is volt Magyarország előtt, mivel a Szent Korona Tan kimondja, hogy minden nemzetiség egyenlő szabadságot élvez. (*Una eademque libertas*) A Magyar Alkotmány ezt nemcsak törvénybe foglalta, hanem a gyakorlatban, egy évezreden át alkalmazta is. **Macartney** így ír: **„Bármelyik nyelvnek a használata magánéletben szavatolt volt.”**⁷⁶ A magyar politikusok

⁷³ U. o. 109. Moór Ede, 306.

⁷⁴ U. o. 110. Walheim A.: *Deutsch-Öster. Tageszeitung*, 1921. August 27

⁷⁵ U. o. 112. *Süddeutsche Zeitung*, München, 1980. Okt. 18-19.

⁷⁶ Macartney, C.A: *Hungary*, 1962. 112.

elfelejtettek említeni egy fontos tényezőt, amely megsemmisítette vagy enyhítette volna a magyarellenes propagandát, azt, hogy **a hivatalos nyelv Magyarországon 1844-ig a latin nyelv volt. Ez azt jelentette, hogy a nemzetiségeket nem kellett megtanítani a magyar nyelvre ügyeik elintézéséhez. A latint kellett tudniuk, nem kellett félniük, hogy elmagyarosodnak. Ez a törvény mindenképpen magyarellenes volt, és ez volt az egyik tényező, amiért a nemzetiségek nem olvadtak be. Az a magyarellenes vád, hogy a felvidéki magyarok, a székelyek és csángók elmagyarosodott tótok, oláhok lennének, teljes képtelenség.**

Védelmünk érdekében megvizsgáljuk a XIX. századi Európa történelmét. Kijelenthetjük, hogy alig létezett európai ország, amely nem alkalmazta az elnyomást. Megemlítem az angol, francia, belgiumi és spanyol gyarmati politikát, a korzikai kisebbségi felkelést. A beolvasztás elfogadott gyakorlat volt Európában. Kérdezem, miért volt akkor Magyarország ellen Európában ez a kétszínű felháborodás? Talán azért, mert így akarták elfedni saját bűneiket, vagy csupán a magyar történelem ismeretének hiánya okozta ezt? Befolyásolta őket egy vakmerő, sovíniszta, politikai cél. A franciák elfelejtettek körbenézni saját portájuk körül akkor, amikor elítéltek bennünket hamis rágalmak alapján. Burghardt erről így nyilatkozik: „1794-ben, az első modern nacionalista franciák, a bretonokat, az elzásziakat, a flamandokat, stb. erőszakolták a francia nyelv átvételére.” (Burghardt, 305) „Magyarországon nem volt megkülönböztetés nem-magyarok ellen.”⁷⁷ Dabas megfogalmazása szerint, **ha lett volna magyar elnyomás, akkor Burgenlandon, Vas megyében a németek nem tarthatták volna meg nyelvüket hat-hét évszázadon át.** (Dabas, 113) **Ha Burgenlandon elnyomtuk volna a nem magyar népeket, mint ahogy ezt hirdetik, akkor mi oknál fogva jöttek nagy számban ide letelepedni? Miért nem vándoroltak jobb környezetbe, mentek jobb élet felkutatására?**

Amikor a Habsburg elnyomás már elviselhetetlenné vált Erdélyben, több ezer székely és magyar elhagyta anyaföldjét, és a Kárpátokon kívüli területre húzódott, jobb élet reményében. A középkorban a vallon telepések és franciák, kiket saját hűbéri uraik űztek el, jöttek, és menedéket találtak nálunk a török uralom alatt. A magyar királyság befogadott minden menekültet, bármilyen megkülönböztetés nélkül. A lutheránusok, zsidók, kiket elzavartak Bécsből és Stájerországból, menedéket kaptak nálunk. Jöttek volna-e menekültek, ha ugyanolyan bánásmódban részesülnek, mint anyaföldjükön?

Mi magyarok biztosítottuk a német nyelv magyarországi szabad használatát. „*In den Dörfern, mit Ausnahme derer kroatisch oder ungarisch waren, sprach man ausschliesslich Deutsch, der Pfarrer predigte von der Kanzel in der deutschen Sprache u. bei der Faschingsunterhaltungen wurde auf deutsch gestritten u. gerauft.*” (A falvakban, kizárólagosan németül beszéltek, kivételek azok a falvak, ahol a lakosság teljesen magyar vagy horvát volt. A pap németül prédikált, és a nép farsang alkalmával németül vigadott.)⁷⁸ A pinkafői halott-nyilvántartási hivatalban (1900) a bejelentések németül és magyarul történtek. Még több német okmány található a burgenlandi Kismarton levéltárában. (Dabas, 114)

A magyarok nem okolhatók azért, hogy némelyek elmagyarosodtak. A magyarosításnak a barátságosság, a szabadság érzete volt a hajtó ereje. „*Nem próbálták egy új nyelvnek ráerőszakolását a nem magyarokra.*” (Burghardt, 111) **Macartney** írja, hogy a magyarok beolvasztásában a legsikeresebbek az oláhok, tótok és a németek voltak. **Burghardt szerint a magyarok hibája – a kötelező magyar nyelvtanítás bevezetése terén – inkább a késedelmesség, mint a kérlelhetetlenség.** (Burghardt, 161)

⁷⁷ Dabas, 113. Sinor, D. P. I. m. 277-278.

⁷⁸ U. o. 114. Berczeller: Burgenlandschicksal, 215.

Leszögezhetjük, hibánk onnan származott, hogy a veszélyt túl későn észleltük. Trianon előtt, 1891-ben, Vas vármegyében a nem magyarok 12.5%-a beszélt a magyar nyelvet.⁷⁹ Azoknak a magyaroknak, akik az úgynevezett „demokrata” utód-államokban élnek, meg kell tanulniuk az állam nyelvét, amely alá rendelték őket, ugyanakkor anyanyelvük használata erősen korlátozott. Hol van itt az általuk és a Nyugat által is annyit hangoztatott alapvető emberi jog szabad érvényesülése? Az ENSZ határozata szerint: **„Még beszélni sem lehet a béke megvalósításáról, hacsak ki nem küszöbölünk minden olyan tételt, elvet, engedélyt az egész nemzetközi és magánélet területéről, amely ellenkezik az alapvető emberi jogegyenlőséggel. Az ENSZ erre ismételten felhívta a tagállamokat, és ezen alapul az ENSZ közgyűlése által 1968. november 26-án elfogadott nemzetközi egyezmény is a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Bíróság alapelveinek egyetemes érvényességéről, és az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények elévülhetetlenségéről.** (vö.: 1971. évi 1.tvr. Magyar Közlöny 1971. /6) **Ezek szerint büntetendő minden háborús bűntett és emberiség elleni bűntett az egész világon, bárki követi is el azt, még ha olyanok is, akik azelőtt üldözöttek voltak.**”⁸⁰

1973. július 3-án Helsinkiben létrehozták az Európai Biztonsági Egyezményt (CSCE). A célja ez egyezménynek a béke, biztonság, igazság és együttműködés előmozdítása volt. Képviseltette magát ezen az értekezleten egész Európa, Albánia kivételével, valamint az USA, Kanada és a Szovjetunió. 1975. augusztus elsején, hosszú vita után, aláírták az azóta Helsinkii Egyezménynek ismert nemzetközi megállapodást. Aláírásukkal biztosították az alapvető emberi jogokat, mely magába foglalta a gondolat- és szólásszabadságot, a szabad vallásgyakorlást, egyben könnyítették az utazási feltételeket és ismeretek terjesztését is.

A kommunizmus bukása után, 1990-ben, 34 nemzet jött össze, és írta alá az ún. Párizsi Egyezményt az új Európa létrehozására, amely elismerte a hidegháború befejezését. Több szovjetköztársaság tagja lett a CSCE-nek, így 1992-re a teljes taglétszám 53-ra emelkedett.

1994-ben, a szervezet új neve „*Organization on Security and Cooperation in Europe*” (OSCE). Az új nevet azért vették fel, hogy ezzel egy új időszak kezdetét jelöljék, melyben cselekvőbb szerepet vállalnak Európa létében, hatékonyabban gátolják a mindennemű üldöztetést, és előmozdítják Európában a biztonság megszervezését és a népek közötti együttműködést.⁸¹

Az aláírók között ott találjuk az egykori vasfüggöny államai legtöbbjét. Ezek az államok szeretnének bejutni az egyesült Európába és a NATO tagállamai közé. Ezen a fórumon lehetőségünk van nyilvánosságra hozni a bármilyen visszaéléseket, és erélyesen követelni az elszakított területeken élő magyarság jogainak betartását. Ha dokumentáljuk, és ismertetjük az ottani magyarüldözéseket, ezzel támogatást kaphatunk igazságunk elismertetésére. **Arra nem hivatkozhatnak az emberi alapjogokat tipró nemzetek, hogy ez belügy, mert a fent említett és elfogadott törvények kimondják, és biztosítják minden ember jogait. Be nem tartása emberiség elleni elévülhetetlen bűntény.**

Burghardt, aki jó ismerője a szégyenletes Trianoni Békeparancsnak így ír: **„A horvátok és magyarok biztosak abban, hogy egynéhány évtized alatt megtörténik beolvasztásuk.”** (Burghardt, 273) Mivel nyilvánvaló az osztrákok beolvasztási politikája, a nagyhatalmak, akik az emberi jogok gyakorlatát „biztosították”, vajon miért nem lépnek közbe megállítani ezt a bűncselekményt?

Ausztria, Burgenland megszerzésével, lakosságának számát 18%-kal növelte, olyanokkal, akik nem voltak német anyanyelvűek. Sopron megyében a magyar és horvát lakosságot egy

⁷⁹ U. o. 115. Pallas nagy lexikon, XVI. kötet, lásd Vas megye.

⁸⁰ Zakar András: Elhallgatott fejezetek a magyar történelemből, 44-45.

⁸¹ „Organization on Security and Cooperation in Europe”. Microsoft Encarta Encyclopedia, 1999. (Ápril 1, 2000)

egységnek tekintették. Semmi ok nem volt arra, hogy e területet elcsatolják. Dabas szerint ez büntény.

1910-ben, a Lapincs völgy és a Rába bal parti részén, 3163 német és vend lakos élt. A folyó jobb oldalán a magyarok száma 2030. Ez a jobboldali Rába terület Árpád korától maradt fenn. A baloldal elnémetesedett. Macartney megállapítása szerint a nyugati magyar történelmi határ változatlan. A nemzetiségi határok nyugaton, északon és keleten majdnem teljesen változatlanok maradtak a benépesítés korától.⁸² A németek 700 éven át éltek a Történelmi Magyarország határain belül, ezalatt lélekszámuk az eredeti 25-szörösére emelkedhetett. 1922-ben, amióta e területet elfoglalták, az osztrákok erőszakos, rafinált beolvasztás következtében a magyar lakosság számát egyötödére csökkentették, mégis minket vádolnak erőszakos magyarosítással. (Dabas, 120)

1977-ben, a Bécsi Történelmi Intézet egyik előadásának keretében **Seton-Watson** így támadott bennünket: „*Die ungarischen Regierungen der Epoche des Dualismus bemühten sich sehr energisch die Rumänen und Slowaken und andere Völker zu Magyaren zu machen, aber diese Anstrengungen schlugen fehl: Sie haben nur dem antimagyarischen Nationalismus verstärkt. . . Inzwischen bemühten sich die britischen Behörden kaum aus Asiaten oder Afrikanen Engländer zu machen.*” (A magyar kormányok a kettős monarchia idején erőteljes ráhatással magyarosították a románokat, szlovákokat és más népeket, de ez az erőszakos módszer kudarcba fulladt, és inkább megerősítette a magyarellenes nacionalizmust. . . Ugyanakkor az angol gyarmatosítók nem akartak az ázsiaiakból és az afrikaiakból angol embert formálni.)⁸³

Hogyan lehet a gyarmatosított népeket összehasonlítani a magyar nemzetiségekkel? Seton-Watson úgy próbálja bemutatni az angol gyarmatosítást, mint jó cselekményt. **Elhallgatja, hogy az angolok e területeiken idegen gyarmatosítókként voltak jelen, nem eredeti, őshonos nép, mint a magyar a Kárpát-medencében.** Dabas erről így ír: „*Indiában nem élt hárommilliónyi angol őslakos, ellentétben azzal a hárommillió erdélyi magyarral, akiket őstelepes voltuk ellenére a beszivárgott oláhok miatt Romániához csatoltak. Seton-Watson a fenti hamis párhuzammal ostorozva a magyarságot, alattomos, megtévesztő érveléssel igyekszik tisztára mosni a világ legnagyobb gyarmatosítóit.*” (Dabas, 121) A magyarországi nemzetiségeket vendégként kezeltük. Önszántukból jöttek, és egy szervezett királyságba menekültek a török és saját hűbéres uraik elől. A francia forradalom ugyanúgy lázba hozta a magyarok nemzeti érzését, mint a többi európai népét. Már csak ezért is minden jogunk megvolt arra, hogy a magyar nyelvet tegyük meg egész Nagy-Magyarországon a hivatalos nyelvvé. Ezt az elhatározást igazolta az is, hogy előzőleg hazánkban évszázadokon át a hivatalos nyelv a latin és a német volt.

Dabas arra is rámutat, hogy az Egyesült Államok politikája elvárja, hogy bevándorlói feladják anyanyelvüket, és beolvadjanak az angol nyelvű társadalomba. „*Az amerikaiak e célból hozták létre az általános elemi iskolai hálózatot, melyben minden oktatás angol nyelvű.*”⁸⁴ A magukat demokratának valló utód-államok ugyanúgy nem engedték meg, hogy állami iskolákban a kisebbségi népek saját nyelvükön tanulhassanak, mint azt az Egyesült Államok és Kanada sem engedélyezi. Ugyanakkor hazánkat pedig elítélték azért, mert általánosan előírta a magyar nyelv egynéhány órai tanulását elemi és gimnáziumi iskolákban Magyarországon.⁸⁵ A magyar ügyvitel mindig megengedte a nemzetiségeknek saját iskoláik fenntartását, még azután is, hogy a kormány elrendelte a magyar nyelv hivatalos használatát. **Szalay Jeromos, Macartney** és mások szerint az

⁸² Dabas, 120. Macartney: *Hungary*, 1962, 187.

⁸³ U. o. 121. Seton-Watson Hugh: *Multinational Staaten u. Nationalismen Öster. Osthefte*, Vienna, 1978, II. 361., Előadás: Öster. Ost-u. Südosteuropa Institut. Nov. 22. 1977

⁸⁴ U.o. 368. (347. lábjegyzet) Larousse Geographie, 363.

⁸⁵ U.o. 124. Liptay L. *Hungary the Innocent Victim*, 15.

1868-as kisebbségi törvény Európa leghumánusabb kisebbségi törvénye volt. **Vajon miért nem hozott elismerő eredményt mégsem, amikor pedig ilyen kedvezően nyilatkoztak róla?** Szalay Jeromos szerint a válasz egyszerű: „*mert a nemzetiségek szabotáltak, mert nekik területek kellettek volna.*”⁸⁶ Az 1868-as törvény szerint az egyházak szabadon alakíthattak egyházközségi iskolákat, és megválaszthatták az oktatás nyelvét is. Magyarországon az iskolák 95.4%-ban egyházközségi iskolák működtek. Ez azért volt lehetséges, mert az egyházak vallási autonómiát élveztek, a hitoktatás, a prédikáció, az iskola nyelvhasználata mindig a helyi lakosság igényeihez igazodott. „*Az egyházaknak joguk volt meghatározni a tanítás nyelvét.*”⁸⁷ És még ezt kiáltották ki sovíniszta, elnyomó rendszernek!? Az egyházközségi iskolák még a magyar nyelv közoktatásbeli használatának törvénybe iktatása után, 1879 és 1883 között, is megtarthatták nyelvi függetlenségüket. 1879-ben a magyar nyelvet, mint külön tantárgyat vezették be az elemi iskolák tanrendjébe, hetenként mindössze néhány órában. 1883-ban a magyar nyelvoktatást, mint tantárgyat középiskolai szinten is bevezették. (Dabas, 124)

1907-ben az iskolák 76%-a egyházközségi iskola, ez is bizonyítja, hogy az „elmagyarosítás” vádja ellenünk csak egy elferdített propaganda szüleménye volt.

Burghardt meggyőződése szerint Magyarországon az iskolai oktatás kétnyelvű volt. „*A magyar nyelv használatának mértéke a helyi tanítótól függött. Rendszerint német olvasókönyvet használtak, a többi tantárgyaknál a magyar nyelv használatát ugyancsak a tanító döntötte el. Egyes falvakban minden magyarul, másokban németül és magyarul történt. Ezért kijelenthetjük, hogy az oktatás nyelve kétnyelvű volt.*” (Burghardt, 152) Kárpátalján az iskolai oktatás ruszin nyelven történt. A *Történelmi Magyarországon*, 1906-ban, 492 elemi iskolában és 13 középiskolában német nyelven folyt az oktatás. Ezzel szemben ma egyetlen magyar nyelvű iskola sincs Burgenlandon. Minket, magyarokat vádoltak, hogy nem adtuk meg a nemzetiségeknek a lehetőséget középiskola és egyetem elvégzésére. Ezt a vádat Burghardt élesen megcáfolta, mikor bemutatta, hogy a felsőoktatás követelménye nem függött magyar uralmi helyzettől. „*A Nyugaton általánosan elterjedt véleménnyel ellentétben nincs bizonyíték arra, hogy a nemzetiségek valaha is hátrányos helyzetben voltak az iskolázottság és továbbtanulás területén.*” (Burghardt, 153-154) A magyar nyelv szükséges volt az érvényesüléshez. Az értelmesebb tanulók, az elemi iskola befejeztével, megszerezhették a kellő nyelvismereteket. A követelmény itt, a család vagyoni helyzet volt, hogy tudja-e taníttatni gyermekét vagy sem. A paraszt származásúak hátrányban voltak, mert nem rendelkeztek a kellő anyagiakkal. Mivel, hogy az elmagyarosított és tanult osztály többnyire magyar volt, ezért a felsőoktatást végzettek néparánya többnyire magyar.

1938-ban Hitler iderendelt egy Kepler nevű intézőt Burgenland elnémetesítésének megszervezésére. Sok esetben az lett az eredmény, hogy összevontak két falut, és a magyar iskolarendszert megszüntették, a magyar nyelv nyilvános használatával együtt. A Hitler utáni kormányok folytatták e terület németesítését.⁸⁸

Az osztrák alkotmány 7. cikkelye ugyan megemlíti a kisebbségek jogait, de ezt figyelmen kívül hagyják a magyarokkal kapcsolatban. Úgy kezelik őket, mintha már nem is léteznének. Ez a törvény már csak a szláv kisebbségeknek szól. A magyarokat nem említi, annak dacára, hogy a két államot négyszáz éven át egy közös uralkodócsalád tagjai, a Habsburgok, kormányozták, a monarchiában pedig társországek voltak. Kimutatja ez az osztrákok igazi arcát és évszázados magyarellenességét. (Dabas, 126) Egyetértek Dabas meglátásával, aki szerint az osztrákok azért mutatnak egy kis „jóindulatot” a szlávokkal szemben, mert félnek a gyilkos szerb megtorlástól.

⁸⁶ U.o. 124. old, Szalay Jeromos, *Vértanú püspök vértanú népe*, 312.

⁸⁷ U.o. 124. Macartney, 170.

⁸⁸ U.o. 125. Karsten F.L. *Fascist Movements in Austria*, 328.

Igaz ugyan, hogy a második világháború után az osztrákok papíron engedélyezték egynéhány elemi iskolában a magyar nyelvű oktatást, de az engedmény későn érkezett, már nem volt elég tanuló, sem tanító, hogy folytatható legyen a program középiskolai szinten. Ennek az engedménynek az első világháború után kellett volna jönnie.

A burgenlandi kisebbségek százalékos kimutatása 1976-ban 15%. Csonka Magyarországon a nemzetiségek száma 100 000, amely 1%. Az 1976-os értesülés szerint e nemzetiségeknek 78 nem magyar nyelvű óvodája és 22 elemi iskolája volt. 289 elemi iskolában tanulhattak a nemzetiségek. Gimnáziumuk száma 7. A magyar állam pénzén a nemzetiségek bármelyik utód-államban folytathatják egyetemi tanulásukat. (Dabas, 127)

Ennek ellenére az utód-államok még mindig a soha nem létezett és nem létező elmagyarosítást emlegetik. A legismertebb német lexikon, a *Brockhaus Lexikon* így ír: „*Magyarische Nationalitäten Politik*” (magyar nacionalista politika). (Dabas, 110) E propagandát azért terjesztik, hogy azt a területet, amelyet tőlünk elloptak, soha ne kelljen visszaadni. Közben ők készülnek újabb terület-elcsatolásra.

Az osztrákok a külföld felé úgy magyarázzák közoktatási rendszerüket – amely elnyomja a nemzetiségeket – hogy erre azért van szükség, mert az elnémetesítés a kisebbségeknek egyenlőséget és azonos munkalehetőségeket biztosít az osztrák állampolgárokkal. Dabas itt megjegyzi, hogy a két ország iskolapolitikája közötti különbség önmagáért beszél. (Dabas, 127) Felsőőrön 1938-ig a magyar nyelvet használták hivatalosan, de ekkor erőszakos német nyomásra az elemi iskolákban betiltották az anyanyelv használatát. Burghardt így nyilatkozik az elnémetesítő politikáról: „*Amint Oberwart (Felsőőr) német lett, a magyarokat gyorsan németesítették. . . Stratégiai jelentősége miatt Oberwart-ra nagy nyomást gyakoroltak, hogy elnémetesítsék.*” (Burghardt, 248-250) Baranyában, ahol kevert a lakosság, az utcai jelzőtáblák kétnyelvűek. **Az osztrákok, akik demokratának hirdetik magukat, miért nem alkalmazzák a magyar példát? Ha Ausztria alkalmazná a magyar iskolapolitikát, a nemzetiségi feszültség felengedne.**

Az úgynevezett „szocialista” országokban a helyzet változatlan. Országaikban megtagadják az alapvető emberi jogokat az ott élő ötmillió magyarnak. Még Trianon után is, egyedül mi magyarok adjuk meg az emberi jogokat a kisházi kisebbségeknek. Ez így nagyon egyoldalú, és ha az utód-államok nem járulnak hozzá, hogy ők is megadják a magyar kisebbségnek e jogokat, akkor ez egy újabb trianoni döntéshez vezethet. Vagy éppen ez a céljuk?

A *Határmenti Hírek* újság számolt be a felsőőri és felsőpulyai magyarságnak az osztrák hatóságokhoz intézett kérelméről, melyben a közel 3800 lelket számláló két magyar közösség anyanyelvű iskola felállítását kéri. **Az osztrák kormány, amely nagyon európainak hirdeti magát, azonban alattomosan még mindig elnyomó politikát folytat. Ez a helyzet kétszeresen megnehezíti az eredeti magyar lakosság helyzetét, mivel a kommunista magyar kormányok alig tettek valamit érdekükben. Jelenlegi demokrata kormányunk ugyancsak alig hallatja hangját, különösképpen a burgenlandi magyarok érdekében néma. Úgy látszik, feladták, s talán mondhatjuk ’eladták’ őket, az Egyesült Európába való felvétel reményében. A magyar kormányok közömbössége felbátorította az osztrákokat, s egyszerűen nem engedélyeznek semminemű olyan magyar szervezetet, amely kiállna a magyar érdekekért. Ezért minden fajta nyelvészeti és kulturális engedményt, amelyet a magyarok kértek megtagadott az állam, vagy a helybeli közigazgatás.**

A második világháború után fokozatosan mindennemű magyar oktatást leállítottak, és ezzel növelték az elnyomást. A burgenlandi magyarok elleneztek a magyarországi kommunizmust, noha

tudatában voltak annak, hogy ez nem fog eltűnni rövidesen. Ezért a kommunista időszak alatt még lehetőség sem volt arra, hogy említésre kerüljön az itt élő magyarok hátrányos helyzete. A kilátástalanság a burgenlandi magyarokat a két rossz közül a kevésbé rossz elfogadására készítette, így aztán beolvadtak. Még volt egy másik ok is, amiért a burgenlandiak elidegenedtek az anyaországtól. Ez **Rákosi Mátyás** (eredetileg *Roth Manó*) önkényuralma volt, amely teljesen lezárta a nyugati határt, így módon lehetetlen volt a kulturális kapcsolatok fenntartása. Az utód-államokban élő magyarság nem számíthatott semmilyen támogatásra a kommunista magyar kormányoktól, amelyek elvben tiltottak bármilyen nemzeti megnyilatkozást. Az elszakított területeken élő magyarok a reménytelenségben úgy éltek, ahogy tudtak. Legtöbb esetben ez beolvadást eredményezett.

A horvátok burgenlandi élete valamivel kedvezőbb a miénknél, de őket is rövidesen eléri a beolvadás réme. Ezt a jobb körülményt nagyobb számarányuknak köszönhetik, és még annak a ténynek, hogy szláv népek élnek körülöttük. Az idetelepült horvátok, mint török előli menekültek, magyar engedéllyel költöztek erre a vidékre, hat-hét évszázaddal ezelőtt. **Az osztrákok beolvasztási politikája a nemzetiségekkel szemben ugyanazt a fajirtási célt szolgálja, mint az oláh, tót és rác fajvédő politika. Ha Ausztria Svájc és Kanada példáját követné, engedélyezné legalább az anyanyelv második nyelvként való iskolai bevezetését, a kétnyelvű útjelző táblák, bíróságok, televízió- és rádióadók használatát. Ha Svájc és Kanada minden hátrány nélkül biztosítani tudja a kétnyelvűséget állampolgárainak, nem ésszerű-e Ausztriától és a többi utód-államtól is elvárni ugyanezt?**

* * *

CSOBÁNCZI ELEMÉR

"NAGYMAGYARORSZÁG, VAGY NEMZETHALÁL!"

2.

DÉL-MAGYARORSZÁG PUSZTULÁSA ÉS ELRABLÁSA MAGYAR-SZERB KAPCSOLATOK A TÖRTÉNELEM IGAZ TÜKRÉBEN

Örök intő példaként csak egyetlen szempont lebeghet szemeink előtt: *"magyarokat csak magyarok vezethetnek"*. A magyarság nem csupán népközösséget jelent, hanem az állam fenntartója és a nemzeti akarat birtokosa is.

A történelem nem az enyészet őre: ami elmúlt, nem hullott a semmibe, hanem a sorsa és alakítója lett annak, ami rákövetkezett. A történelem és az idő mérlegére helyezzük most a magyar és a szerb népet, hogy tanulhassunk az eredményből.

Látni fogjuk, hogy egy egységes szemléletű, vérségileg kiegyenlített, diplomáciai készséggel és rugalmas harci egyéniséggel telített népet hogyan lehetett a romlásba vinni.

Magyarország összetört történelmi határai között a magyarság és a nem magyar népek közé újabb válaszfalak emelkedtek. Ez azonban nem változtathatja meg a történelmi jogot.

"A történelmi Magyarország a magyarság elvitathatatlan tulajdona és ezen semmit sem változtat az a tény, hogy annak egyes részein az idegen népelemek nagyobb számban élnek, mint a föld jogos birtokosa, a magyarság. A magyar sohasem lehet kisebbség saját tulajdonában."

Történelemszemléletünkben a természetesnek tartott korszakok és határkövekként ismert évszámok alapján véve mesterséges, kényszerítő keretet alkotnak, amelyekbe csak önkényesség árán lehetett az anyagot teljesen elhelyezni, mert a történelmi erők és szellemi áramlatok lefolyása — az egység megbontása nélkül — mesterséges keretbe egyáltalán nem szoríthatók. A dolgok összefüggése, az események gyökereinek szétágazása, továbbá az a körülmény, hogy az azonos történelmi erők a tér és az idő koordináta rendszerén nem mindig esnek egybe, a történelemírót minduntalan a felvett szálak elejtésére és korábbi szálak továbbszövésére utalják.

Történelemkutatásunk közben napjaink küszöbét elérve, most visszalapozunk a történelemben és legfőbb törekvésünk az, hogy egyedül azt adjuk elő, amit történeti igaznak ismertünk fel. Keressük a tárgyilagosságot, ha nehéz, sőt olykor kínzó is, nem hallgatunk a rokonszenv, vagy ellenszenv hangjaira sem, mert nem a tetsző, hanem a maradandó lebegett szemeink előtt.

A magyar államhatalom és az ősi történelmi határai közé betolakodott idegen népelemek jelenségeit rendezve, az első és legfontosabb kérdés: milyen módon történt az idegen népelemek megtelepedése az ősi magyar földön?

A történelemkutatás számtalan adata azt bizonyítja, hogy az idegen népelemek észrevétlenül, lassan és fokozatosan szivárogtak be. A beszivárgás és fokozatos beszüremlés, majd az életveszély előli tömeges menekülés volt a szerbek útja is.

A fokozatos beszivárgás, beszüremlés, majd a menekültek tömeges befogadása a magyar nemzet romlását okozta, amelyért a legnagyobb mértékben a magyarság emberséges jelleme felelős. A magyarság ugyanis soha senkit el nem nyomott, ki nem zsákmányolt, hanem becsületes életszemléletével és tiszta nemzettudatával az ősi földjére betolakodott, beszökött, vagy menekülteként bekérezkedett tér- és fajidegen elemeknek otthont, kenyeret, biztonságot és egyforma jogot biztosított. Ezeknek a jövevényeknek az életében a műveltség főtényezője és kisugárzója a magyarság volt.

A városi élet, a pénzgazdaság és a kereskedelem alapfogalmaival a magyarság ismertette meg a szerb népet is.

A balkáni szerb fejlődést a magyarországi nagyarányú jogszabályozás tette lehetővé és alakította ki mindenkire kötelezően az emberséges méltányosság szellemét. A balkáni szerb szolganép önálló fejlődése a magyar határokhoz tapadó vidékeken indult meg, s nem a szláv településterületeken, hogy azután a mindig emberséges magyar eszmék nyers átvétele gyűlölködő ellenségként fordítsa őket szembe a magyarsággal.⁸⁹

⁸⁹ A történelmi jogot hangoztatják és elismerték a zsidóságnál 2000 évre vissza-menő joghatállyal, holott a zsidóság 2000 évvel ezelőtt még csak egy "vallási csoportosulás" volt. A zsidóság Palesztina területén soha nemzetet, sem pedig önálló, faji államot nem alkotott, mert soha nem is létezett. A történelem hiteles, fennmaradt feljegyzéseiből teljesen hiányzik a ZSIDÓ ÁLLAM és a ZSIDÓ NÉP-re vonatkozó adatok. Az egész zsidó őstörténelem és mitológia KOHOLMÁNY, amit számtalan nagy történész hitelt érdemlően igazolt is. — *"Israel belongs to Israel. ... The land of Israel belongs to Israel in all its historic borders, and no majority of Arabs will ever alter this historic relationship. Less than half a century ago this truth was accepted by the civilised world, when the famous 'Balfour Declaration' was sanctioned by the League of Nations, recognising the unchallenged right of the Jewish people towards Palestine."* — Rabbi Dr. L. Rapaport, South Yarra, Vic., Australia.

A SZERB NÉP

A történelemben visszalapozva meg kell, álljunk **Heraclius** kelet-római császár uralkodása idején (időszámításunk 610-642 évében), mert ekkor vette kezdetét a szerb nép őseinek megjelenése a történelem színpadán, hogy később sorsdöntő módon kapcsolódjanak bele a magyarság történelmébe is.

A szerbek szolganépek, vagyis szlávok voltak, egy olyan néphez tartoztak, amelynek nincsen őstörténelme. A szláv szó rabszolgát jelent; rokonszáva a szerb, amely — a szláv szóhoz hasonlóan — szintén a latin SERVUS szóból veszi eredetét.

Időszámításunk hatodik századában Jordanes és Prokopius tudósítanak azokról a jóformán még ismeretlen népekről, amelyeket addig csak **Tacitus** (mint erdőkben tanyázó Veneteket), **Plinius** és **Ptolemaius** említettek meg.

Korábban szlávok, vagy szolganépek, csak a *"valdai"* dombvidéken és a Volga mellékén éltek, ahová a mai Oroszország és Szibéria északi vidékéről kerültek. A fokozatosan dél felé szivárgó szlávok – vagy szolganépek – elérték a Szarmata síkságot is, ahol a szittyia, szarmata, jász, alán, hun, avar, vagy várkun, kazár, bolgár, magyar, besenyő, kun és úz váltakozó neveken ismert magyar fajú, ősi lovas műveltségű népek uralma alatt éltek.

Társközösségi életformájuk fejlődése sehol sem haladta túl a törzsi szervezet kereteit. A népvándorlás hullámai sodorták magukkal nyugatra segédc csapatokként és munkaszolgálatosokként őket. Még a mongol dúlás idején is, a XIII. évszázadban, szláv rabszolgák vágtak átjárókat a Kárpátok őserdeiben **Batu kán** halállovasai előtt.

Azokat a szláv népeket, melyeknek mai leszármazottai a szerbek, Heraclius kelet-római császár 630 táján telepítette le a Balkánon, az avarokkal – vagy várkunokkal – közös északi határai védelmére.

Minden népnek van ősrégije, amellyel származásának hőskori jellegét igyekszik a maga meghatározójául előtérbe helyezni, azonban ez a szerb népnél hiányzik, mert nincs őstörténelme; történelme pedig szorosan kapcsolódik bele a magyarságéba.

A Balkánon letelepített szlávok, vagy szolganépek, az idők folyamán a félsziget őslakóiból, a rómaiak által illírnek nevezett magyar fajú összittyia népből, sokat maguk közé olvasztottak; ezekből alakult ki a mai szerb nép *"dinári tájtypus"*-hoz tartozó rétege.

A Kelet-Római Császárság, később Bizánc uralma alatt a balkáni szlávok fejlődési foka elérte a törzsszövetkezet színvonalát és vajdákat, zsupákat választottak maguknak. A IX. évszázadban felvették a kereszténységet, és röviddel utána egy nagyvajdát, főzsupát választottak, aki Ráskában (Novi Pazar) székelt. A *"Ráska"* szóból keletkezett a magyar *"rás"* elnevezés.

A IX. és X. évszázadban a szerbnek nevezhető nép bolgár uralom alá került, de 1018-ban **Basileios** bizánci császár megdöntötte a bolgár uralmat és a szerbeket ismét hatalma alá hajtotta.

1040-ben **Voisláv Dobró** szláv főzsupa — csak nagyon rövid időre — függetlenítette magát a bizánci uralom alól és halála után örökébe lépő fia, **Mihály**, Bizánc nagy ellenfelétől, **VII. Gergely** római pápától koronát és királyi címet kapott. Mihály halála után, 1080-ban, a bizánci területen létesült rövidéletű, jelentéktelen szerb királyság felbomlott és a szerbek felett újra vajdák vették át a vezetést. A vajdák egy része azonnal elismerte a bizánci fennhatóságot, míg egy másik részük Magyarország felé húzott. Ezekben a zűrzavaros időkben a pápa által jogtalanul adományozott királyi cím feledésbe merült.

A magyar-szerb kapcsolatok **II. (Vak) Béla** Árpád-házi magyar király uralkodása idején (1131-1141) keletkeztek, amikor a magyar király feleségül vette a bizánci császár fennhatósága alá tartozó szerbek vezérének, **Uros** ráskai nagyvajdának, Ilona nevű leányát.

II. Béla halála után fia, **II. Géza** lépett a magyar trónra. **Csudomil** ráskai nagyvajda, Uros fia és II. Géza anyjának testvére, tartományát a bizánci uralom alól kiszabadítani óhajtván, II. Gézát hívta segítségül. A bizánci császári trónon ekkor **Comnen (Komnenos) Manuel** ült, nagy szellemi tehetséggel megáldott, dicsvágyó, harcban erős, békében cselszövő, ravasz császár, a hanyatlásnak induló Bizánci Császárság utolsó nagy uralkodója.

Comnen Manuel édesanyja **Szent László** magyar király **Piroska** (Irene) nevű leánya volt, így ereiben az Árpádok magyar vére csörgedezett. Comnen Manuel jogot formálva a magyar trónra is, az ország meghódítását vette tervbe, s így a Csudomilnak adott segítség jó alkalomnak bizonyult a Magyarország elleni fellépésre. Manuel Csudomilt 1152-ben meghódolni kényszerítette, és a mai Oroszország területén hadakozó II. Géza távollétét kihasználva, betört Magyarországra és Zimony végvárát ostrommal bevette. Zimony eleste után a bizánci had a dunántúli vidéket pusztította. A veszélyről értesült II. Géza a háborúnak azonnal véget vetett, és hadával Manuel ellen sietett, amit a bizánci császár be nem várva, Magyarországból kivonult és sietve hazatért.

II. Géza nem hagyta országa feldúlását megbosszulatlanul. 1153-ban hadseregét az Al-Dunához vezette és a bizánci uralom alatt lévő Havaselvén (Havasalföld) keresztül Bulgáriába hatolt, a bizánci erőket mindenütt pusztítva. Manuel végül kénytelen volt magyar rokonától, II. Gézától békét kérni.

II. Géza halála után fia, a 12 éves **István** örökölte az Árpádok trónját. Comnen Manuel ezt az időt újra alkalmasnak látta régi terve kivitelére, vagy legalább a Szerémség elfoglalására, ezért hatalmas haddal, a szerbek által lakott területeken keresztül Nándorfehérvár falai alá sietett.

1162-ben Manuel bevette Nándorfehérvárt, megszállta Zimont és elfoglalta a Szerémséget is, de már a következő évben István (1162-1172) hadai ostrom alá vették Zimont és azzal együtt a Szerémséget is felszabadították.

A hír hallatára bosszút fogadott Manuel császár, s míg egyrészt a német császárt, Velencét, az osztrák és az oroszországi fejedelmeket mind egyszerre felingerelte **III. István** ellen, másrészt maga is hatalmas sereggel vonult Magyarország ellen, s nemcsak a Szerémséget, hanem Dalmáciát is elfoglalta. Két évig váltakozó szerencsével folyt a küzdelem, míg végül is III. István kénytelen volt Dalmáciát Manuel birtokában hagyni.

Míg Manuel élt, a magyarok nem háborgatták Dalmácia birtokában, de 1180-ban bekövetkezett halálakor **III. Béla** Árpád-házi magyar király (1172-1196) Dalmáciát, az ősi magyar földet azonnal visszafoglalta és a Velence által elragadott Zára városát is visszavette.

A szerbek ezekben az időkben hol Bizánchoz, hol meg a magyarokhoz húztak, mindig az erősebbhez, amivel a háborús feszültséget fokozták.

Imre Árpád-házi magyar király (1196-1204) szabadította fel a szerbeket a bizánci uralom alól és felvette a "*Szerbia királya*" címet.

IV. Béla Árpád-házi magyar király (1235-1270), hogy véget vessen az örökös balkáni zűrzavarnak, Magyarország balkáni birtokain, a Dunától délre fekvő területen – a sói és ozorai bánság mellett – megalapította a macsói bánságot, melyet védőbástyául építtetett ki Bizánc és Bulgária felé.

IV. Béla halála után fia, **V. István** foglalta el a magyar trónt. V. István (1270-1272) még ifjabb király korában, 1269-ben, az ország határain kalandozó bolgárookra csapott le, majd Bodont a bolgároktól elvette és magyar bánsággá szervezte át.

IV. Béla uralkodása alatt Uros nagyzsupa (1243-1277) meg akarta szerezni Macsót, de IV. Béla 1268-ban a szerb támadókat szétverette és magát Urost is elfogták. Uros a fogságban a magyarok híve lett és 1269-ben idősebbik fiát, **Dragutint**, V. István magyar király leányával,

Katalinnal házasította össze. **V. István** Dragutint, mint a magyar korona hűbéresét és leányának férjét, Szerémség és Macsó kormányzásával bízta meg.

1301. január 14-én meghalt **III. Endre**, az utolsó Árpád-házi magyar király és így a királyválasztási jog visszaszállt a nemzetre. Hosszú pártoskodás és sok belső zűrzavar után **Anjou Károly** szicíliai király fia, **Károly Róbert** nyerte el a magyar trónt, aki IV. Béla **Mária** nevű leányát vette feleségül. Anjou Károly 1308-tól 1342-ig uralkodott.

1319-ben **Milutin**, Dragutin testvéröccse, Macsót elszakította a magyar uralom alól, de Károly Róbert lecsapott rá és az áruló hűbéres családot kiűzette az ősi magyar földről.

Anjou Károly halála után fia, **I. (Nagy) Lajos** követte apját a magyar trónon. **Nagy Lajos uralkodása alatt volt Magyarország fénykora és három tenger mosta a birodalom határait. Magyarország uralma a Balkánon szilárd volt, a bodonyi, a macsói, az ozorai és a sói bánóságok területén béke, rend és biztonság honolt.** Szerb uralomnak még nyoma sem volt, hiszen a szerbek 1202-ig bizánci uralom alatt éltek, míg ez alól Imre Árpád-házi magyar király (1196-1204) fel nem szabadította őket, ugyanakkor felvéve a "*Szerbia királya*" címet is, amely cím azóta is állandóan helyet foglalt a magyar királyok címei között.

Szerbia, amely Novi Pazar körül terült el, tehát a magyar bánóságok, Bosznia és Bizánc között, a török hódoltság bekövetkezéséig magyar hűbértartot képviselt.

1364-ben viharfelhők jelentek meg Európa egén. Időszámításunk ezredik éve körül Anatóliában, a mai Törökország területén, megjelent kb. 50.000 család, amely Belső s Közép-Ázsiából, az „*Uighur*” (Ujgur) Birodalom területéről vándorolt ki, s a türkökkel rokon onoguzokból (tokuz-oguz) vált ki. Vezérük **Seljuk** volt, aki után ezt a népet „**Seljuk**” (**Szeldzsuk**) türköknek nevezték el. Ez a kis nép három évszázad leforgása alatt nemcsak nemzetté alakult át, hanem hódító politikába kezdett: elfoglalta Drinápolyt és erőivel Bolgárországot fenyegette. A veszély elhárítására **Szizman** bolgár fejedelem szövetségre lépett a hódítókkal, s az egyesült török-bolgár sereg 80.000 harcosa véres ütközetbe keveredett **Nagy Lajos** hadával. Nagy Lajos az egyesült török-bolgár hadat szétverte, a bodonyi bánágot megerősítette és oda **Apor Dénest** nevezte ki bánnak.

1365-ben, ezzel az első magyar-török csatával egy olyan folyamat indult el, amely kegyetlen véghez vezetett. A maga rideg valóságában és részleteiben sohasem lesz megismerhető, s csak a képzelet időzhetik el azzal a gondolattal is, hogy mennyi egyéni romlás, mennyi gyász és romba dőlt otthon rejlik emlék nélkül.

A legfontosabb tényező az volt, hogy ettől az időponttól Magyarország három évszázadra harctérre változott és népének vállalnia kellett minden katonai véráldozatot. Voltak amellet véres belső háborúk is, amit társadalmi nyomor, inség és járványok kísérték — és ugyanekkor vette kezdetét a szerb nép menekülése, lassú, és fokozatos beszivárgása az ősi magyar földre.

Nagy Lajos halála után a török birodalom mindjobban megszilárdult a Balkánon. 1391-ben **Bajazid** török szultán már háborgatni kezdte a macsói bánágot, sőt **Luxemburgi Zsigmond** magyar király békére intő követeit is fogságba vetette. Zsigmond 1392-ben kénytelen volt hadat viselni a török ellen és a kalandozó török csapatokat elűzte a magyar határokról.

1395-ben a török ismét hadba szállt, s ezt 1396-ben megismételte. Zsigmond, hogy a török veszedelmet megelőzze, 60.000 főnyi seregével, melyben birodalmi németek és franciák is voltak (a francia király 12.000 katonája), Nikápoly falai alá sietett, ahol összetalálkozott Bajazid 200.000 főnyi hatalmas seregével. Zsigmond döntő vereséget szenvedett, s maga is csak nagy életveszély árán menekülhetett meg a Dunán, melyen előbb Konstantinápolyba (Bizánc) hajózott. Bajazid a diadal után a magyar bánóságokon keresztül betört a Szerémségbe és Tótországba, amelyeket végigpusztított.

Zsigmond 1419-ben erőre kapva, a törököket véres csatában megverte és Szerbországot, Magyarország hűbértartóit, felszabadította a török megszállás alól.

Bár 1421-ben Zsigmond **Murad** török szultánnal ötévi fegyverszünetet kötött, a törökök továbbra is háborgatták Szerbországot. A szerbek érezték a veszélyt és ezért egyetlen támaszukhoz, a magyarokhoz fordultak védelemért. **Lazarevics** szerb nagyvajda unokájával, **Brankovics Györggyel**, és nagyszámú szerb vezetőegyházzal Zsigmondhoz utazott. Az agg Lazarevics unokája sorsát még életében biztosítani óhajtott és a magyar királlyal és főrendekkel szerződést kötött, mely szerint Brankovics magyar főnemessé és az országtanács tagjává tétessék, Szerbország neki és férfiutódainak a magyar fennhatóság alatt biztosítottassék, s annak megtartásában a török ellen segítsék; másrészt Brankovics a magyar királynak hűséget esküdván megfogadta, hogy Magyarországot minden háborújában, egész hadseregével támogatja.

1427-ben Lazarevics nagyvajda meghalt és még ugyanabban az évben a törökök elfoglalták Galambóc magyar végvárat. 1428-ban Zsigmond csapatai ostrom alá vették Galambócot. Az ostromló magyar seregben az egyik vezér, **Rozgonyi István** fiatal felesége, **Cecília** is a legbátrabbakkal együtt harcolt és egy gályával, amelynek ő volt a parancsnoka, oly vitézül támadta meg a török hajóhadat, hogy azok közül többet elsüllyesztett.

Murad a fontos vár védelmére nagy erővel jelent meg és a magyar hadat minden erőfeszítés ellenére átszorította a Dunán. A győzelem után a török sereg pusztítva járta be Szerbországot. Brankovics a török nyomására a magyarokkal kötött szerződéstől elállt, s hódolata jeléül leányát férjül adta Muradhoz, és magát évi adó fizetésére kötelezte.

Zsigmond 1437-ben bekövetkezett halála után a magyarok vezérét, **Habsburg Albert** osztrák herceget választották királyukká, aki pár hónap múlva a Német-Római Birodalom császári koronáját is megkapta.

1438-ban Murad nagy hadsereget küldött az ősi, magyar Erdély pusztítására, s miután Szebenet nyolc napig siker nélkül ostromoltatta, Erdélyt másfél hónapig dúlta és pusztította, 70.000 fogollyal készült elvonulni. **Losonczi Dezső** erdélyi vajda azonban a hegyszorosoknál a kivonuló török hadat kelepcébe csalta és oly sikeresen verte le, hogy a foglyokat sikerült kiszabadítania.

Murad a sikertelen erdélyi vállalkozás után, 1438 telén felszólította Brankovicsot, hogy a nemrég épült, erős Vég-Szendrő várát adja át a töröknek, maga pedig azonnal Drinápolyba a szultáni udvarba siessen. Brankovics megijedt a török hívásától, Vég-Szendrő várát készülségre helyezte és parancsnokságát fiára, Györgyre bízta, majd fiatalabb fiával és kincseivel Magyarországra menekült, hogy a királytól segítséget kérjen.

Brankovics megérkezésekor Albert király országgyűlést hirdetett, de míg Budán tanácskoztak, a török Vég-Szendrőt bevette. **Murad** sógorát, **Brankovics Györgyöt** megvakíttatta és fogságba vetette.

Albert magyar király, német-római császár hadseregét fegyverbe szólította, de a nemesség oly késedelmes volt a felkelésben, hogy a király a nagy veszély miatt nem várhatott tovább és a rendelkezésére álló 24.000 főnyi királyi sereggel indult az alsó Tiszához. A királyi seregben azonban vérhas járvány ütött ki, a fegyelem megbomlott és Titel táján olyan bátortalanság szállta meg a harcosokat, hogy amikor a török sereg átkelt a Dunán, szétfutottak. Albert, aki maga is vérhast kapott, betegen menekült Budára, ahonnan Bécsbe készült, de útközben Neszmélyben, 1439-ben meghalt. A törököket a határok védelmére siető nemesi had verte vissza.

1442-ben az isteni gondviselés egy férfit támasztott a fenyegetett magyar határok védelmére. Ez a férfi a "*szegény magyar kisnemesi rendből*" származó **Hunyadi János** volt. Apja **Hunyadi Vajk** udvari katona, édesanyja **Morzsina Erzsébet**, szintén régi magyar nemesi család sarja.

Albert király Hunyadit vitéz tetteiért – amelyek által magát előbb a husziták, utóbb a déli határszéleken kalandozó törökök ellen tüntette ki – szörényi bánná nevezte ki. Hunyadi első hadvezéri tette Szendrő várának visszavétele a töröktől. 1437-ben Hunyadi feleségül veszi **Szilágyi Erzsébetet**, **Szilágyi Mihály** befolyásos magyar főúr leányát. **I. Ulászló** (1440-1444) királynak katonai főtanácsadója és királyi kinevezés folytán temesi főispán, Nándorfehérvár kapitánya, **Újlakival** együtt Erdélyi vajdája. Hunyadi lassan az ország leggazdagabb és legbefolyásosabb főura lett, mint 4 millió hold föld tulajdonosa, aki egész hatalmas vagyonát a török elleni harcra áldozza, serege nagy részét maga szereli fel, fizeti és várakat — többek között Nándorfehérvárt, Dél-Magyarország kulcsát — helyez készségbe.

1446-ban a rendek Hunyadit Magyarország kormányzójának nevezik ki I. Ulászló utóda, a kiskorú **V. László** magyar király mellé. 1452-ben Hunyadi lemond a kormányzóságról, s ekkor V. László országos főkapitánnyá nevezi ki.

Hunyadi János, aki nemrég ismeretlen nevű, kis magyar nemes volt csak, nagyszerű magyar jelleme és erényei által családját a homályból a királyi trónig emelte.

1453 május 29-én Konstantinápoly (Bizánc), hosszú ostrom után, *a nyugati kereszténység legnagyobb öröme*, török kézbe került Ezzel a török európai uralma megszilárdult és a végveszély felhői összesűrűsödtek Magyarország égen.

A magyar népiség a fenyegető török veszély idején, a XV. században érte el kiteljesedését és földrajzilag legnagyobb népi kiterjedését. A XV. században, a kiteljesedett Magyarországon emelkedett a királyi szék magaslatára **Hunyadi (Korvin) Mátyás**, a hős nándorfehérvári vitéz, Hunyadi János fia.

Hunyadi Mátyás birodalma kb. 4½-5 millió lakosságával európai viszonylatban jelentékeny hatalom volt, hiszen az angol király sem számlált több alattvalót abban az időben.

Hunyadi Mátyásnak nagy gondot okozott a délen már leselkedő végzet. Még diadalmasan harcolt az új világhódító hatalommal, de lelkét megérintette a borús sejtelen, a nemzeti lét - nemlét elszomorító gondolata, mely utána oly sok nagy magyarnak árnyékolta be az arcát keserű redőkkel.

Konstantinápoly eleste után a magyarság területén a török világhatalom nagy népi eltolódást okozott, mert az általa elfoglalt területekről a menekülők áradata indult meg Magyarország felé.

A török elől menekülő szerb családok első csoportjait, melyek 1404-ben lépték át a magyar határt, a király Kevén telepíttette le. A török balkáni hódításai eredményeképpen a menekülők beözönlése feltartóztathatatlanul folyt. Megélhetést, biztonságot és új otthont keresve léptek az ősi magyar földre. Politikai formákat nem hoztak magukkal, mert nem politikai kötelékekkel összefűzött, szervezett tömegekben, hanem szervezetlenül, legtöbbször észrevétlenül jöttek. Ezek a jövevények a magyarságban az élet és halál fordulóján harcoló és védelmező erőt, a létéért világhatalmakkal viaskodó országbíró népet látták, és tudták, hogy bukása az ő bukásukat, győzelme az ő megmenekülésüket is jelenti.

Hunyadi Mátyás halála után alig telt el 36 esztendő, ami elég volt arra, hogy a féktelen, nagy részben idegen vérű főnemesség, a habsburgi cselszövésekkel Európa egyik legnagyobb katonai és gazdasági hatalmát a romlásba vigye.

Hunyadi Mátyás 1490. április 6-án, Bécsben, gyanús körülmények között meghalt. Egy lakoma alkalmával megmérgezték. Halála után Magyarország is pusztulásnak indult. A magyar népességet az 1526. augusztus 29-iki végzetes mohácsi csatavesztés, továbbá az 1529-iki, az 1541-iki és az 1582-iki török hadjáratok alkalmával óriási vérvesztesség érte, s a hadjáratok után kitakarodó török seregekkel a rabságba hurcoltak mérhetetlen sora lépte át az Al-Dunát.

A mohácsi szörnyű csatavesztés után a Budáról elvonuló **Szolimán** évkönyvírói (krónikások) a Nagy Magyar Alföldön még szép mezőket és nagy falvakat említene, melyek

lakosait meglepték; néhány évtized múlva ezen a vidéken már messze terjednek a puszták. Az adatok 1526-ban 100-200.000, majd 1532-ben 30.000 elhurcolt rabról szólnak.

A magyar föld pusztulásában, nagymértékben része volt már a mohácsi vést megelőző években elvesztett ősi végváraknak. A végvárak elvesztése után a török szabadon törhetett be Temes, Szerém, Pozsega és Valkó megyék területére, melyek lakossága az elnéptelenedés útjára lépett.

A mohácsi összeomlás után ugyanezekből a végvárakból már az egész déli országrészt szabadon portyázhatták a dúló és rabszerző török csapatok, s az 1530-as években már felégetve, szétdúlva, üresen álltak a településekkel addig sűrűn megrakott, gazdaságilag szépen megművelt délvidéki magyar területek.

Az ősi magyar délvidék a török dúlása következtében egy évtized alatt elvesztette korábbi arculatát és népessége nyomtalanul eltűnt. A magyarság szinte fokról-fokra vérzett el, s negyede sem maradt annak, amely Hunyadi Mátyás korában az ország határai között élt.

Világosan látható, hogy a habsburgi cselszövések következtében nemcsak a Magyar Birodalom bukott el, nemcsak a magyar államalkotó hatalom hanyatlott le, hanem elpusztult a magyar nemzeti élet alapanyaga, a tápláló őstalaj, "a nép" is ...

*

A magyar-török küzdelem nyomában járó pusztulás tekintetében Magyarországot három részre kell felosztani: a török uralom (hódoltság) területére, a végvár öv vidékére, mely a Habsburgok uralma alá került és Erdélyre, mely a mohácsi szerencsétlenség után a magyar nemzeti ellenállás utolsó bástyája volt.

A török hódoltság alatt az ország szívében, a Drávától a Felső Tiszáig egy végvár-vonal húzódott, amelyben a törökkel szemben vállalt szüntelen harc lassan, de ellenállhatatlanul örölte fel a magyar népi erők legjobbjait, mert ezekben a végvárakban elsősorban magyar vitézek harcoltak. A végvári vitézek zöme a földönfutóvá vált kismanességéből és a magyar parasztságból (jobbágyságból) verődött össze, s mindvégig innen nyerte utánpótlását is. **Dobó István** híres egri vitézei, akik 1552-ben megvédték az egri várat, szinte kivétel nélkül magyarok voltak.

A magyarság történetének 1526-ban kezdődő és 1771-ben végződő korszaka — egy óriási gyász. **Balassa Bálint** végvári vitéz és költő méltán szól így: *"Oh szegény megromlott, s elfogyott magyar nép ..."*

A nagy romlásnak ebben a korszakában mélyreható eltolódás indult meg a magyarság és az országba beszivárgott idegen tömeg arányában, s ez a fokozatosan erősödő folyamat a jövőre sorsdöntő jelentőségű volt. Az eltolódást nemcsak az idézte elő, hogy míg a magyarság a nyílt vidékeken állandóan vérzett, addig az országba beszivárgott idegenek a védettebb tájakon, Észak-Magyarországon megmaradtak és gyarapodtak, hanem az is, hogy az őshonos magyar lakosságát elveszített földekre 1771 után a Habsburgok idegen jövevényeket telepítettek.

Sajnos, nemcsak a hódoltsági és habsburgi uralom alatt élő magyarság pusztult, hanem az ősi történelmi honból kiszakadt és önállóvá vált Erdély sem kerülte el sorsát. Erdélyt többször feldúlták és végigpusztították hol a habsburgi német, hol a török-tatár, hol pedig a moldvai oláh hadak. A XVI. és XVII. század fordulója körül, Báthory Zsigmond, Mihály vajda és főleg Básta (Basta) György uralma idején, egész Erdély a siralom völgye volt.

1657-ben, **II. Rákóczi György** szerencsétlenül végződött lengyelországi hadjárata után az erdélyi magyar-székely sereg a krimi tatárok rabságába esett és a rabok legnagyobb része

odaveszett. Erdély véderejének pusztulása után a török-tatár seregek szabadon jártak keresztül-kasul a védtelenül maradt ősi magyar földön és négy éven keresztül öldökölték, pusztították az őshonos magyar lakosságot.

A pusztítás Erdélyben is főként a magyarságot sújtotta. A szászok falakkal övezett, megerősített városokban, aránylag háborítatlanul éltek. A politikai és katonai mozgalmaktól nem érintett oláhok nagyobb tömegei pedig még a természetes védelmet nyújtó, erdős helyek magaslatain pásztorkodtak. A székelyek is a járatlan, erdőkkel övezett havasokban találtak védelemre, de a magyarság települési vonala nyitva állt az ellenség előtt.

A török világhatalomtól felidézett magyar romlás után a hódoltság alá került ősi magyar földön, a török seregek mögött szinte észrevétlenül húzódva, hamar megjelentek a balkáni szerbek. A Maros folyó vonala alá eső, s a bácskai vidékről az 1520-30-as években elsodródott magyar őslakosság kihűlt tűzhelyei között kóborló, félvad szerb családok vertek fészket. Beköltöztek a romok közé, vagy kezdetleges építményeket raktak, félnomád módon, mindig készen a továbbvándorlásra. A hadjáratok sokszor elsöpörték őket, de helyükre újak érkeztek. Később pedig a tervszerű török földesúri telepítések juttatták őket a Nagy Magyar Alföld középső és felső, valamint a Dunántúl keleti részeire.

A török hadiútjául szolgáló Duna mentén a szerbek Budáig, sőt Győrig felvándoroltak, s e fontos vonalon a kereskedelmi lehetőségek kihasználásával, legelő, rév és vámbérletekkel jelentékeny vagyoni erőre tettek szert. Itt, az ősi magyar föld déli és középső sík részein, a másfelé bolyongó félnomád-félvad testvéreikhez képest magasabb műveltségi színvonalat értek el. A hadjáratok során sokszor ide-oda hajtott, el-elűnő, de újra meg újra felgyarapodó szerb elem a Nagy Magyar Alföldnek a törökdúlás előtti népességéhez képest sem volt már jelentéktelen, s még kevésbé a megritkult magyar őslakosság mellett.

A magyarság vigasztalan sötét sorsában az összetartozás érzése és a magyar népiség tápláló tudata határozottabb lett. A magyar szemlélet és hit a szenvedések tüzeiben kikristályosodott. A sok sebből vérző és pusztuló, létében is veszélyeztetett magyarság hivatástudata, ha szárnyaszegettebb is lett, önmagába fordult és gazdagodott. Az őshonos magyar népet az élet-halál küzdelem idején, a társadalmi rétegek választófalai fölött is szüntelenül áthatotta az egység érzése. A magyarság egy testnek érezte magát a társadalom csúcán és alsóbb fokain, egy testnek az ország szélein, az Alföld mezővárosaiban, vagy az erdélyi falvakban is. A művelődés a súlyos viszonyok között is virult, s Tinódi Lantos Sebestyén, Balassa Bálint, Zrínyi Miklós szavaiban tisztán zendült a magyar nyelv. A nagy romlás ellenére, eddig nem volt magyarabb század, mint a XVI-XVII. század...

A mai magyarság az újabb hódoltság korában hitet és erőt meríthet a XVII. század hősi szelleméből. Ha magyar jövőt és fennmaradást akarunk, akkor észbe kell kapnunk, s fajtánknak a leggyökeresebb erkölcsi megújódáson kell keresztülmennie.

Három évtizede tart már a céltudatos lélekmérgezés, népbutítás, bemocskolása mindannak, ami a múltban volt. Ezeknek a jóvátétele óriási munkát kíván, amihez idő kell, sok-sok apostoli munka és meggyőzés. Meggyőzés szóban és írásban, otthon a családokban és kint az utcán, a barátok között, éttermekben, klubokban, egyesületekben és templomokban, tehát mindenütt, ahol erre alkalom kínálkozik. Hisszük és valljuk, hogy eljön az az idő rövidesen, amikor tisztánlátással, a való tények megismerésével, az eddigi gondolkodásmód igazságos és való társadalomszemléletben fog megnyilatkozni. És akkor össze fog omlani minden felépített hazugságvár, kezdetét veszi a termékeny és eredményes nemzetépítő munka...

HABSBURG BETELEPÍTÉSEK — A SZERBEK BEÖZÖNLÉSE

1686. szeptember 2-ával, Budavár visszafoglalásával, újabb sorsfordulóhoz érkezett a magyarság. A 146 évig tartó török hódoltság ellenére, az ősi földjén megmaradt magyar őslakosságot idegen vér még nem érintette, tehát vérségileg és alkati tekintetben közte és a mohácsi vész korának a magyarsága között nem volt különbség. A török Magyarországon nem vegyült a magyarral, a megvetett, hitetlen néppel. A hódító törökség inkább vallási, mint népi képlet volt és a népi beolvasztásra nem törekedett. Bizonyos erőszakos vegyülés a hadjáratok nyomán ugyan aligha volt elkerülhető, de ennek mértéke csekélyre becsülhető. A magyar nemzettest tehát török vért számottevő mértékben nem vett fel magába.

Magyarország népi arculata azonban az ország felszabadulása után gyökeresen megváltozott. A bécsi császári udvar a magyar városokba csupán németeket telepített. A török által sivataggá tett ősi magyar földekre szervezett keretek között, valóságos tömegeket ültettek át és a jelszó mindig az volt, hogy Dél-Magyarországon a magyaroknak nincsen föld, mert akkor a következő években odatelepitendő németek, házak és földek nélkül maradnának.

A Habsburgok telepítési politikájukban világosan kimutatták magyarelles magatartásukat és ellenséges magaviseletükkel bebizonyították, hogy a magyar földek idegenekkel való feltöltése céltudatos nemzetgyilkossági szándékkal történt.

A magyar főúri osztály — amely nagy részben idegen vérű volt, — egyenesen leszakadóban volt a magyar nemzetestről, sok külföldi, német, osztrák, cseh és morva jutott hatalmas birtokokhoz, míg a magyar születésű főúri osztály (arisztokrácia) a bécsi udvar közelében élt, és nagymértékben keveredett idegenekkel, idegen nyelven beszélt és idegenül érzett.

Mária Terézia nagyszabású telepítési tervet hajtott végre, amelyet fia, **II. József**, hatalmasan kiszélesített. Mária Terézia ravasz, magyart gyilkoló terve volt az is, amikor 1774-ben rendeletileg azt az óhaját fejezte ki, hogy Magyarország lakosai – legalábbis a fiatalabbak – tanuljanak meg németül. **II. József** 1784-ben Magyarországon hivatalos nyelvvé tette a németet, azonban ezzel a rendeletével az ütköző erők törvénye szerint óriási visszahatást ért el és nagy mozgalmat indított el a magyar nyelv felemelésére.

Mária Terézia tette volt az is, hogy a magyar rendek megkérdezése nélkül, a török hódoltság alól felszabadult Szerém, Pozsega és Valkó magyar vármegyéket, melyek Botond vezér szállás-települései voltak, Horvátországhoz csatoltatta annak ellenére, hogy ezek a megyék az anyaország elszakíthatatlan területei voltak.

A magyarok a romlásukat várták a németektől, viszonyukat lappangó, vagy robajló indulatok futották át, és gyakran szorongatta borús sejtelem azok lelkét is, akik egyébként a németek pártján állottak. Az ellentétek abból a kapcsolatból fakadtak, amely a Habsburgok német birodalma és az ősi magyar állam között kifejlődtek. A Habsburgok szemében a magyar megbízhatatlan volt és a német volt a biztos talaj.

"Ha azt nézzük, hogy ugyanezen idő alatt mi jót tettek a Habsburgok, mit tettek országaik és népeik javára (mert emberileg lehetetlen, hogy öt emberöltőn keresztül semmi jót sem tettek volna), megállapíthatjuk, hogy az örökös tartományaikat legjobb tudásuk szerint minden külső bajtól, ellenségtől megóvták, ugyanitt az akkori fogalmak szerint modern és kitűnő úthálózatot építettek ki — az utak a magyar határnál megszűntek —, és székhelyeiket, Innsbruckot, Prágát és Bécsset, Közép-Európa műkincsekben leggazdagabb városaivá tették. Más lapra tartozik, hogy a palotákat díszítő festmények, szobrok, szőnyegek és gobelinek nagyrészt nem művészek felkarolása, vagy egyszerűen vétel útján jutottak birtokukba, hanem — kevés kivétellel — a kivégeztetett, vagy

bebörtönzött magyar, olasz és flamand főurak kastélyaiból. Hogy ez az állítás nem túlzás, azt bizonyítja az a feljegyzés, amely szerint egyedül a kivégeztetett Nádasdy tulajdonából több, mint száz 'jó és igen jó holland kép', és csak a Thökölyek árvai várából harminc szekérrakomány ezüstedény érkezett Bécsbe. Es mi volt a Nádasdy, vagy Thököly vagy a Zrínyiekéhez, vagy Rákócziakéhoz képest!" — ("Mohácstól Budaörsig", Szepesi András történelmi tanulmánya, 30. oldal.)

A Habsburgoknak Magyarország felszabadulása után eszébe sem jutott a török-ütötte sebek gyógyítása, hanem még azoktól is elvették a földjüket, akiknek sikerült életüket a töröktől megmenteni. A nép a császári zsoldosok elől az erdőkbe, nádasokba, vagy – ösztönszerűleg a kisebbik rosszat választva – a törökhöz menekült. A "*bujdosók*", ahogy a császári önkény elől menekülőket nevezték, csapatokba verődtek össze. Az elégedetlenség a XVII. és XVIII. század fordulóján két nagyszabású nemzeti felkelésben tört ki; az elsőnek **Thököly Imre** szepesi gróf, a másodiknak **II. Rákóczi Ferenc** erdélyi fejedelem, **Zrínyi Ilona** fia és **Thököly** mostohafia, a magyar szabadságharcosok legnagyobb és legönzetlenebb alakja állt az élére.

A Habsburgok német telepítésénél is nagyobb bajt, s később az ősi magyar föld elrablását eredményezte a szerbek gátlástalan beözönlése. Már 1686 őszén közel ötezres szerb csoport kelt át a Száván, ellepte Szerém megyét és ebben az évben Szeged, Szabadka és Palánka vidékén is több ezer bunyevácnak nevezett, katolikus szerb telepedett meg.

A balkezes habsburgi politika és katonai hadvezetés 1690. április 6-án, **I. Lipót** (1675-1705 között magyar király) rendeletére, felkelésre szólította fel a balkáni népeket és segítségük fejében *Lipót, mint Magyarország apostoli királya, vallási és vajdaválasztási szabadságot, adómentességet, a felszabadulásuk után pedig viszonyaiknak kívánságaik szerint való végleges elrendezését ígérte.*

A Balkánon ez ideig diadalmasan harcoló császári sereget azonban most kudarc érte és kénytelen volt a további tényverésről lemondani, sőt visszavonulásra kényszerült. A visszavonuló császári csapatok a Dunára támaszkodva, Dél-Magyarországon foglaltak el újabb állásokat.

Csarnojevics (Crnojevics) III. Arzen ipeki pátriárka, aki Lipót felszólítására népével együtt a Habsburgok oldalára állt, a törökök bosszúja elől most menekülni kényszerült. **III. Arzen** vezetése alatt, egyszerre költözött át Magyarországra 37-40.000 szerb család Ó-Szerbiából, amely ez idő tájt valósággal elnéptelenedett. A menekülő szerbek Szlavóniát és a Duna-Tisza közének déli részeit szállták meg, majd innen – a török határ közelsége miatt – a Duna-Tisza-Maros közé, a habsburgi cselszövések által később "*temesi bánságnak*" elnevezett területre költöztek át.*⁹⁰

A császári ház az ősi Bács-Bodrog, Csongrád, Csanád, Arad, Torontál és Krassó-Szörény vármegyék területét, amely 1718-ban, a passzarovici békekötés következtében szabadult fel a török hódoltság alól, de **III. Károly** jog- és alkotmányellenesen nem csatolta vissza az anyaországhoz, most szerbekkel töltötte fel. Ez a terület "*temesi bánság*" néven a bécsi haditanács, vagyis osztrák igazgatás alá került, amelyet 11 katonai kerületre osztottak fel. **Savoyai Jenő** herceg, aki szintén *nagy ellensége* volt a magyaroknak, nemzetiségi kerületként kezelte ezt az ősi magyar vidéket. A temesi bánság végleges felszámolása csak az 1867-es kiegyezés után, 1873 és 1882 között fejeződött be.

Lipót a szerb jövevény népnek még 1690. augusztus 21-én oklevelet adott és ebben őket "*császári és királyi védelmébe*" fogadta, biztosította a görögkeleti egyházi szertartásnak megfelelő

• ⁹⁰ The New Universal Encyclopedia (Edited by Sir John Hammertoe. The Educational Book Co., London, Volume Nine, 7451 p.). "The Turkish conquest of Serbia did not at first weigh heavily on the population. It was not until 1593 that any serious rebellion took place, though in point of fact wholesale immigrations of Serbs into S. Hungary had taken place ever since the 15th century. In 1690 the Austrian armies had occupied Serbia and, when they were compelled to retreat, the Serbian patriarch of Ipek followed them with a very large number of Serb families."

naptár használatát, biztonságot ígért az egyházi és világi rendek alkalmatlankodásaival szemben, megengedte érsekeknek egyházi és világi állapotuk által — *"ex natione et lingua Rasciana"* — választását, mentesítést ígér a tized, a beszolgáltatás és katonai szállásteher alól.

Lipót a kiváltságok megtartására 1690. december 11-én külön is utasította a magyar hatóságokat, 1691. augusztus 20-án pedig a magyar kancellária által is kiadatta azokat, hozzáfűzve, hogy "minden lehetőséget meg fog adni arra, hogy a rác nemzet előbbi hazájából az ellenség kiűzessék és a nép oda visszavezetessék".

A Lipót féle nagy kiváltság tehát eredetileg csak annak a szerb népnek szólt, amely menekülteként érkezett Magyarországra. A szerbek beözönlése azonban szünet nélkül folyt tovább. A félnomád, félvad szerb jövevény nép csak ideiglenes otthont vélt találni az ősi magyar földön, azonban a császári fegyverek balkáni kudarcai miatt végleg ott is maradt — hosszú ideig idegenül — az ősi magyar műveltségterületen.

II. Rákóczi Ferenc nemzeti felkelésekor ezek a jövevények a császári haderő segédcsapataiként dúlták, rabolták és irtották az alföldi és dunántúli magyar vidéket. A tér és fajidegen szerb tömeg a Lipót-féle kiváltságok következtében senkitől sem függött, zabolátlanul garázdálkodott, valósággal rablásból élt és a lakóhelyükön átutazó utasoknak még az élete sem volt biztonságban.

A török és császári háborúk miatt a szerbek menekülése állandósult és fokozódott. 1737-1739 között **Jovanovics IV. Arzén** sakabentai pátriárka vezetésével újabb sokezres szerb tömeg sodródott Magyarországra. De ez mind csak a kezdet volt, mert **III. Károly** uralkodása alatt és később, 1787-1791 között, az egyre fokozódó menekült áradat valósággal ellepte Dél-Magyarországot.

A tér és fajidegen jövevény tömeg, amely menedéket, védelmet, otthont és kenyeret kapott a magyarságtól, már 1790-ben azzal a kívánsággal lépett elő, hogy *az ősi magyar földből hasíttassék ki számukra egy külön terület, ahol jogaiknak képviselőjére egyházi és világi rendekből álló, szükség szerint összehívandó tanács tartassék fenn.* **II. Lipót** (1790-1792) helyeselte a szerbek követelését és valóságos örömét nyilvánította a terv felett, azonban az összehívott magyar országgyűlésen **Tököli Popovic Száva** (Sava Popovic Tekelija – Arad, 1761 – Pest, 1842) kijelentette, *Szerbián kívül nem ismer más tartományt, amelyet a szerb nemzet magának követelhetne országnak.* Ez volt az első komoly figyelmeztetés, hogy az ősi magyar földre befogadott jövevények az életforma megváltozását hozhatják.

A jövevény, befogadott szerbekkel szemben a magyarság az 1790. évi országgyűlésen világosan megfogalmazta és örök igazságként leszögezte: *„a valamely országba, vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, nem fegyverekkel szerző nép vagy kevesebb államjogokat, vagy annyit nyer mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép sohasem fogadtathatik be az országba, vagy tartományba olyformán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak az ország területrésének elszakasztásával eszközölt alapítása, már pedig e világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsoltnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.”*

Az 1791. évi 21. törvénycikk megszüntette a szerbek oklevelekkel biztosított különállóságát, amely sértette a magyar állam jogait, kimondva, hogy az ellentmondó térvények megszűntek, s a szerbek egyenjogúak a többi országlakókkal; tehát olyan polgárjogokat nyertek, amelyek feljogosítják őket jószágszerzésre, birtoklásra és bármilyen hivatal viselésére.

Ezzel a törvénycikkkel a magyarság, annak ellenére, hogy államjogi felfogása a NEMZETÁLLAM SZEMLELETBEN alakult ki, az életforma, a polgári jogok egyenlősége,

tehát az államon belül az egyetlen polgári közösség létjogának elismerésével minden nemzetet megelőzött a földön.

*

A török elől menekülteként Magyarország területén menedéket talált szerbek a habsburgi ravasz politika következtében gyűlölettel tekintettek a magyarságra.

Lipót császár és egyben apostoli király a szerbeket általában egyensúlyként játszotta ki a mindenkor jogos magyar nemzeti törekvésekkel szemben. A gyűlölet szításában a Habsburgok után a legnagyobb szerepe a szerb görögkeleti papságnak volt. Egyik főpapjuk, **Stratimirovics** pátriárka (1790-1836), a károlyvárosi szerb főpap, 1804-ben **Czartoriski Adám** orosz külügyminiszterhez intézett beadványt, amelyben egy nagy szerb birodalom körvonalait rajzolta meg. A magyarországi szerb papság oroszbarát volt, mert azok segítségével remélték a török hatalom megbuktatását, az összes szerbek egyesítését és egy nagy, délszláv birodalom kialakítását.

Magyarország megcsonkításának nagy veszélye már előrevetette sötét árnyékát, amiről azonban a magyar bürokratizmus, a szellemi emberek, a felvilágosult írók és nem utolsósorban a papság nem vettek tudomást, mert mélységesen hiszékeny demokrata hitükben abban bizakodtak, hogy a szerbség széles rétegei jó állampolgárok lesznek.

Ebben a szellemben történt a szerb iskolák felállítása, papnevelő szemináriumok szervezése és gimnáziumok felállítása Magyarország területén. 1797-ben Károlyvárosban (Karlovac, ma Horvátország), majd 1810-ben Újvidéken létesül szerb gimnázium. Néhány év múlva már Pesten és Bécsben, az egyetemeken tanul a szerb ifjúság. 1826-ban Pesten a szerb nyelv és nemzeti szokások kutatására társaság alakul.

Most születik meg a szláv testvériség gondolata is és az egymásután feltűnő szerb írók ösmítoszt koholnak. Ösmítosz, népköltészet és nyelvi elemek segítségével az érzelmi elemeket felkeltették, a való élet s tudomány összezavarása mellett.

A szláv ébredés előharcosai hamarosan maguk is belátták, hogy mozgalmuk bizonytalan, mert csak álmok és ábrándok ködében él.

Safarik (Pavel Jozef Safarik – Feketepatak-Gömör vm., 1795-Prága, 1861– szlovák evangélikus lelkész, filozófiadoktor, nyelvész, történész, a prágai egyetem könyvtárnoka), az egyik nagy szláv álmodó, 1817-ben levelet intézett **Palaczkéhoz** (Frantisek Palaczký – Hodslavice, 1798-Prága, 1876 – cseh politikus, történetíró), aki megírta a csehek történetét. Palaczký történelmének főelemei a hamisított ösköltészet, hamisított cseh Nibelung-ének, mely módot ad neki történelmi munkájában az álomnak a valósággal való romantikus összeszövésére. Palaczký evangélikus tanító fia volt, aki többek között a pozsonyi evangélikus líceumban is tanult, s 1834-ben még a *Magyar Tudományos Akadémia* külföldi tagjának is (!) megválasztják, barátja, munkatársa volt Safariknak...) Safarik Palaczkéhoz intézett levelében írja: *"Nem veszett el minden ... s ha mindez csak egy álom, csak egy idea, mit tesz ez? Ha mi is meghalunk, mint atyáink, anélkül, hogy valamit tettünk volna, úgy ideáért halunk meg ..., de félelmünk alaptalan, a szláv népek felébrednek ... az új nemzedékkel mindenütt új erők ébrednek, minden mozgásba jő, ami halott volt. Vége az alvásnak, az életnek kell következni, de hogy ez milyen lesz, ki látja előre? ..."*

Safarik József (magyar felesége volt, zsédeni *Ambrózy Júlia*) a rozsnói gimnáziumban s a késmárki líceumban, majd a jénai egyetemen tanult, evangélikus lelkész lett, 1819-ben, 24 éves korában, az újvidéki szerb főgimnázium tanára, majd igazgatójává nevezték ki, s ahol 1833-ig működött, az első hat évben, mint igazgató.

*

Safarik levelének soraival figyelmeztetjük a *"börtönök és akasztófák korának"* megalkuvó magyar jellemeit.

A Kárpát-medence gazdasági és politikai újrendezésének a joga kizárólag a MAGYAR NEMZETÉ, nem pedig az emigráció névleges magyarjaié.

Az emigrációba sodródott magyarságnak semmi joga nincs a TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG területe felett rendelkezni és abból különféle kitalált jogcímek alatt területi engedményeket adni.

Azok a megtévedt egyének, akik TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG területe felett bármilyen formában is terveket, vagy egyéb indítványokat szőnek, azok a magyar nemzet, a magyar nép, a magyar faj árulóinak tekintendők és önmagukat vetik ki az ősi magyar nemzettestből.

A magyar jövő és biztonság egyetlen záloga a *Történelmi Magyarország területi sérthetetlenségének* a tudata, amit *dr. Vágó Pál* is számtalan alkalommal kifejezésre juttatott.

A Kárpát-medencében a történelmi jog szerint minden államhatalom a nemzetmegtartó, európai őshonos magyarságot illeti csak meg.

*

SZERB VÁGYÁLMOK

1844-ben már terveket dolgoznak ki az összes szerbek egyesítésére. A magyarországi szerb papság minden elkövet, hogy a szerb vágyálmokat mindjobban terjeszthesse és az orosz testvériség gondolatát tudatosíthassa.

Karadzsik Vuk (1787-1864) a szerb szellemi ébredés első harcosa, akinek talán a legnagyobb szerepe volt a szerb irodalmi nyelv megteremtésében. Karadzsik szerb nyelvtant szerkeszt, amelyet németre is lefordítanak. A délszláv katolikus **Kopitár** 1847-ben, Bécsben, kiadatja a szerb nyelvre lefordított Új-Testamentumot. Danisics, az újvidéki születésű szerb nyelvész, Kopitárral egyidőben, de Pesten adja ki első tudományos munkáját, amelyben a Karadzsik által választott és terjesztett szerb irodalmi nyelvet pártolja, támogatja. Karadzsik és Kopitár a szerb irodalmi nyelvnek a *hercegovinai szerb dialektust (nyelvjárást)* választották, de ezzel a választásukkal összeütközésbe kerültek úgy az akkor még török fennhatóság alatt élő szerbiai vezető körökkel, mint a magyarországi szerb papsággal, akik egy mesterséges orosz színezetű szerb irodalmi nyelvet akartak, politikai irányuk és keleti orosz kultúrájuk szerint.

Rajics paroszláv pópa, később karlóczai tanár, megírta *"A különböző szláv népek, nevezetesen a bolgárok, horvátok és szerbek története"* című könyvet. A pópa ószláv nyelven írt könyvében mindazok a területek, melyek hajdan az ipeki pátriárkátus fennhatósága alá tartoztak, mint szerb népességű területek vannak feltüntetve. Ezzel a könyvvel egy teljesen hamis elképzelést, történelmi és földrajzi valótlanyságot csempészett be a nyugati történetírók későbbi műveibe, akik kútfőnek fogadták el Rajics könyvét.

Az új szerb nyelv irodalmi megnyilvánulása azonban Magyarországon zavartalanul küzdhetett az érvényesülésért.

A szerb nemzeti gondolat 1848-ban Pesten és Bécsben csaknem egy időben fogant meg. A pesti szerb ifjúság egyik része magyarbarát hangokat ütött meg, azonban a bécsi szerb egyetemi hallgatók határozottan magyarellenes magatartást tanúsítottak.

Március 21-én a bécsi szerb egyetemi hallgatók kiáltvány formájában üdvözlétet küldenek a forrongó horvát, szlovén és dalmát állítólagos fajtestvéreiknek, hangoztatva: *"Mit ér a szabadság nemzetiség nélkül, test lélek nélkül... Mi azonban az élő szabadságot akarjuk, hát nem tudjátok, hogy Pozsonyban (a magyarok) a halott szabadság nevében nemzeti nevünket, nemzeti színeinket és nyelvünket meg akarták semmisíteni."*

Ezzel a kiáltvánnyal a történelmi Magyarország területén élő szerb nemzetiségeket akarták megmozgatni és a szerbek önálló államalakítását akarták biztosítani, egyben rábírní fajtestvéreiket a magyarok elleni nyílt lázadásra.

A kiáltvány minden egyes szava hazugság. A magyarországi szerbek soha elnyomva nem voltak, ellenkezőleg — ők voltak azok, akik minden időben és minden adandó alkalommal visszaéltek a vendégjoggal és jötevőik ellen fordultak.

A szerbek maguk választotta nemzeti nevét senki nem támadta. Annak hívhatták magukat, aminek csak akarták. A magyar *"rác"*-nak nevezte a szerbet saját nemzeti nyelvén, amely idegen eredetű szó a *rasica* (latinosan), vagy *Ráska* vidék szavából keletkezett, ahová eredetileg **Heraclius** kelet-római császár telepítette őket.

A magyarországi szerbeknek nemzeti színeik nem voltak, mert magyar alattvalóként nemzeti zászlót nem használhattak; de nem is volt még nekik. A déli szerb fajtestvéreik török hódoltság alatt élve, még éppen csak álmódzhattak a szabadság gondolata felett.

A magyarság a szerbek anyanyelvét sohasem akarta megsemmisíteni, sőt éppen a magyarok voltak azok, akik elősegítették a szerb irodalmi nyelv kialakulását azzal is, hogy szerb iskolákat állítottak fel a magyar adófizetők terhére.

A szerb irodalmi nyelv Pestről kiindulva kezdte meg igazi pályafutását.

A bécsi példa nyomán a magyarellenés, sőt nyíltan magyar gyűlölő görögkeleti szerb papság összeköttetésbe lépett az akkor még török fennhatóság alatt élő szerb vezető körökkel, támaszt, pártfogást és fegyvereket kért.

A török hódoltság alatt *Nándorfehérvárra*, az ősi magyar végvárba és városba befészkelődött szerbek — amit *ma Belgrád*-nak neveznek — a Magyarországon élő fajtestvéreik mozgalma mellé álltak, titkos megbízottakat küldtek Dél-Magyarországba, hogy a szerbek felkelését előkészítsék. Arra bíztatták a szerb népet, követelje a magyar kormánytól, hogy az általa felállított iskolák és az egyházi ügyekben egy alakítandó "szerb nemzetgyűlés" határozhasson. Belgrádi uszításra különböző dél-magyarországi szerb népgyűlések sürgették a szerb vágyálom valóra válását: Bánság, Bácska, Baranya ősmagyar vidékeknek szerb autonóm területté nyilvánítását és Horvátországgal való egyesítését.

A szerb vezetők 1848. május 13-án és 15-én megtartották a karlócai szerb kongresszust, ahol **Rajasicsot**, egy magyargyűlölő szerb papot választották meg pátriárkának, aki már korábban is összeköttetésben állott a belgrádi szerb körökkel.

A karlócai szerb kongresszus határozata értelmében a belgrádi szerb körök a belgrádi osztrák császári konzullal, **Mayerhofer** alezredessel egyetértésben készítették elő a szerbek nyílt fegyveres lázadását, a szabadságáért és nemzeti függetlenségéért a Habsburgokkal hadakozó magyarság ellen.

1848 júniusában már 10-12.000 főnyi felfegyverzett, gátlásnélküli, félvad szerb állt készenlétben a magyarok ellen, és a Rajasics pátriárka elnöklete alatt álló, időközben megalakult szerb nemzeti tanács is fegyverkezik.

Piret osztrák báró, a bécsi kormány utasítására, a dél-magyarországi határőrvidék és a magyar közigazgatás alatt álló magyar vármegyék közé katonai örvonalat állít, így biztosítva a szerb bandák számára a határőrvidéken a szabad felvonulás lehetőségét.

Tratimirovics György és **Knittyánin-Petrovics** belgrádi államtanácsosok szervezik a szerb lázadást, amelynek élére habsburgi császári tisztek kerülnek, és osztrák katonasággal erősítik meg.

A szerb lázadás olyan erővel indult meg, hogy a magyar kormány csak 1849 márciusában tudott velük végezni, amikor **Perczel Mór** magyar honvédtábornok csapatai Szenttamás közelében döntő győzelmet arattak a rablógyilkos szerb bandák felett.

Megcáfolhatatlan történelmi tény: 1848-49-ben osztrák császári tisztek álltak a szerb lázadók élére és a magyar földön otthont, kenyeret és védelmet nyert földönfutó jövevények, a szerb martalócok raboltak, gyűjtogattak és vérfürdőket rendeztek.

*

Okuljunk és tanuljunk ezeken a történelmi igazságokon és kitörölhetetlenül véssük emlékezetünkbe:

"Magyarország felszabadítása és talpra állítása kétségbevonhatatlanul nagy erők összpontosítását teszi szükségessé, amelynek első és legnélkülözhetetlenebb erőforrása a NEMZETI ÖNTUDAT.

A nemzeti öntudat az a hatalmas erő, ami a magyarság szétszórt millióit a közös cél érdekében egyetlen erőhatalommá képes összeforrasztani".

*

A SZERB ÁLLAM MEGALAKULÁSA

A sors szeszélye folytán a szerbek függetlenségük első biztosítékát 1876. július 8-án Reichstadtban nyerték el. **I. Ferenc József** osztrák császár és megkoronázott magyar király, valamint **Sándor** orosz cár, akik Reichstadtban találkoztak, elhatározták, hogy szükség esetén közös tettel biztosítják Szerbország függetlenségét a törökökkel szemben.

1878. június 13-án **Bismarck** német kancellár a berlini Radzivil-palotába hívta össze az európai nagyhatalmak képviselőit, hogy megtárgyalják Európa sorsát, az angol-orosz háború és a Török Birodalom feloszlásának kérdését. A berlini kongresszus biztosította Szerbország teljes függetlenségét és önállóságát is.

A szerbek történelmük folyamán most nyerték el először a teljes nemzeti önállóságot és függetlenséget, mivel a Balkánra történt betelepítésük óta **I. Imre** Árpád-házi magyar király (1196-1204) uralkodást idejéig bizánci fennhatóság alatt éltek. Imre magyar király felszabadította a szerbeket a bizánci fennhatóság alól és felvette a szerb királyi címet is, mely cím azóta is szerepel a magyar királyok címei között. **Szerbország egészen a török hódoltság kezdetéig a magyar korona védelme alatt élt, mint Magyarország hűbéres állama.**

Az első szerb szabadságmozgalom csak 1804-ben vette kezdetét, amikor **Kara György**, a császári hadsereg szerb származású őrmestere, Szerbiába való hazatérése után a török uralom ellen szervezett ellenállást. A törökök 1812-ben – az időközben önmagát szerb fejedelemnek kinevezett – Kara György mozgalmát felszámolták; Kara György Szlavóniába szökött, miközben a belgrádi török pasa emberei közül 38 szerbet karóba húzatott, 114-et pedig felakasztatott.

Kara György dicstelenül végződött szabadságharca után pár évre egy **Milos** nevű disznókereskedő – akit anyja első férje után **Obrenovicsnak** is neveztek –, támasztott felkelést a törökök ellen. Milosnak nagyobb volt a szerencséje, mert a szultán némi függetlenséget adott neki

és megengedte részére a fejedelmi cím használatát. Milos az 1817-ben hazatért Kara Györgyöt, mint ellenfelét, kivégeztette.

1830-ban az orosz cár közbenjárására, a török szultán önkormányzatot adott a szerbeknek; Milos, mint fejedelem, adót szedhetett, kisebb katonaságot is tarthatott, de köteles volt a szultánnak adót fizetni és Belgrádban (Nándorfehérvárott) török helyőrség volt. Emellett Milos uralkodása alatt a disznókereskedéssel sem hagyott fel, sőt azt monopolizálta.

A szerbeknek nem tetszett **Obrenovics Milos** disznókra vonatkozó nagykereskedelmi egyeduralkodása, fellázadtak ellene és 1839-ben lemondásra kényszerítették. Milos lemondása után egyik fia lett a fejedelem, de az hamarosan meghalt. Másik fiát, **Mihályt**, aki az örökébe lépett, a szerbek elűzték.

Obrenovics Mihály elűzése után a szerbek a Habsburgok támogatásával Kara György fiát, **Karagyorgyevecs Sándort** választották meg fejedelmüknek. A szerbek azonban elégedetlenek voltak Sándorral, mert igen jó viszonyban volt Belgrádban úgy a törökökkel, mint az osztrákokkal. **Karagyorgyevecs Sándor** a magyar szabadságharc alatt a magyarországi szerbeket a magyarok ellen lázította és a lázadókat segítette.

1858-ban a szerbek Karagyorgyevecs Sándort lemondatták és visszahívták fejedelemnek az öreg *Obrenovics Milost*, akit 19 évvel előbb fosztottak meg a fejedelemségtől. Milos 1860-ban meghalt, s őt az egyszer már szintén elűzött Mihály követte, mint örökös fejedelem.

Obrenovics Mihály azonban csak nyolc évig uralkodott, mert 1868-ban Belgrád mellett, a Topcsider parkban meggyilkolták. Karagyorgyevecs Sándort, a tíz évvel előbb elűzött fejedelmet gyanúsították a gyilkosság értelmi szerzőségével. *Karagyorgyevecs Magyarországra menekült, ahhoz a néphez, amelyet gyűlölt és szerbjeivel gyilkoltatott, és akiktől most menedéket kért. Hogy megélhetése biztosítva legyen, az aradmegyei Bokszegeen postamesteri állást kapott, miközben a magyar bíróság felmentette a fejedelemgyilkosságban való részvétel vádjáról.*

Obrenovics Mihály meggyilkolása után unokaöccse, Milán lett a fejedelem. **Obrenovics Milán** 1882-ben felvette a királyi címet, s politikájában az Osztrák-Magyar Monarchia felé orientálódott. Ez népszerűtlenné tette a szerbek előtt, s rontotta helyzetét az is, hogy hadserege 1885-ben a bolgároktól vereséget szenvedett. 1888-ban elvált feleségétől, **Kecskó Natáliától** – egy orosz ezredes leányától – ezért a szerb papság is ellene fordult. A nagy nyomásra fia javára lemondott a trónról és Párizsba költözött.

Obrenovics Milán fia, **Obrenovics Sándor**, 1889-től 1903-ig uralkodott. Idővel apja is hazatért, átvette a szerb hadsereg fővezérletét és néhány évig fia nevében kormányzóskodott. Sándor is hamarosan elvesztette a népszerűségét, s mivel egy nála idősebb nőt vett feleségül, aki a szerbeknek nem tetszett, 1903 június 11-én, *feleségével együtt a szerbek meggyilkolták*.

A gyilkosság után a szerbek az időközben Genfben költözött Karagyorgyevecs-családot hazahívták, és annak egyik férfitagját, **Pétert**, királlyá koronázták.

Karagyorgyevecs Péter 1903-tól 1921-ig uralkodott, s a nagy szerb törekvések megvalósítása jegyében foglalta el a véres szerb trónt. A szerb értelmiség Péter uralkodása alatt vakon megy bele a titkos társaságok földalatti tevékenységébe és eszköze lesz a nagyhatalmi vágyaktól fűtött, sajátos szerb törekvéseknek.

1908-ban megalakult a *Narodna Obrana* (Népvédelem) mozgalma, melynek élén **Boza Jamrovics** és **Pribisevics Milán** őrnagy állt. 1909-ben **Voja Tankosics** százados vezetése alatt, főként katonák részvételével, megszervezik az *"Ujedinjenje Ili Smrt"* (Egyesülés vagy halál), ismertebb nevén *"Fekete Kéz"* alakulatát. Szerbia most az orosz és francia politika cselszövésének hálójába került: *a két titkos egyesület magját azok alkották, akik 1903-ban meggyilkoltatták Obrenovics Sándor királyt*.

A Narodna Obrana és a Fekete Kéz szerb sovinszta szervezetek 1914. június 29-én Szarajevóban meggyilkoltatták Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökös és feleségét.

A trónörökös meggyilkoltatásának egyik legnagyobb oka az volt, hogy a szerbek attól féltek, **Ferenc Ferdinánd** trónra lépése után a kettős monarchiát hármassá változtatja; a trializmus éppen nem tagadott terve szerint Krajna, Horvát-Szlavón-Dalmátország, Bosznia és Hercegovina, Magyarországgal és Ausztriával egyenrangú államtestté vált volna. **Ebben az esetben Szerbiának végleg le kellett volna mondania a nagy délszláv ábrándról.**

A sors szeszélye néha kiszámíthatatlan: a szlávbarát Ferenc Ferdinánd, aki gyűlölte a magyarokat és uralkodása idején a szlávokra akart támaszkodni, a kedvelt szlávoktól megkapta azt, amit a magyaroktól érdemelt volna meg — ha ugyan a magyar képes volna ilyen orvgyilkosságra...

Az orvgyilkosságot a hagyományosan cselszövő orosz és francia politika felhasználta arra, hogy kirobbantsa általa az első világháborút, melyet Magyarország számára 1920. június 4-ikén a trianoni békeparancs fejezett be.

A francia cselszövés tönkretette és szétdarabolta az ősi Magyarországot: a háború előtti 325.000 négyzetkilométernyi területéből 93.000 négyzetkilométert, 21 millió lakosából pedig 8 milliót hagyott meg. Az egyik legősibb, legmagyarabb, s talán legtöbbet szenvedett területét, Dél-Magyarországot, egy mesterségesen összetákolt, életképtelen, összeférhetetlen, örökös tűzfészket jelentő államegységbe kényszerítette, ahol a fejedelem és királygyilkosságok sem szűntek meg.

Karagyorgyevics Péter utóda, **Sándor** is belépett a meggyilkolt szerb uralkodók sorába: őt Marseille-ben érte utol a végzet, ahol 1934. október 9-én horvát hazafiak gyilkolták meg.

A szerb vágyálom, Nagy-Szerbia valóság lett, de megalkotói nem a szerbek, hanem egy francia hazafi, akit a háború ragadott a felszínre, hogy a háború után torz lelkével képviselje Franciaországot.

"Tigris" volt a gúnyneve ennek a szűk szellemnek: **Clemenceau György Benjamin** (Georges Benjamin Clemenceau 1841-1929), aki 1841-ben született. Eredetileg orvos volt, aki úgy szerzett hírnevet, hogy ingyenes orvosi rendelőt tartott fenn a szegények számára, majd városi tanácsos és elszánt, gyakorlott párbajhős lett, akinek egy párbaja sem végződött tragikusan. Hamarosan beleunt az orvosi működésbe és felcsapott újságírónak. Nagy visszaélésekről, leleplezésekről írt, úgyannyira, hogy kormányokat buktatott meg lapjával. Lassanként az újságírói tevékenységét politikai tevékenységgel is kiegészítette, majd erre is ráunva, vándorútra kelt. Amerikába utazott, ahol tanítószkodott, majd megnősült, de amerikai feleségétől rövidesen elvált és 1871-ben, a Sedan-i csatavesztés után, visszatért Franciaországba. Nagy erővel vetette magát a németektől vereséget szenvedett Franciaország politikai életébe. Újra hozzáfogott az újságíráshoz és a nyomtatott betű erejével egyik előkészítője lett az első világháborúnak, amelynek csak folytatása volt a második világégés, hogy a kettő együtt 72 millió emberéletnek legyen kioltója.

*Clemenceau francia kalandor és „nemzeti nagyság” tette tönkre a történelmi Magyarországot, amikor az első világháború fegyverletétele után, a Budapesten kitört zsidó-kommunista patkányforradalom következtében hadseregét elvesztett nemzet ősi földjét Trianonban szétdarabolhatta és szétozhatta Szerbia, Oláhország, Csehország és a hullarabló Ausztria között.*⁹¹*

• ⁹¹ Les États successeurs, vus par les Français. M. Georges Roux: "De tous les Traités de Paix, celui de Trianon fut le plus sévère. Rarement peuple subit de pareilles rigueurs. Ce qui restait était assujéti à de lourdes servitudes non seulement fiscales et militaires, mais encore politiques, aboutissant à une véritable diminution de souveraineté. La situation est sérieuse. La Hongrie est peut-être de tous les pays d'Europe celui où la question de la révision se pose avec le plus d'urgence. ... En vérité, au problème hongrois, le plus tragique de tous peut-être, on ne voit guère pour le moment de solutions." — Sigismund Varga: "La tragédie d'un pays millénaire". 124. p.

A két nagy világháború után mérlegelhetjük az eredményeket és láthatjuk, hogy ősi, vérszomjas hagyományok ébredtek életre. Nagyon gyakran és legtöbbször minden alaposabb ok nélkül, a vérszomjas ösztönöknek engedve, embermilliókat taszítanak a romlásba.

Ma az *"akasztófák és a börtönök korszakában"* élünk, amelyben a magyar társadalmat szörnyű bomlásba taszították. **A hihetetlenül rosszakaratú sajtóhadjárat agyrémével és rágalmaival úgy állította a világ közvéleménye elé a magyar népet, mintha az is egy szörnyeteg lett volna, holott a tervszerű magyar irtás, rágalmazás, zsarolás, orvgyilkosságok és emberrablások egészen mást bizonyítanak.**

A történelem nem az enyészet öre, hanem sorsa és alakítója annak, ami következik. Bennünk él és szenvedélyeket táplál. Bemutatja az örök magyar jellemet, sorsot és a romláson keresztül az élesebb tudathoz vezető útra terel.

Kötelességünk és feladatunk az "Örök Magyar Birodalmi Gondolat" hirdetése és egy reményekkel teli, biztosabb és újabb magyar évezred biztosítása, mert...

*"Kiss János, Kovács István, Nagy Péter a Kárpátokon
nem árva többé, fél világgal rokon,
s ha nem is érti, millió testvére mit beszél,
megérti, mit üzen a múlt, s mit súg az ősi vér...
Testvér, üzenem neked..."*

(Alföldi Géza: Turáni ének.)

* * *

BOTOS LÁSZLÓ

ÉSZAK-MAGYARORSZÁG – FELVIDÉK (SZLOVÁKIA)

Az Avar Birodalom felbomlása után a Kárpát-medence ideiglenesen különböző népek uralma alá került. A pánszláv történészek hercegekké léptették elő a hűbérurakat, akiknek e zavaros időkben sikerült tisztséghez jutniuk. A **Samo** nevű hűbérúr országát, amely 21 évig létezett, „szláv birodalom”-nak mondják; a **Szvatopluk, Zwentibold** uralma alatt álló területet pedig, amely mindössze talán 25 évig létezett, „császárság”-nak titulálják. Nincs korabeli feljegyzés arról, hogy a múltban lett volna egy szláv császárság. Kizárólagosan a pánszláv történészek beszélnek „szláv birodalom”-ról. Nincs semmilyen irodalom, amely akár jó, vagy rossz ismertetést közölne róluk, mint pl. a hunokról. **Colin McEvedy** írja: „Politikailag a szlávok nagyon elmaradottak. Számtalan vezérük volt, de mindből hiányzott az egyesülés érzete, és ezért könnyen más népek uralma alá kerültek.”⁹² **W. G. East** így ír róluk: „A szláv gazdaság kezdetleges volt. Földművelés, kereskedelem nagyon kis részt töltött be gazdaságukban.”⁹³ **Hugh Seton-Watson** ismerete szerint: „A szlávok természetüknél fogva alattomosak, az erdők és mocsarak mélyében éltek, elkerülve minden várat; nyílt hadakozás helyett a rablást, zaklatást alkalmazták.”⁹⁴ **Fehér M. Jenő**

⁹² Dabas Rezső: I.m. 102. McEvedy C. *The Penguin Atlas of Medieval History*, 22.

⁹³ U.o. 102. East, W. G. : *History and Geography of Europe*, 81.

⁹⁴ U.o. 102. Seton-Watson, Hugh: *Eastern Europe between the Wars*, 12.

megjegyz, hogy: „A szlávok szerepe a népvándorlaskor nagyon jelentéktelen volt. Kulturális színvonaluk nagyon alacsony, szociális szervezetük kezdetleges, államalkotáshoz érzékük nem volt.”⁹⁵ A horvátok török elől menekültek, és amikor megérkeztek, Magyarország már 700 éves múltta tekintett vissza. **Kniezsa** kutatásai szerint a szlávok legnagyobb politikai szervezkedése a törzsi rendszer kialakítása volt. Erdőkben, füves pusztákon éltek, ami megakadályozta magasabb rendű politikai szervezés kialakulását.⁹⁶

Ferenczi szerint a szlávok az avarok idejében lettek számottevő nép, és hálások lehetnek az avaroknak, hogy megtanulhatták tőlük az államszervezést.⁹⁷ Rágalom és félrevezető propaganda, miszerint elnyomtuk, és kiirtottuk volna őket. **Nagy Sándor** megerősíti e nézetet, és kijelenti, hogy nem éltek nagy csoportokban a IX. századi Kárpát-medencében. Számuk ez időben jelentéktelen volt az ősi nép számával összevetve, kik nem voltak szlávok.⁹⁸ Fordított itt a helyzet, a tatár-, török-, Habsburg-ellenes hosszú harcok következtében a magyar lakosság fogyatkozott meg, így aztán a szlávok a megritkult létszámú lakosságot beolvasztották.

Talán a *vend* volt az egyedüli szláv nép, amely nagyobb szervezett csoportban élt Nyugat-Magyarországon. Az őrségi Vas és Zala megyéből ők szorítottak ki bennünket. Ugyanakkor jó magyarokká váltak, mert a trianoni időben elleneztek az elcsatolást.

A pánszlávisták azt hirdetik, hogy Morvaország politikai határa Pannóniában a Rábánál volt, **Macartney** azonban megkérdőjelezi ezt a kijelentést: „**Nincs bizonyíték arra, hogy Pannónia valaha is Morvaországhoz tartozott.**”⁹⁹ **Edward Gibbon** ugyanezen a véleményen volt: „*Ezen a terjedelmes gazdag földön csak szétszórtan éltek morvák.*”¹⁰⁰ E vélemény szerint Árpád idejében nem a tótok, hanem a morvák éltek itt, laza szervezetlenségben. A morva birodalom létezését mind ez ideig nem tudták bizonyítani. Még most sem ismert, hogy egyáltalán volt-e fővárosuk, s ha igen, mi volt annak a neve, és hol találhatóak a maradványai? Valószínűleg védekezésül teszik fel az ellenkérdést a szlávok: hol van Atilla székhelye? A hunok az állítólagos „*morva fejedelemség*” előtt négyszáz évvel korábban éltek itt. A legújabb kori kutatások során megtalálták Atilla palotáját valamint az Árpád-kori Buda romjait a Pilisben. (Bővebben **Noszlopi Német Péter** *Az Árpád-kori Buda Nyomai a Pilisben*, Püski kiadó, Budapest, 1998) A morva birodalom nem volt egyéb, mint egy törzsi egyesülés. A szláv hamisítás oly vakmerő, hogy azt merik állítani, hogy a földművelést tőlük tanultuk, akkor, amikor közismert, hogy „*they lived miserably from hand to mouth*”.¹⁰¹ (Nyomorultul éltek egyik napról a másikra.)

Amikor őseink megérkeztek a Kárpát-medencébe, nagyon kevés szláv népet találhattak ott. Ez időben Nyitra térségében volt egy „morva állam”, amely hatvan évig állt fenn. **I. Mojmír**, (K. u. 830-846) elűzte **Pribinát**, aki a frankokhoz menekült, és egy vár parancsnoka (comes) lett, 847-től 862-ig.

A cseh történészek szerint 896-ban **Szvatopluk** nevezetű fejedelem vezetése alatt létezett egy Morvaország. Azt próbálják elhitetni, hogy Árpád ravaszsággal, egy fehér lóért, arannyal díszített nyeregért, arany zabláért cserébe vette meg e területet. Hogyan lehetséges ez, amikor Szvatopluk 894-ben meghalt? Biztosan tudjuk, hogy mikor Árpád és népe birtokba vette a Kárpát-

⁹⁵ U.o. 102. Fehér M. Jenő: *Korai avar kagánok*, 187.

⁹⁶ U.o. 103. László Gyula, *Kettős Honfoglalás*, 103. old, idézte Kniezsát.

⁹⁷ U.o. 103. Ferenczi I. *A magyar föld népeinek története a honfoglalásig*, 119-120.

⁹⁸ U.o. 103. Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*, 96.

⁹⁹ U.o. 105. Macartney, C.A.: *The Magyars in the Ninth Century*, 149.

¹⁰⁰ U.o. 105. Gibbon Edward: *The Decline and Fall of the Roman Empire*. Vol. V. 570.

¹⁰¹ U.o. 106. Davis, R. H. C: *History of Medieval Europe*, 400.

medencét, ott nem talált semminemű morva birodalmat. Az eredeti okmányok mind **Zwentibold-nak** írják Szvatopluk nevét. E név eredetileg német lehetett.

860-ban Zwentibold-nak és **Rastez**-nek sikerült szövetséget létesíteni a sóbánya rabszolgáival és betörésekkel zavarták Felső-Pannóniát. **II. Ludwig**, fiát **Ludwigot** küldte rendcsinálásra, ő maga pedig Zwentiboldot harcban elfogta. Zwentibold a tárgyalás során elárulta nagybátyját. II. Ludwig tárgyalást hívott össze, ahol megjelentek a frankok, bajorok, szászok és szlávok képviselői, kik minden tisztségétől megfosztották és egységesen a megvakíttatást határozták el számára büntetésül. Ez 870-ben történt, ekkor Zwentibold eltűnt a történelem színpadáról, 894-ben meghalt. Hogyan alkudozhatott egy minden tisztségétől megfosztott, megvakított egykori „herceg” Árpáddal 896-ban? Egyes szláv kútfők beszélnek ugyan II. Szvatoplukról, de ha apját megfosztották minden tisztségétől, a fia, ha ilyen létezett is, nem örökölhette a tisztséget.

A csehek elszakadtak a morvától, és frank alattvalók lettek. Még egy alkalommal megpróbálta visszaállítani önállóságát Morvaország, de a Pozsony-vidéki, egykori Bánhida közelében vívott csatában, 907-ben alulmaradtak velünk szemben, s azóta nem hallottunk felőlük. „*Nestor, (956-1116) kijevi szerzetes krónikájában a morva birodalom lakóit szlávoknak nevezi. Cosmas, (1039-1125) cseh író történelmi munkájában a szláv nemzetek között a szlovákokat meg sem említi. A XV. századbeli Pozsonyi Jegyzék is csak szlávokról tud, szlovákokról nem tesz említést, ugyanakkor gyakoriak az olyan elnevezések, mint: tót, vend, Hungari-Slavoni, Slaven, Wenden stb. A szlovák névszót a mai szlovákság elnevezésére Bernolák Antal (1762-1813) rögzítette le.*”¹⁰² A tót nép a magyar honviszasszerzés után alakult ki, az összeházasodó szláv, avar, német, hun, kun, besenyő és magyar nép összeolvadásából a Felvidéken. Árpád-házi királyaink határőrségre, a gyepekre telepítették e népeket. Várakat építettek e gyepekre, melyek romjai néhol még most is láthatók. A XII. században nagyszámú német, bajor, flamand, szász és sváb települt északra Nyitra, Turóc, Trencsén, Liptó, Szepesség területeire. A XVI. században oláh pásztorok vándoroltak a Kárpát-medencei legelőkre. Az első nagy népkeveredés a tatárjárás után történt. Az idemenekült népek, a XVI. században kezdtek államalakításra gondolni. A tótok ez irányú eltökéltsége csak a XVIII. században nyilvánult meg. Elsőnek a tót papok és tanítók kezdték hirdetni az eszmét, később az ügyvédek vették kezükbe e mozgalom népszerűsítését. Vita volt a tót nyelv körül, amely létrehozta a tót (szlovák) nemzetet, de ekkor még nem létezett egy önálló tót (szlovák) nyelv.

Három, egymástól lényegesen eltérő „tudományos” szláv elmélet alakult ki a szlovákokra nézve:

1. „Az általánosan elfogadott szláv elmélet szerint a szlovákok dél felé szivárgása még a többi szláv törzs szétválása előtt megkezdődött. A szlovákok azonban nem állapodtak meg véglegesen első letelepedésük helyén (Dévény, Modor, Nyitra térségében), hanem dél felé mozdulva elfoglalták Morvaország déli részét, délen az Enns és a Lajta folyók környékét is.
2. A csehek saját politikai céljaiknak megfelelően tagadják, hogy a szlovákok önálló nemzetet alkotnának. Állításuk szerint a szlovákok a csehekkel együtt faji, nyelvi és társadalmi egységben lépték át a szláv őshaza küszöbét, velük együtt keltek át a Visztulán és az Oderán. E szerint az elmélet szerint a szlovák nyelvjárás – amely szerintük a cseh nyelvnek „tájnnyelve” – a közép-európai hazában szakadt ki a cseh népi közösségből, s csak századok folyamán különült el úgy-ahogy a cseh törzstől. **Leegyszerűsített elméletük, hogy a mai szlovákok vagy elszlovákosodott csehek, vagy elszlovákosodott magyarok!** A szlovákok leválását a cseh törzsről a magyarok Duna-menti megjelenése okozta volna, s Palacký František-től kezdődően

¹⁰² Kostya Sándor: A Felvidék, Budapest, 1990. 9-10.

a modern cseh tudomány ezt a legvégtetesebb eseménynek tekinti, amely nemcsak a déli és északi szlávok egységesítését tette örökre lehetetlenné, de megakadályozta a közép-európai nagy szláv birodalom kiépítését is.

3. A szlovákság csak részben fogadta el az elméletet. Romantikus elképzelésük szerint a szlovákság már az őshazában elkülönült a többi szláv csoporttól, s Kr. u. az első század első felében önálló törzsként érkezett a Közép-Duna tájára, a Mátra és a Tátra közötti területre. A történelem színpadára csak a IX. században lépett.” (Kostya, 12)

A szlovák határ a Duna, Alsó-Ausztria, Dévény, Komárom, Esztergom. Ez a határ elér a Mátra lábáig, a Bükk-hegységig, egész Miskolcig és a Tiszától keletre a Bodroigig, egészen a lengyel határig. **Mivel a szlovákok csak a IX. századtól ismertek, Kostya Sándor kérdi, hol bujkáltak nyolc évszázadon át?** Safarik és Stur, szláv történészek szerint a szlovákok a Nagy Morva Birodalom örököseinek tekintik magukat. „A szlovákok uralták a Duna mindkét oldalát onnan, ahol a Duna elhagyja Ausztriát, egész a Fekete Tengerig, a Tátra Hegységtől Szaloniki-ig.” (Kostya, 12 old) Ezzel itt az a baj, hogy sem **Bíborban Született Konstantin**, sem más krónikák nem említik őket soha. Ennek ellenére ezt a propaganda elméletet hirdették nemcsak otthon, hanem a nyugatra szakadt szlovák emigránsok között is.

A múltban a történészek és politikusok, akik az osztrákok és az uralkodó osztály javára hamisító „hűségükért” továbbra is pozícióban maradhattak Magyarországon, jutalomban részesültek. Ez a törvényhozásban is uralkodó szokás maradt. „A nemzet fogalma alatt az államhatalom gyakorlását, míg a nemzetiség fogalma alatt olyan, ugyanazon nyelvet beszélő, szervezett és faji, nemzeti öntudatára ébredt népcsoportot értünk, amely magát mind politikai, mind jogi-közigazgatási tekintetben az államfenntartó néptől külön személyiségnek tartja.” (Kostya, 16) Szokás volt az államot a nemzettel, és az állampolgárságot a nemzetiségi hovatartozással azonosítani. A kormány elismerte a különböző nemzetiségeket, akik az államban éltek, de nem ismerte el nemzeti függetlenségüket. Ez türelmetlenséget idézett elő. Ezt a magyarellenés érzületet különösképpen észleltük Trianon óta. A második világháború után a szovjetrendszer is magáévá tette e magyarellenességet. Ugyanezt észleltük Romániában, a nemrég megszűnt Csehszlovákiában, Jugoszláviában, Horvátországban és az újabban alakult Szlovákiában.

Egy állam csak akkor tud fennmaradni, ha állampolgárai nemzettudattal rendelkeznek. Ha ez hiányzik, az rendszerint annak következménye, hogy a fiatalokat meghamisított történelemre tanítják. Magyarországon a hazug propaganda, a méltatlan történelmi helyzet közönyössé tették a magyar népet nemzete iránt. Ugyanakkor az utód-államok átvették, elorozták a dicsőséges magyar múltat, a népművészetet, úgy mutatva azt be, mint sajátjukat. Saját kedvezőtlen jellegzetességeiket ugyanakkor átruházták mireánk. Már majdnem kétszáz éve, hogy a pánszláv elmélet támogatói szünet nélkül támadják az ezeréves Kárpát-medencei magyar jelenlétet. Ez a tisztességtelen, nemzetközi magyarellenés támadás nagyon sértő és káros, de sokkal károsabb, ha ez a gyalázkodás magyar író tollából ered. Az **Út a Trianoni Békeparancshoz** című tanulmányom előszavában olvasható, hogy a legnagyobb fájdalom sohasem a területvesztés volt, hanem a nemzet erkölcsi megrontása, nemzeti önbizalmunk elvesztése. **Magyar történészek sok esetben munkájukban nem emelik ki a magyar nép érdemeit, hanem gyakran még kisebbítik is. A múltban a magyar kormányok évszázadokon át támogatták ezt a Habsburg-párti politikát. Hamis történelmi képet festettek múltunkról, melyet idővel az utána következők hivatalos magyar történelemként tanítottak országszerte. Azok a történészek, akiknek meggyőződése más volt, nem jutottak katedrához, vagy nem kaphattak kiadót tanulmányaik megjelentetésére. Az úgynevezett „magyar”**

kormányok támogatták, és támogatják azokat a „szakértőket”, akik abban versenyeznek, melyikük tudja jobban lealacsonyítani a magyar múltat. Azok, akik nem adják el a lelkiüket, külföldre menekülnek, és ott jelentetik meg kutatásaikat. Felvidék igaz történetét még ez ideig egyetlen hivatalos történész sem írta meg, annak dacára, hogy számtalan cseh, tót és német munka látott napvilágot. Beneš jóvoltából franciául is. E munkák mindazt hangoztatják, hogy a Felvidék tót terület volt. Az ok, hogy a magyarok nem írhattak e témáról az, hogy az önkényuralom alatt, a Kiegyezés idejében (1867) és a második világháború utáni úgynevezett Szocialista Népi Demokrácia idején, Magyarországon Trianonnak még az említése sem volt engedélyezett. A magyar történészek nagy része német-osztrák politikai szellemben nevelkedett, és közülük több idegen származású volt.

A mi ismeretünk szerint, ami ellentétben áll a cseh és tót elmélettel, a tótok a Felvidéken alakultak ki a magyar honvisszaszerzés után. A magyarság többsége ugyan meg sem kérdőjelezi, hogy az iskolában tanultak megfelelnek-e a valóságnak, de a legújabb régészeti kutatások rávilágítottak népünk ősiségére.

Itt ismertetjük Árpád Kárpát-medencei honvisszaszerzésének történetét. *A finnugor tanítás hívei elterjesztették azt a hiedelmet, hogy a besenyők elől menekülve hagytuk el ősi településeinket és jöttünk a Kárpát-medencébe. Ez a nevetséges elmélet bizonyítottan hazug. Tudjuk, hogy Árpád és népe nem véletlenül botlott a Kárpát-medencébe, hanem egy jól előkészített hadjárat során jutott el ide. A hazatérés előkészületeit Álmos, Árpád apja készítette elő.*

A hét törzsfő (a saját törzse képviselőjében maga is fejedelem) egyesítésben látta a Kárpát-medencének egyetlen visszaszerzési lehetőségét. Ezért a turáni szokásnak megfelelően és katonai nemzethez illően vérszerződést kötöttek, Álmost és annak leszármazottait örök időkre választva uralkodó fejedelemül. Anonymus e vérszerződést leírva, Álmost „*ducem et preceptoram*” nevezi. Álmos vallási és politikai vezető, vagyis pap-király volt, és így Árpád is az. E vérszerződéssel már ekkor, mint egységes nemzet jelentek meg Európa mezein, sok száz évvel megelőzve a legtöbb európai nemzeteket. Álmos, a pap-király elrendelte a mindennemű szerszámok, fegyverek, szükségleti tárgyak nagybani előállítását, élelem tárolását. Csak az ilyen előrelátó felkészülés ígérhetett sikert a visszavándorlásra. Ennek hiánya katasztrófa lett volna. 400 000 ember, megszámlálhatatlan mennyiségű állat nagy előkészületet követel meg. E vándorlás előkészítését Dunlop, Marquart és Macartney írják meg. (Botos, Hazatérés, 118)

A régészet és embertankutatás bebizonyította, hogy az avar nép nem halt ki a Kárpát-medencében, túléltek Pepin és Nagy Károly hódításait, és a magyar visszatéréskor még itt éltek. A leggazdagabb avar ásatási anyagot Szabolcs megyében és a Felvidéken találták meg. Kimondottan avar népművészeti tárgyakat és kerámiákat ástak ki itten. **A Felvidéken a földrajzi és települési nevek kivétel nélkül mind magyarok.** Nagyon meggyőző adatunk van a Felvidék Árpád-kori magyar szuverén terület bizonyítására. 1958-ban, Zemplén megyében – most Szlovákiához tartozik – a régészek rábukkantak egy Árpád-kori magyar herceg sírjára. A sírban a fej a csontváztól különváltan feküdt, a váll jobb oldalára helyezve. A csontváz méretei egyeznek Álmos testi méreteivel. Álmos arany fegyverzetének vélt tökéletes ezüst másolatát tették a sírba. A hiedelem szerint „Álmos fegyverzete” csodaerővel bírt, és ezt kellett örökölnie Árpádnak, mint az új papkirálynak. Abban az időben a magyarságnak csak egy hercege volt: Álmos. Árpád és később I. István örökölte ezt az eredeti „Álmos szablyát”, amely jelenleg a Prágai Múzeumban látható. A sírban talált kard díszítése teljesen megegyezik I. István kardjának díszítésével. A tarsolylemez díszítése, az áldozó serleg, a lovak szerszámai és más egyéb sírtárgyak aranyból és ezüsből készültek; a varkocsdíszek, a tegezben a hét nyílvevő, a bőrruhák ezüst díszítése, mind pontos másai a kor magyar ruházatkodási szokásainak. A leletek mind azt látszanak bizonyítani, hogy egy

nagyon előkelő, magas rangú magyar vezető személy temetkezési helyére bukkantak. A kard tökéletes mása I. István kardjának, amely azt bizonyítja, hogy az határozottan Álmos sírja volt.

Lehetséges, hogy Álmos kazár bosszúnak lett az áldozata. Az is valószínű, hogy tisztában volt azzal, hogy a kazárok üldözni fogják őket, mivel elhagyták a Kazár Szövetséget. Felkészült a lehetőségre, hogy merénylet áldozata lesz, ezért még idejében átadta a vezető szerepet fiának, Árpádnak.

Szomotor szomszédságában, amely jelenleg Szlovákiához tartozik, őseink sírba helyezték Álmost, nagy részvétellel és a neki járó tisztelettel. Azt tudjuk, hogy „Szomorútor” mit jelent. A változás csak annyi, hogy a *szomorú tor* kifejezés a mai használatban halotti-torrá változott. Értelme ugyanaz. „Szomorútor” a szláv kiejtésben „Szomotor”-ra változott. E használatban a legkorábbi magyar feljegyzés 1803-ból származik, **Szirmai** jegyzeteiben: „*Szomotor olim zomoru-tor pagus Hungaricus.*”¹⁰³ Ez írott bizonyíték, hogy e terület hazánkhoz tartozott, mert őseink semmi körülmények között sem temetkeztek volna idegen földbe. E területet idővel a szlávok népesítették be, és 1920-ban a Trianoni Békeparancs alkalmával Csehszlovákiának ajándékozták. Ha eltekintünk a szláv befolyástól a magyar szavakra és települési helynevekre, akkor ezer évre visszamenőleg találunk magyar neveket, és észlelhetjük a magyar nyelvfejlődést is, hogyan változott a „z” betű „sz”-re, zomoru-tor: *szomorútor* lett, amely a szlovák tót nyelven már *Szomotor*-ra változott. Őseink itt **Zomoru-toron** temették el papkirályukat, aki oly sokat tett nemzetünkért.

A cseh, szlovák, szerb és az Osztrák-Magyar Monarchia vezetői mind hűséges alattvalói voltak a Habsburgoknak. A nemzetiségek kezdetben nem akartak elszakadni a monarchiától, csak autonómiát követeltek osztrák fennhatóság alatt. E vágyukban két mozgalommá váltak. Az egyik volt a pánszlávizmus, orosz támogatással, a másik az osztrák-szláv mozgalom. Az 1867-es osztrák-magyar kiegyezés után az osztrák-szláv mozgalom célja volt létrehozni az osztrák-cseh kiegyezést, de ez nem valósulhatott meg az osztrákellenesség miatt. Ekkor született meg **Beneš Edvárd** (Edvard Benes, 1884-1948) agyában a Csehszlovák állam eszméje. Az 1917-es cári Oroszország bukása egybeolvasztotta a két mozgalmat. Céljuk, Magyarország felosztásával egyesíteni az északi és déli szláv népeket, Magyarország felosztásával.

Nyugati politikusok körében az első világháború idején – és még most is – ismeretlen volt az a tudat, hogy a kisebbségi elégtelenséget a pánszláv mozgalom indította el. A XIX. század elején a tót, rác, Kárpát-medencei népek, a csehekkal egyetemben, a cári Oroszországot tartották érdemesnek arra, hogy egyesítse a szláv népeket. E célt elősegítette a török-orosz háború (1877-1878) és az orosz külpolitika. Úgy nézett ki, hogy a török alól felszabadult szláv népek, orosz segédlettel, valóban megkapják függetlenségüket. A Nyugat vezetői nem vették számításba azt, ami pedig köztudott dolog volt: Oroszország régi vágya volt kijutni a Földközi-tengerre. Az Oroszországot majmoló kormányok figyelmen kívül hagyták, hogy Oroszország nem egy demokrata állam volt, hanem kegyetlen zsarnokuralom, amely a legkisebb ellenvetést szibériai száműzetéssel sújtotta. A kisebb szláv népek felé e zsarnoki önkényt jól álcázták baráti politikájukkal, amely felgyújtotta a cseh, tót, rác nép orosz iránti lelkesedését. (Kostya, 15)

A szlávok kihasználták az alkalmat, amely a Metternich-önkény következtében adódott. Még jobban kifejlesztették magyarelles *szlavofil* politikájukat, amit az osztrákok is támogattak. Dívát lett a magyar kultúra és nyelv tagadása. A pánszláv irodalom egyik központja Lipcse volt. **Rudnay Sándor**, Esztergom hercegprímása 1830-ban, egyik szentbeszédében kijelentette: „*Én szláv vagyok.*” Ez tovább gerjesztette a pánszláv érzelmeket. Meg kell jegyeznünk, hogy a mozgalom, amely követelte a nemzetiségi nyelv használatát, nem volt egyéb, mint a pánszlávizmus álcázása.

¹⁰³ Botos, I.m. 119. Zakar András: Fordulópontok történelmünkéből, 1987. 67.

Az 1790-es és 1791-es nemzetgyűlésen követeltük a magyar nyelv hivatalos nyelvként történő elismerését, a latin és a német nyelv helyett. Még ugyanebben az évben a horvát és a szlavón nemesség egy kérvényt nyújtott be *Declaratio* cím alatt, elutasítva a magyar nyelv használatát, követelve a latin hivatalos nyelvként való használatát. A horvát és a szlavón nemesség már 1681-ben kifogásolta a szerb (rác) kedvezményeket, amit ők nem élvezhettek. 110 évvel később ugyancsak ellenezték a magyar nyelv hivatalos elfogadását Magyarországon. Követelésükben kihangsúlyozták, hogy a birodalom hivatalos nyelve a latin volt, és hogy a magyar nemesség vétett az alkotmány ellen, amikor követelte a magyar nyelv alkalmazását. A *Declaratio* már ekkor támogatta a *Nagy Szláv Birodalom* létrehozását. Ellenzésük oka a félelem volt, hogy idővel a nyelvük megszűnik a tartományokban. Ez is arra mutat, hogy nyelvük használata ebben az időben adva volt. (Kostya, 18)

A *Declaratio* benyújtását követően félévszázaddal később a tótok nemzetiségi emlékiratával találkozunk. A tótok a pozsonyi országgyűlés megkerülésével küldöttségileg adták át az emlékiratot közvetlenül Metternich kancellárnak. Az emlékirat legfontosabb tétele az volt, hogy létesítsenek Magyarországon szlovák egyetemi tanszéket. A kérés nem lelt meghallgatásra József nádor közbelépése miatt. Ha viszont kedvezőbb lett volna a „kérés” elintézése, akkor feltehetően másként alakult a szlovák nemzetiségi kérdés. (Kostya 21)

1844-ben, a magyar kormány bejelentette a magyar nyelv hivatalos elismerését. A horvát képviselők latinul szólaltak fel, így mutatva ki ellenzésüket. A hivatalos magyar nyelv elfogadásának évtizede alatt a kifogásoknak és ellenzéseknek gyűjteményét egységes csomagban adták ki. E megnyilatkozások hangja nem volt békülékeny, egyeztető, hanem egyenesen ellenséges és magyarellenes gyűlöletet sugárzott. A legtöbb ellenző írat németül, Lipcsében lett kiadva, akkor, amikor a központja e megnyilvánulásnak Prága és Zágráb volt. Az írások stílusa Halle, Jéna és Göttingen-re vall. Ez azt igazolja, hogy a németek ekkor tudatosan, vagy tudatlanul támogatták a pánszláv törekvéseket, vagyis a magyarellenességük vakká tette őket, amely később megbosszulta magát, mert eljött az idő, amikor a veszéllyel, – amit részben ők idéztek elő – szembe kellett nézniük. Miért tették ezt? Minden bizonnyal, hogy véglegesen elgyengítsenek bennünket, hogy évszázados törekvéseiket hazánk meghódítását elérhessék. (Kostya, 20)

1848-ban a tót politikusok, **Stur**, **Hodzsa** és **Hurban** kilenc pontban egy diplomáciai jegyzéket nyújtott be az osztrák kormányhoz, amely kérés helyett egy túl erős követelés volt. Ennek ellenére egy kevés jóindulattal meg lehetett volna adni minden követelést, már csak azért is, mert a két utolsó pont megtalálható az 1848-as tizenkét pontban is. A kilenc követelés között volt olyan, melyet eredeti formájában lehetetlen volt megadni, ezért lett volna szükség a tárgyalásokon alapuló egyezés elérésére. Ilyen követelés volt pl. az etnikai határ meghatározása, a tót nyelv használata a nemzetgyűlésen és a nemzeti honvédelemben. Ezt ekkor, és így lehetetlen volt megadni, a Hurban vezette lázadás miatt, amelyet az osztrákok támogattak, és mi magyarok leverünk, független tót csapatok segédletével. Az 1848-as magyar szabadságharc vezetői nem tudtak megegyezni a tót lázadók vezetőivel.

Az osztrák kormány néhány engedményt adott az osztrák-szláv mozgalom támogatóinak. Az osztrák-szláv propagandisták, **Ján Kollár** és **Karol Kusmány** Bécsben tanári állást kaptak. Osztrák támogatással megjelenhették a *Slovenské Noviny* napilapot. Kollár halála után, 1852-ben kihalt az osztrák-szláv mozgalom politikai köre, s ekkor alakult ki a cseh irányzat. 1850-ben beköszöntött a bécsi Bach-korszak. A Történelmi Magyarországot öt részre osztották: Kronland Ungarn, Vojvodina, Erdély a Partiummal, Horvátország-Szlavónia, és a határterületek. **A tiszta magyar részeket megint csak öt részre osztották: Pest, Pozsony (Bratislava) Sopron, Kassa (Kosice, Szlovákia) és Nagyvárad (Oradea, Románia). E részeket tiszta magyar területnek**

tartották a magyarelles osztrákok, akkor viszont mi jogon adták Pozsonyt Csehszlovákiának? (Kostya, 22-23)

Az orosz beavatkozás után a magyar szabadságharcosok letették a fegyvert, és az osztrák zsarnokság lehetetlenné tette a kisebbségi kérdés elintézését. **Ferenc József** császárnak túl nagy akadályt jelentett e kérdés megoldása, azért, mert ez időben fenn akarta tartani a német befolyást Olaszországban is. **Bach Sándor** ügyintézője és színpompás megnyilvánulása pénzügyileg kimerítette a császárságot. Magyarországot elárasztották az osztrák központi irányzat elkötelezettjei és a cseh föderalisták. A csehek mind orosz pánszlávisták voltak, de ugyanakkor a Bach kormányzat leghűségesebb kiszolgálói is. „*Bach huszároknak*” neveztük őket. Elméletben, az októberi alkotmányban, a császárnak fel kellett adnia az önkényt, és egy hűbéri nemzeti gyűlésen a császárságon belül visszahelyezni a különálló államiséget a történelmi jogokkal, de ugyanakkor kinevezett egy tanácsosi csoportot, amely a császárságot képviselte, és ennek kezébe tett minden hatalmat. Az ő kezükben volt a közösségi ügyek intézése. Ez volt a nagyon mozgalmas magyar ellenállás korának a kezdete. Mind ez ideig a nemzetiségek, a *status quo* fenntartásáért harcoltak. Egy évtizedig tartó helyben topogás után a kisebbségek cseh és orosz biztatásra nagyon aktívak lettek. Ez időszak elfeledtette a tótokkal az évszázados jó viszonyt, amely a magyarok és közöttük fennállt. 1867-ben, az osztrák-magyar kiegyezéskor, a magyar politikusok a pánszláv törekvéseket veszélytelen mozgalomnak tekintették. A kisebbségi vezetők nagy fontosságot láttak benne. A tótok sokkal többet követeltek Túrócszentmártonon, mint a rácok Karlócán. Nemcsak területi autonómiát követeltek, hanem teljes törvény előtti egyenlőséget és a tót nyelv hivatalos és egyedüli használatát.

E pánszláv nemzeti követelés tényező lett a népi vélemény formálásában. A magyar nemesség nem látott veszélyt. A felső tízezer nem szolgálta nemzetünk érdekeit, mert az osztrák központosítás hívei voltak. Mialatt kormányunk érdektelenséggel nézte a fejleményeket, az oroszok pánszláv kongresszust rendeztek Moszkvában és Szentpéterváron 1867 májusában. A 300 cseh, rác és horvát képviselő, – tanítók, tanárok, papok, püspökök és politikusok – számára pozíciójuknál fogva eleve adva volt a lehetőség a népközüvélemény alakítására. Ez a pánszláv értekezlet készítette elő az utat az első világháborúhoz.

1867 után Magyarország a kettős-monarchia politikája, az osztrák centralista és a német politikai uralom kényszerhatása alatt feladta az 1848-as szellemű szociális-demokratikus békés ártértékelés gondolatát. A Kiegyezés ideje alatt a tót vezetés, a szlovák kulturális egyesület, a *Matica Slovenska*, kidolgozta a tót nyelvtant, olvasókönyvet szerkesztett a felekezeti iskolák részére. Kiadta **Holly** és **Sládkovics** verseit. Ekkor úgy nézett ki, hogy a tót és magyar értelmiség közel juthat egymáshoz, azonban a XIX. századi passzivitás egy nagyon erőteljes nemzeti megmozdulássá alakult át. Az 1905-ös magyar választásokon, **Tisza István** alatt, a szlovák nemzeti párt súlyos vereséget szenvedett, egy évvel később viszont már hét széket szereztek a parlamentben. Az új képviselők a nemzeti klubban egyesítették a rácokat és oláhokat, és szolidaritást vállaltak a pánszláv célokkal. A Szlovák Nemzeti Párt alkalmazta először a „*Slovenská Národná Ludova Strana*” címet. A katolikus főpapság támadta **Hlinka Andrej** atyát, és Szepes megye püspökét felfüggesztették tisztségéből. Hlinka, Rózsahegy pásztora 1906. november 20-án nagy, magyarelles előadást tartott, ezért lázítás vádjával elfogták, és egyévi börtönbüntetésre ítélték. A letartóztatás azonban országszerte nagy felháborodást váltott ki, ezért Hlinkát rövidesen szabadon engedték.

A szlovák politikusok között két tábor alakult ki. **Michael Miloslav Hodzsa** (Hodzsa) csoportja Prágától várta a nemzetiségi kérdés megoldását. A másik csoport ugyanezt Béctől óhajtott. **Hodzsa Milán** egy nemzeti nyelv mozgalmat szervezett. A csehek és a tótok egy

csoportja támogatta *Ferenc Ferdinánd* elképzelését, a hármasszövetségi koncepciót. Magyar részről **Ugron Gábor** és **Láng Lajos** dolgozott ki egy ún. osztrák-magyar-cseh monarchia tervet. 1907. július 13-án egy újabb pánszláv értekezlet gyűlt össze.

Hlinka Andrej atya, aki magyar állampolgár volt, előadaskörútra ment Felvidékre. Költségeit az egyház fedezte. 1907 novemberében, Cernova-ba való megérkezése után, az összegyűlt tömeg támadólag lépett fel a magyar karhatalom erői ellen, akik használták fegyverüket, és ennek következtében kilencen meghaltak. A későbbi vizsgálat minden vitán felül kimutatta, hogy a tömeg lázongó magatartása váltotta ki a fejleményeket. A népet a cseh propagandista követelés tüzelte. Ez az esemény még inkább kiélezte a tótok és magyarok között fennálló feszültséget. Hlinkát Szegeden újra bebörtönözték. Levelét, melyet Hodzsának írt letartóztatása előtt, 1907. november 30-án a szlovák-amerikai újság megjelentette. Ezzel a pánszláv magyarellenes propaganda átjutott az óceán másik oldalára. A müncheni folyóirat *März*, élesen támadta nemzeti politikánkat. 1908 augusztusában újabb pánszláv értekezletet tartottak, most Prágában. **Kramar Karel** egyetemi tanár az 'újszláv' mozgalom alaptételeit összefoglaló röplapokat terjesztett. Ezen a kongresszuson 80 tót, 35 rác-horvát és 160 lengyel tanító gyűlt össze *Beneš Edvárd*-dal az élen, aki itt mutatta be „*Le Problème Autrichien et la question Tchèque*” című tanulmányát. Javasolta Ausztriának, hogy térjen át a szövetségi államrendre, egyes kisebbségeknek autonómiát biztosítva. **Seton-Watson** is a porondra lépett: *The Racial Problems in Hungary* című könyvével, ami azután fő forrásmunkája lett a magyarellenes propagandának. A könyv adatait szlovák politikusok, mint pl. **Hurban, Vajansky** és **Srobar** szolgáltatták.

A magyar képviselőházban **Hodzsa Milan** interpellál a Cernova-esemény ügyében. **Andrássy Gyula** visszautasítja Hodzsa vádjait, a felelősséget az uszítókra, a támadókra hárítja. A túrócszentmártoni csoport 1912-ben ismét kéri a Matica Slovenska engedélyezését, amire választ sem kaptak. Ekkor Srobar és Hlinka áll a mozgalom élére. A tüntetések az első világháború kitérőjéig folyamatosan ismétlődtek. A cseh **Jan Masaryk** (1886-1948), s a szocialista **Vavro Srobár** (1867-1950) szlovák vezető politikus ezalatt közelebb kerültek egymáshoz. 1914. május 14-én, a Nagy-Szláv Kongresszuson a cseh politikusi maffia elhatározta a Monarchia széttöbbantását. (Kostya, 29)

Jegyzet **Botos Lászlótól:**

A vármegyerendszer az ország minden részéből küld képviselőket. Ez a rendszer mindenkinek egyenlő jogokat biztosít. Az elnyomás, amivel a tótok vádoltak a trianoni tárgyalásokon, egyszerűen nem létezett. A vármegyei törvényhatósági testületen a tótok részvétele a bizonyíték erre.

A Felvidéken, amely most Szlovákia, és a környező területeken, ahol a tótok éltek nagy számban, a tótok képviselete az ügyviteli hivatalokban, az alábbi megosztásban látható. Trencsén megyében 40%, Turóc megyében 43%, Zólyom megyében 36%, Liptó megyében 37.5%, Bars megyében, 26%, Nógrád megyében, 23%, Gömör megyében, 24%, Szepes megyében, 29%, a képviselők mind jó viszonyban voltak magyar és német képviselőtársaikkal...

* * *

CSOBÁNCZI ELEMÉR

"NAGYMAGYARORSZÁG, VAGY NEMZETHALÁL!"**3.****KELET-MAGYARORSZÁG PUSZTULÁSA ÉS ELRABLÁSA**

*"I have not spoken that which is not true knowingly, nor have I done aught with a false heart."
 "Nem mondtam tudatosan olyat, ami nem igaz és nem cselekedtem hamis szívvel."*

[Papyrus of Ani. Brit. Mus. Na. 10,470.]

**KELET-MAGYARORSZÁG PUSZTULÁSA ÉS ELRABLÁSA
 OLÁHOK A TÖRTÉNELEM ÉS AZ IDŐ MÉRLEGÉN**

A magyar nemzet legnagyobb területi és népi vesztesége keleten van. A mai Románia egész területe a *"MAGYARFAJÚ NÉPEK"* ősi nemzetbirtoka.

A Kárpát-medencétől a Don folyóig feltárt kő-, réz- és bronzkori leletek embertani adatait, ha összekapcsoljuk a kor-és műveltség-meghatározó régészeti leletekkel, valamint a ma is ezen a területen élő őshonos néppel, akkor a magyarság ŐSI ETHNIKUMAI állnak előttünk. Az Erdélyi Érchegységben a TOROCZKÓIAK, a Rézhegység körül a KALOTASZEGIEK, Háromszék vármegyében az ERDŐSDI SZÉKELYEK, a MAROSMENTIEK, a MAROS-TISZAZUG lakói, Moldvában a CSÁNGÓK, Besszarábiában és HAVASELVÉN (Havasalföld) a KUNOK és a BESSENYŐK (a továbbiakban: *besenyők*) a réz-, a bronz- és a vaskor leghíresebb kohászainak, fémiparosainak a leszármazottai.

Ezen a hatalmas területen egészen a XIII. századig a magyar fajú népeken kívül tartósan megtelepedni más, idegen fajú nép, nem tudott.

Az orosz régészeti és történelmi kutatások legújabb adatai szerint a XIII. században az oroszok még csak NOVGOROD környékén éltek és semmiféle hiteles adattal, sem embertanilag, sem pedig régészeti leletekkel igazolni nem tudják, hogy a mai Ukrajna területén élő nép a szlávoktól származott volna.

A népek származását nemcsak nyelvi alapon, hanem néprajzi, embertani, népművészeti és régészeti, stb., adatok alapján kell kutatni. Ha mindezeket figyelembe vesszük, akkor megállapíthatjuk, hogy a mai Románia területén élő lakosság nagyobbik fele eredetileg magyar fajú és csak a nyelve románosodott el.

Budapest után a legnagyobb magyar lakosságú város Bukarest (több mint 320,000 magyar lakossal), ahol a nagy román népi tengerben is az őshonos magyarság megőrizte anyanyelvét.

Ugyanezt észlelték Ukrajna területén is, ahol a Dontól a Dnyeperig a földhöz kötött őshonos lakosság összittya-hun, vagyis magyar fajú nép, amely csak oroszul beszél.

Hogyan van az, hogy az orosz és magyar dal annyira hasonlít egymáshoz? — Az orosz zene és a dal ukrán eredetű, az ukránok zöme pedig nem szláv, hanem ősi magyar fajú nép.

A mai magyarság névadója a MAGYAR TÖRZS és testvértörzsei a TARJÁN, a JENŐ, a GYARMAT és a NYÉK törzsek, időszámításunk 760. éve körül telepedtek le a Don és a Dnyeper

folyókák között, melynek keleti felében a Don és a Donyec folyók között három ősi szittyá-hun eredetű törzs élt, a KÉRI, a KESZI és a KÜRT.

A Don és a Donyec folyók közötti terület az összittyá-hun eredetű, magyar fajú KAZÁR NÉP birodalmának nyugati határörvidéke volt. A Kéri, a Keszi és a Kürt törzsek rövid idő elmúltával csatlakoztak az ott 760 körül megjelentekhez.

Az indiai MADRASZI 3. RÉGÉSZETI ÖSSZEJÖVETELÉN, 1926-ban, amikor tárgyalták *"INDIA HUN KÉRDÉSÉT"*, megállapították többek között azt is, hogy azok a FEHÉR HUNOK, akik Atilla idejében Perzsia határainál laktak, és akik közé később beházasodott Atilla legkisebbik fia CSABA, azok a FEHÉR HUNOK uralkodtak az V. század utolsó negyedében (i. sz.) India 40 fejedelemsége felett.

A magyarság névadója a MAGYAR, és három testvértörzse a TARJÁN, a JENŐ és a GYARMAT, Indiából a Kárpát-medencébe visszavándorló FEHÉR HUNOK voltak, amit a legújabb pakisztáni történelmekutatók is igazolnak.

710-ben (i. sz.) a Bagdadból kelet felé útra kelt, hódító arab hadseregtől az indiai fehér hunok döntő vereséget szenvedtek. Az indiai fehér hunok egyes törzsei, többek között a MAGYAR, a TARJÁN és a JENŐ, testvéreiktől elszakadva Perzsia északi területein át Európa felé vették útjukat. Útközben csatlakozott hozzájuk az *"iráni-párthus eredetű NYÉK TÖRZS"*. A 737-740 évek között a Kaukázus vidékén, mely a damaszkuszi kalifa ellenőrzése alatt állott, nagy katonai lázadás tört ki. *A legnagyobb valószínűség szerint az indiai fehér hunok ezekben a zavaros időkben keltek át a Kaukázus hegyláncán, mert 760-ban már a Don és Dnyeper folyók vidékén vetették meg a lábukat.*

Ezt a területet a bizánci történétírók DENTUMOGERIÁNAK, vagyis DON TÖVI MAGYARORSZÁGNAK nevezték. A bizánci történészek DONTÖVI MAGYARORSZÁG lakóit, a kínai történétírók állításai alapján *"TUKINE, TUKIE, vagyis TURANI"* népnek tekintették és így a *"TUKINE, TUKIE"* kínai névből a bizánci füleknek jobban hangzó *"TURK"* (türk) szóval különböztették meg a többi népektől.

A *"TURK"* nevet később felvette egy újabb nép is, mely időszámításunk 1000. éve körül kezdte meg kialakulását ANATÓLIÁBAN (a mai Törökországban), s amelyet ma is TURK-nak, vagyis magyarosan TÖRÖK-nek neveznek.

Történelmileg bizonyított és cáfolhatatlanul igazolt tény, hogy a Don tövi indiai eredetű fehér hunok a SZITTYA ŐSNÉPEKNEK az egyenes leszármazottai és vérrokonai a kunoknak, a kazároknak, a bolgároknak, az avar, vagy várkun népnek, a palócoknak, az úzoknak, az alán és besenyő népeknek, melyek mind ugyanazt az ősnyelvet beszélték, mint az indiai fehér hunok, a MAGYART.

E népek közül a későbbi idők folyamán kisebb-nagyobb csapatok, részint költözködések közben csatlakoztak a fehér hunokhoz, részint a Kárpát-medencében, őseik örökén telepedtek meg közöttük. A megtelepülés mindig tömeges volt és amennyire történelmi emlékeink terjednek, semmi nyomára nem akadunk annak, hogy ezek a népek a magyartól lényegében különböző nyelvet beszéltek, vagy különböző testalkatúak lettek volna.

A különbség, mely nyelvükben létezett, fennáll ma is a kun, a palóc, a székely, a göcseji és a moldvai csángó ősmagyar szójárásokban és ez maga is eléggé bizonyítja ezeknek a népeknek közös eredetét, egy törzsből való származását.

Az embertani kutatások eredményeiből fény derült arra is, hogy a magyarság FAJI KÉPLETE tökéletesen azonos EURÓPA ŐSLAKÓINAK FAJI KÉPLETÉVEL, tehát a magyarság nem más, mint ősi bennszülött (AUTOCHTON) európai nép.

A magyarság sok-sok évezredes küzdelme alatt, ellenséges népek között, csak kiforrott népi (etnikai) egyéniséggel és egyéniségnek a tudatával maradhatott fenn a népeket pusztító viharokban.

A fajbeliség és a népiség, a FAJ és a NÉP fogalma a magyarságnál teljesen fedi egymást, mert népi egyénisége egyúttal tiszta faji egység, mely a történelemnek felismerhetetlen távoli hajnalán alakulhatott ki.

Ma már jól tudjuk, hogy a nyugati évkönyvírók (krónikások) félelemben született szellemi termékei, megriadt tekintetük tükrében a magyar harcosokról hazug embertani leírásokat adtak, melyeket az ősi sírleletek cáfolhatatlanul megdöntenek.

Azt is jól tudjuk, hogy sohasem volt FINN-UGOR néptörzs, amely halászó-vadászó életmódját török törzsnépek hatása alatt cserélte volna fel, s a török nyelv sok szavával együtt átvehette volna azok lovasnomád műveltségét, a lovasnomád gazdaság és hadiélet elemeivel, majd azokkal egy újabb népi egyéniséget formálhatott volna ki. Egy egyszerű oknál fogva sem, mert ezekben az időkben török nép, török nyelv nem is létezett és még ma sem beszélhetünk TÖRÖK FAJRÓL, mert ilyen egyáltalán nincs.

Teljesen alap nélküliek azok a megállapítások is, melyek azt állítják, hogy ÁRPÁD VEZÉR-FEJEDELEM névadó népének a többsége a "KELET-BALTI FAJTAELEMHEZ" tartozott volna, amely felett egy kisszámú "TURANOID FAJI ELEM", mégpedig a "TÖRÖK NÉP" uralkodott.

Hihetetlen az a nagyképű tudálékosság, mely ezeket a megállapításokat kieszeli! Nem csoda, bíznak a tömegek történelmi tájékozatlanságában és abban is, hogy azok minden kinyomtatott betűt mérlegelés nélkül elhisznek.

Az igazság: a magyarság ősi, egységes szemléletű és vérségileg kiegyenlített nép, melyet egyéni alkata és duzzadó belső erői jellemeznek, amire már régen, számos idegen író és tudós is felfigyelt.

Zenaide A. Ragozin történelemtudós, 1896-ban kiadott történelmi munkájában a magyart turáni eredetű, a legmagasabb szellemi tehetséggel megáldott európai nemzetnek nevezte. (*The Story of the Nations, The Story of Chaldea — from the Earliest times to the rise of Assyria. Zenaide A. Ragozin, N.Y.G.P. Putnam's Sons, London. T. Fischer Unwin. 1856. p. 139.*)

Azonban bármilyen álláspont igazolásáról van is szó, minden esetben megmászható a települési adatok két bizonyossága:

1. Azt a területet, amelyet a magyarság saját tulajdonának tekint, elődei lakatlan ősszállapotban vették birtokukba, mivel a tájelemek nevét ők adták;

2. Árpád vezér-fejedeleme névadó népe, amely ezt a területet az őslakosság kérésére birtokba vette és átszervezte, ugyanazt az ősi TURÁNI NYELVET beszélte, mint amelyet a Kárpát-medence népei, – a MAGYART.

Árpád vezér-fejedeleme a Kárpát-medencében nem országokat igazott le és fogott össze egyetlen szervezet kapcsaival, hanem társadalma egészével rátelepedett a terület őslakosságára és azokkal összeolvadt.

A Kárpát-medence, az ANYAORSZÁG, kétségtelenül nem része semmiféle létternek, hanem természetes gazdasági tájegység, önálló belföldi létter, amelynek elszakíthatatlan része ERDÉLY.

Élettörvény: természetes tájegységeken a természetes fejlődés, nyelvben és fajilag egységes ÁLLAMNEMZET, ÁLLAM- SZERVEZET kialakulását írja elő.

Századunkban, "AZ AKASZTÓFÁK ÉS BÖRTÖNÖK KORSZAKÁBAN", a természeti erők hatását természetellenes erők bénították meg. Nyilvánvalóan azok az önkényes államalakulások,

melyek korlátlan hódítók módjára figyelmen kívül hagyták a természeti és geopolitikai tényezőket, életképtelennek bizonyultak.

Leplezetlenül folyik az őslakó magyarság kiirtása, a lelkek megmértelvezése, de a magyar mégsem fásult el, hogy a tudatlanság szellemi rabszolgájává aljasuljon.

A történelem számtalan példája igazolja, hogy ideig-óráig késleltethetik és kitérítethetik irányából a természeti erőket, de meg nem akadályozhatják azok érvényesülését.

A magyarságnak elvitathatatlan joga az elrabolt hazáját visszaszerezni. A Magyar Birodalom természetes egységének a megismertetésével és a magyar történelem újabb és helyesebb átértékelésével célkitűzésünk a HIVATÁSTUDAT kifejllesztése.

A magyar birodalmi egység visszaállítása HIVATÁSTUDAT, amely kötelez minden magyart, attól eltekintve, hogy egyszer haza kíván-e térni, vagy sem...

Ebben a bomladozó világban Magyarország új alapjait elsősorban a lelkünkben kell leraknunk. Idegenből nem hozhatunk eszméket, mert azok csak sajátos magyar fejlődésünket sorvasztanák el.

Nagy-Magyarország földjéhez tapadó ősi jogunk, s általában a magyarság TURÁNI EREDETÉNEK gondolata, hatalmas tartalommal kell, betöltsön minden magyart.

Az örök magyar birodalmi gondolat, ősi jogunk és jogfolytonosságunk, faji öntudatunk ébredése a magyar jövő célkitűzései.

A múlté lett az a szemlélet is, hogy a magyar ősi államának tagjait millió számra engedte elszakadni. A magyarság nem ismerhet el semmiféle FÖDERATÍV KÁRPÁTORSZÁGOT, sem pedig az elrabolt ősi földjére betolakodottak önrendelkezési jogának szavazás útján való érvényesítésének nem-tiszta játékát.

Molotov orosz külügyminiszter 1940. június 25-én **Rosso** olasz, majd június 26-án **Schulenburg** német nagykövet előtt kijelentette, hogy "OROSZORSZÁG MARADÉKTALANUL ELISMERI A MAGYAROKNAK ERDÉLYRE TÁMASZTOTT TÖRTÉNELMI JOGAIT ÉS ÉLETBEVÁGÓ ÉRDEKEIT".

Sőt, e kijelentését július 4-én, **Kristóffy** magyar követ előtt kiegészítette azzal, hogy a MAGYAR IGÉNYEKET "JÓL MEGALAPOZOTTNAK" TEKINTI ÉS A SZOVJET KORMÁNY EZEKET A BÉKEKONFERENCIÁN TÁMOGATNI FOGJA. (Macartney "October Fifteenth", I. 403.)

Padányi Viktor dr. mondotta: "A haza védelme, a nemzeti területért való késhegyig menő harc, minden nép történelmének legbüszkébb lapjait jelenti. A mi földünk a mi jogos tulajdonunk, Európa egyik legrégebb történelemkönyvekben telekkönyvezett nemzetbirtok, amely soha nem volt a másé, hiszen az ÁTMENETI MEGSZÁLLÓKKAL szünet nélkül harcolunk érte. A mi földünk nekünk egyetlen tulajdonunk a világon és nekünk hazánk. ... És mégis, sehol máshol a világon, de miközöttünk vannak, akik arra, hogy mi ehhez a földhöz a maga Isten alkotta teljességében ragaszkodunk, azt mondják, hogy nem.

Megrablóinkkal való békés megegyezés és egy olyan revízió, amellyel a magyar nemzet, mint minimummal megelégedhetik, egymást kizáró fogalmak. A politikai tétel egyszerű, világos, tiszta és éles. Mivel békés megegyezés olyan alapon, amellyel RABLÓ és MEGRABLOTT megelégedhetnek sem érzelmileg, sem technikailag nem lehetséges, minden erőnkkel és minden akaratunkkal, minden tettünkkel és minden érvünkkel, minden erőfeszítésünkkel és minden elszántságunkkal egy kényszer revízióra kell felkészülnünk.

A meddő és felesleges vitákat és tárgyalásokat abbahagyva, minden erőnkkel barátokat és támogatókat kell szerezniünk. Ha egyáltalán van még magyar revízió, akkor az csak ez lehet és semmi más."

*

DON TÖVI MAGYARORSZÁG

Azt tanítják a történészek, hogy a történelem egyes adatokból tevődik össze aszerint, amint az adatokat összefüggő egésszé forrasztják a hézagokba ésszerűen beillő következtetések.

Ez kétségtelenül igaz. Majdnem mindenütt találunk a történelem lapjain valamit, amit nem közvetlenül az adatok, hanem az ezeket kiértékelő történészek állítanak valóság gyanánt.

Azonban most itt a történészek helyett beszéljenek maguk az adatok, mert tárgyunkkal kapcsolatban ez nagyon is lehetséges.

*

Az ősi Kelet-Magyarország a nemzeti hagyományok és történelmi kútfők tanúsága szerint a Kárpátoktól a Don folyóig terjedt. A bizánci történétírók ezt a területet DON TÖVI MAGYARORSZÁGNAK, vagy DENTUMOGERIÁNAK nevezték.

Ukrajna mai fővárosát, KIEV-et (ma Kijev), a Don tövi magyarok alapították, amit az orosz régészeti kutatások következő megállapításai igazolnak:

"A kievi, ma már csak romjaiban meglévő ARANYKAPU-nál az orosz régészek egy ősmagyar fejedelmi (vezérsírt) sírt tártak fel. Ez a lelet nem áll egyedül Kievben, mert 1939-ben N. Karger, az ismert nevű leningrádi régész (archeológus) újabb magyar sírokat tárt fel a város belterületének legősibb részén, a DESJATINNAJA CERKOV területén. Kiev egyik kapujának UGORSKA VOROTA volt a neve. Ez a kapu nem nyugaton feküdt, hanem keletre nézett, a Dnyeperre. Ezt a helyet is a magyarokról nevezték el, UGORSKOJE UROCSISCSE. Az Ugorskoje Urocsiscse azon a helyen fekszik, ahol az átellenes oldalon a nagy pusztai út (jelenleg széles, betonozott út) végződött. Ennek az útnak a meghosszabbítása céljából a Dnyeper hidat is ide építették." (Bendefy László, "A magyarság és közép-kelet", Budapest, 1945. 204. oldal.)

Kiev (Kijev), ősi alapítású magyar város, neve KEÖ, vagyis KO, benne feküdt abban a kereskedelmi főútvonalban, amely az Arab Birodalmat nyugattal kapcsolta össze. Az arab és a kievi (kői) magyar kapcsolatokat mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy a X. századból származó magyar fejedelmi sírban egykorú arab pénzérméket találtak.

A Don és a Dnyeper folyók vidékéről az indiai fehér hunok, rokon népek nyomására, kivonultak és átköltöztek a Dnyeper és a Kárpátok hegyvonulata között elterülő vidékre, melyet a Búg, a Dnyeszter, a Pruth és a Szereth folyók metszenek keresztül. ETELKÖZNEK, vagyis FOLYAMKÖZTI TARTOMÁNYNAK nevezik emlékeink ezt a területet, melynek most Besszarábia és Moldva a neve, míg az ősi Kelet-Magyarország déli felét, melyet az AL-DUNA határol, HAVASALFÖLDNEK, vagy eredeti nevén HAVASELVÉNEK nevezik.

Az Árpád-házi vezérfejedelmek és királyok korában Kelet-Magyarország fogalma módosult, mert a Don tövi Magyarországon a kivonult magyarság helyére rokonfajú népek telepedtek (besenyők, majd kunok), akik lassan, de fokozatosan elárasztották Besszarábiát, Moldvát, majd Havaselvét.

Később a nagybesenyők leghatalmasabb törzse, a GYULA TÖRZS átkelt a Kárpátokon és ERDÉLYBE vándorolt, ahol összeolvadt a KESZI TÖRZZSEL, és mint GYULÁK TÖRZSE maradt fenn. Ettől az időtől fogva egészen a török hódoltságig Kelet-Magyarország fogalma alatt ERDÉLYT és attól keletre, a Dnyeper folyóig elterülő vidéket értették. Ezen a nagy területen

időszámításunk XII. évszázadáig a magyar fajú népeken (bolgárok, besenyők és kunok) kívül megtelepedni és megmaradni idegen fajú nép nem tudott.

A XIII. évszázadban Magyarország olyan események sodrába került, amelyek a későbbi időkben döntően befolyásolták Kelet-Magyarország sorsát.

II. Endre árpád-házi magyar király (1205-1235) a római pápa sürgetésére elhatározta, hogy keresztes hadjáratot vezet a SZENTFÖLD visszafoglalására.

1217-ben **II. Endre**, 10,000 lovassal és számos, többnyire német gyalogossal, az osztrák **Leopold**, a meráni **Ottó** és **Ekberg** hercegek kíséretében Spalatóba vonult, ahonnan zárai és velencei gályákon Palesztinába hajózott. A palesztinai TÁBOR HEGYEN fekvő erődítések ellen intézett ostrom alatt II. Endre meggyőződött arról, hogy a keresztesek között uralkodó egyenlenségek miatt hadjárata sikerre nem vezethet, s a Magyarországról érkező nyugtalanító hírek hatására, három hónapi távollét után, hadait szárazföldi úton hazavezette.

A hazatért királyt otthon egy megváltozott ország és szörnyű nyomorba zuhant nép fogadta. Halála után fia, aki, mint **IV. Béla** követte apját a trónon (1235-1270), erélyes kézzel próbálta rendbe hozni az ország zilált ügyeit. Azonban Magyarország 1240-ben óriási veszélybe került. **Dzsingisz** főkán fia és utóda, **Okdáj** főkán, Európa meghódítására hatalmas hadsereget indított útnak.

Okdáj európai fővezére, **Batu** herceg, követet küldött IV. Bélához és szövetséget ajánlott nyugat ellen, mert a magyarságot rokonfajú népnek tartotta és nagyra becsülte harci erejét.

Okdáj főkánnak a nyugati államokról és haderejükről pontos értesülése volt, mert a velencei és görög kereskedők készséggel kémkedtek a mongoloknak azért, hogy a génuai és más kereskedők elől megszerezzék az üzletet. Így a keresztény Nyugat-Európa igazi árulói a keresztény velenceiek voltak. (Encyclopaedia Britannica.)

A mongol hadsereg egymásután verte le a Dél-Oroszországban élő népeket, s **Szabutáj** és Batu kán (herceg) vezérletével, 1241 januárjában, elérték a Kárpátokat. Tervük az volt, hogy a főszereggel a magyarok ellen mennek, mivel IV. Béla visszautasította a mongol ajánlatot. A mongol hadsereg három részre tagozódott. Az északi, kisebb sereg betört Lengyelországba és LIEGNITZ-nél tönkrement a sokkal nagyobb számú, egyesült NÉMET-LENGYEL-MORVA seregeket, mire a cseh király elszökött országából és a csehek ellenállás nélkül átengedték a Magyarország felé északnyugat felől vonuló mongol sereget, melynek vezére **Orda (Kaidu)** kán volt.

A liegnitzi győzelem után a mongol hadsereg három oszlopban, mintegy 150,000 főnyi harcossal, Magyarország ellen támadott. A főszereg a VERECKEI SZOROSON keresztül, leverte **Dénes** nádor maroknyi védőszeregét és három nap alatt Pest alá lovagolt. Vácnál kisebb ütközetben megverték **Ugrin** esztergomi érsek seregét, majd visszavonulást színleltek, hogy bevárják a liegnitzi győző, Orda seregét. A harmadik oszlop, **Bogutáj** kán vezérlete alatt, ezalatt Erdélybe tört és szétverte az erdélyi vajda seregét. Batu a Sajó folyóig színlelt visszavonulást, míg testvére, **Sejbán**, elvált a főszeregtől. A Sajó folyócskánál, MOHI PUSZTÁNÁL találkozott 1241. április 11-én a magyar és mongol hadsereg. A mongolok első támadását **Kálmán** Árpád-házi herceg és Ugrin érsek serege visszaverte, s győzelmüket a MOHI PUSZTÁN felállított szekértáborban ünnepelték, mikor Batu kán serege megismételte támadását. A magyarok ezt a támadást is sikeresen visszaverték, amikor megjelent nyugati irányból Sejbán kán serege, aki előre kitervezett hadmozdulattal körülfalta a magyar szekértábor.

A magyar szekértáborból a mongolok időnként megengedték egy-egy csapat kitörését, hogy a megmaradtakat gyöngítsék, mert céljuk a király elfogása volt. A harcok alatt a magyar vezérek nagy része hősi halált halt — Ugrin érsek, Dénes nádor, a tárnokmester, a szlavóniai bán és mintegy 50-60.000 főnyi magyar sereg pusztult el. Csak Kálmán herceg, a király testvére menekült

meg halálos sebbel, amibe később bele is halt, és a király, akit környezete élete feláldozásával mentett meg. (Ákos Ernye és Túrje Dénes fiatal lovagjai.)

(...) Közben KARAKORUM-ban Okdáj főkán meghalt, s Batu, mint trónkövetelő, hadseregével azonnal visszafordult az új főkán választására.

Magyarország, de főképpen Kelet-Magyarország, a mongol megszállás következtében szörnyű nyomorba jutott. A magyar nép az erdőkben, a hegyek magaslatain és a mocsarak között keresett menedéket. Egyes vidékeken a lakosság annyira megfogyatkozott, hogy több napi út hosszában és széltében csak rothadó hullákat, fehérítő csontokat, elpusztult helységeket, kormos épületromokat lehetett találni.

Ezekben a gyászos időkben jelentek meg az első oláh pásztorrajok HAVASELVÉN (Havasalföldön), majd később azon át ETELKÖZBEN, amelyet ma Moldvának és Besszarábiának neveznek.

A magyar történelmi feljegyzésekben 1222-ben történik először említés arról, hogy egy balkáni pásztor nép csavarog az ország déli határainál, akiket a feljegyzések OLÁH néven említene. IV. Béla megengedte, hogy ez a csavargó, kóbor, hazátlan jövevény nép a magyarok ősi földjén, ahol a lakosság a szörnyű mongol hadjárat után megfogyatkozott, letelepedhessen.

A királyi engedély alapján az első oláh pásztorok Havaselvén, az Olt folyó völgyében, majd a későbbi időkben, Etelközben, a mai Moldva és Besszarábia egyes részein, az őshonos magyarok, kunok, besenyők és jászok között telepedtek le.

Évszázadok során az oláhok száma jelentékenyen felszaporodott, mert legtöbbször engedély nélkül, észrevétlenül szivárogtak be a mongol dúlás által megritkult lakosságú ősi magyar földre.

A Kárpát-medencébe, vagyis az anyaországba bebocsátott és ott letelepedett oláhok száma 1296-ban kb. 15,000 volt. Ezek után az előzmények után, most a történelem mérlegére helyezzük az "OLÁH TÖRTÉNELMET".

*

AZ OLÁHOK TÖRTÉNELME

Az őstörténelemben hiába lapozgatunk, még csak a leghalványabb nyomára sem akadunk annak a népnek, amelyet ma romának neveznek.

A név megtévesztő, mert azt a látszatot kelti, hogy egy olyan népet jelöl, amely a rómaiaktól származik.

Mikor az oláh nép történelmét vizsgáljuk, legelőször is ki kell térnünk nyelvük ismertetésére és annak kialakulására.

Kopitár, Miklosich, Hunfalvi (Hunsdorfer) nyelvészek és történészek megállapítása szerint az OLÁH NYELV a Balkánon alakult ki. A nyelv kialakulása időszámításunk X. évszázada körüli időkben kezdődhetett. **Az az állítás, hogy az oláh nyelv DÁCIÁBAN, az ŐSI MAGYAR ERDÉLYBEN, időszámításunk II. és III. évszázada körül alakult volna ki valótlan, ezt maga a kérdéses nyelv összetétele is cáfolhatatlanul igazolja.**

A valóság az, hogy az OLÁH NYELV EGY MESTERSÉGESEN ROMANIZÁLT SZLÁV NYELV.

Az OLÁH SZÓKINCS EREDETÉT CIHAČ oláh nyelvész kutatta és megállapította, hogy az 45,7%-ban szláv, 31,5%-ban latin, 8,4%-ban török, 7,8%-ban görög, 6%-ban magyar és 0,6%-ban albán kölcsönszavakat tartalmaz.

Az oláh szókincs többsége szláv, amely csak a szlávok balkáni megjelenése után kerülhetett annak a népnek az ajkára, amelyet ma romának nevezünk. A történelem vitathatatlan bizonyossága szerint az első szláv telepesek időszámításunk VII. évszázadában kerültek a Balkán félszigetre.

A bizánci történetírók gyakran megemlékeznek DÁCIÁRÓL és annak lakóiról, de sohasem említik, hogy időszámításunk 271. és 1000. éve között ERDÉLYBEN latin nyelvű nép is lakott volna. Dácia meghódítói és bitorlói, a rómaiak, i.sz. 271. évében elhagyták Erdélyt — **Aurelianus** római császár kivonta légióit Erdélyből, s a kivonulás után a római megszállás minden nyoma eltűnt.

Kétségtelen, az oláh nyelv a Balkánon alakult ki, és pedig *MOESIÁBAN*, amit számos adat bizonyít, és kialakulására nagy befolyást gyakorolt az *EPIRUSZI ITÁLIAI EREDETŰ PÁSZTOROK* közönséges latin nyelve, továbbá a görög, török és a magyar nyelv. Az oláh nyelv további fejlődése és az irodalmi oláh nyelv kialakulása azonban a XVI. évszázadban, Magyarországon indult el. A XVI. században az erdélyi szászok kezdték meg az Erdélybe beszivárgó oláhok vallási reformációját, amit a XVII. században, az erdélyi református fejedelmek, több-kevesebb sikerrel folytattak.

A protestáns elveknek megfelelően az Igét a nép nyelvén kellett hirdetni, s ezzel a még kezdetleges fokon álló oláh nyelvet olyan szertartási, majd irodalmi szerephez juttatták, amilyenben eddig része nem volt.

Az 'OLÁH NEMZETISÉGTUDAT kialakulása szempontjából a legnagyobb jelentőségű volt a NYELVI TUDATOSSÁG alapjainak a megteremtése, amit az erdélyi protestantizmus indított el.

A XVIII. században azonban a katolikusok sem akartak elmaradni a protestáns törekvések mellett és így elsősorban a JEZSUITÁK fejlesztették tovább az erdélyi protestánsok által felébresztett OLÁH NYELVI ÉBREDÉST. Továbbfejlesztették, majd kialakították és mesterségesen latinizálták. A kezdeti oláh nyelv a CIRILL BETŰKET használta, cirill írásjegyekkel írták az összes régi oláh nyelvemléket.

A latin írásjegyek átvételekor igen sok nehézség keletkezett, mert a LATIN BETŰK nem voltak elegendők a legtöbbnyire SZLÁV EREDETŰ HANGOK jelölésére.

A latin betűk átvétele után két fő helyesírási mód keletkezett, ETIMOLOGIKUS és FONETIKUS. Ma már a fonetikus irány van általánosságban elfogadva, s annak alapján adták ki a helyesírási szabályokat is.

Az oláh nyelvi ébredés és annak természetes következménye, a nemzeti törekvés, amely Erdélyben indult útra, rövidesen elérte BUDÁT is, ahol a BUDAI EGYETEMI NYOMDA egymásután nyomtatta ki az oláh nyelvű könyveket.

A magyar rendi társadalom és a magyar gondolkodók szűklátókörűen és helytelenül felfogott FELVILÁGOSODOTT ÁLLAMSZEMLELETÜKBEN azt hitték, hogy csak a kultúr-nacionalizmus ártatlan ábrándjáról van szó. Ezek a körök vakságukban odáig mentek, hogy az oláh szellem munkálkodását demokratikus szempontokból egyenesen hasznos tevékenységnek tartották.

Pedig a valóság merőben más volt. Az oláhság 1791-ben, a "*SUPPLEX LIBELLUS VALACHORUM*" hasábjain megjelentetett egy elméletet, mely szerint azt állították, hogy ERDÉLY ŐSLAKÓI AZ OLÁHOK, és az oláhság **TRAIANUS** római császár gyarmatosaitól származik. Feltevésük szerint az oláh őslakosság önként hódolt meg **TÖHÖTÖM** vezérnek és ősi konvenció, ősi paktum szabályozta a múltban a magyarság és az oláhság viszonyát.

Ennek a feltevésnek az alapján az oláhok 1791-ben kérvényt nyújtottak be **II. Lipóthoz** (1790-1792), melyben politikai jogokat követeltek, elsősorban azt, hogy az oláhság Erdély negyedik nemzete legyen a magyar, a székely és a szász nemzet mellett.

Ez a sorsdöntő jel azonban süket fülekre talált, mert a politika és a század humanista tradíciója a népi társadalmak felszabadítását a nemzeti nyelv kiművelésének gondolatával kötötte össze, teljesen megfelelkezve arról, hogy Magyarországon a nemzetfenntartó és megtartó magyarság nyelve a MAGYAR volt.

A magyarországi oláhok kultúr-nacionalizmusát a magyarság egyes rétegei felkarolták, s így az oláh nacionalista ébredés központja Pest volt.

Apafi Mihály erdélyi fejedelem egykori birtokán, BALÁZSFALVÁN működött az első oláh iskola, majd rövidesen háromszáz népiskolája volt az erdélyi oláhságnak, számuk II. Lipót uralkodása alatt pedig ötszáz fölé emelkedett.

Az oláh szellemi elit a balázsfalvi oláh görög-katolikus iskolából került ki. Itt tanult és később tanított **Klein Sámuel**, **Sinkai György** és **Maier Péter**. A balázsfalvi oláh görög-katolikusok és a nagyszebeni görögkeleti püspök által felterjesztett kérvény volt az, amely II. Lipóthoz eljutott.

Sinkai György *"ISTORIA ROMANILOR"* című munkájában tűntek fel először azok az állítások, melyek az oláhokat, mint *Traianus* római császár telepeseinek utódait mutatják be.

A balázsfalvi iskolát 1831-ben kétéves bölcsészeti fakultással líceummá egészítették ki és megszervezték a teljes teológiai fakultást is. Új tanárokat alkalmaztak és így ez az iskola az oláhság szellemi központjává fejlődött.

Barnitui Simon, a balázsfalvi iskola egyik tanára, az oláh nacionalizmus tanait így foglalta össze: *"Az oláhok a római kultúra örökösei, egyszersmind örökösei a rómaiak Dáciára vonatkozó jogainak is. A római származás, római szellem és a római nyelv, a római vér, egyszóval az egész román lény fel kell, hogy lázadjon a hallatlan igazságtalanságok miatt, melyeket a rómaiak ivadécai századokon át tűrni voltak kénytelenek."*

Aki ezt tagadja: áruló; aki olyan igazságot mond, mellyel ez ellenkezik, szintén áruló, és aki olyan dolgokkal foglalkozik, amelyeknek ehhez semmi közük, az eltévelyedett."

Az új elmélet tehát ilyen tételekben jelentkezett: "a római vér, a római nyelv, s a római szellem birtokosának tartotta az oláhnak született egyént".

Azonban nem minden magyar intellektuel volt vak és süket.

Jancsó Benedek megállapította: *"A balázsfalvi iskola számára a nyelvi és nyelvészeti tudomány nem azért volt szükséges, hogy annak segítségével népüket a kultúra magasabb fokára emeljék, hanem hogy a segítségükkel felépített TUDÓS HAZUGSÁGGAL bevigyék és megerősítsék a népben a DÁKÓ-ROMÁN ESZMÉT."*

Két-három nemzedék múlva az Erdélyből elindított és Pesten továbbfejlesztett nyelvi, majd nemzeti tudat a tömeg gondolatvilágába került. A dákó-román folytonosság renaissance (reneszánsz)-kori gondolatát a jezsuiták ismertették meg a balázsfalvi iskolával, amely továbbfejlesztve azt az oláh eredettudatnak politikai tartalmat adott, s az oláh nemzeti törekvésekben mindvégig nagy szerepet játszott — egészen a mostani időkig.

Az oláh nemzetiségtudat kifejlődésére és e tudat politikai tartalmára mély és erős hatása volt az ORTODOXIA VALLÁSI TÉNYEZŐJÉNEK is, mely az orosz cári oldal felől sugárzott az ősi Erdély felé.

A vallási tényezőket követve az oláh nemzet-gondolat talajának előkészítésében a legnagyobb szerepe az egyházaknak volt, melyek önértéküket követve, a magyar érdekeket semmibe sem vették.

Ilyen tényezők hatása alatt indult fejlődésnek az OLÁH NEMZETTUDAT és így bontakozott ki a XVIII. Században magyar földön az ELSŐ OLÁH NEMZETISÉGI KÉRDÉS úgyannyira, hogy a jövevény, beszivárgott, legnagyobb részben beszökött oláh pásztorok már "NATIO VALACHICA"-ról beszéltek.

*

Ha tovább vizsgáljuk az ősi Kelet-Magyarország oláh kérdését, menjünk vissza az embertani és régészeti tudomány cáfolhatatlan megállapításaihoz.

A Dontól a Kárpátokig, a mai Ukrajna déli részein és a mai Románia területén az ősmagyar helységnevek mindmáig túlélő tanúi annak, hogy a szláv és oláh áradat hogyan öntötte el az ősi magyar fajú népeket és nyelvüket egyaránt. Kelet-Magyarország területén napvilágra került többszázezerre rúgó régészeti lelet származása és eredete szerinti osztályozása azt igazolja, hogy a CSISZOLT KŐKORSZAKTÓL kezdődően a hódító törökség megjelenéséig, Kelet-Magyarország a magyar fajú népek uralma alatt volt, tehát 6.000-10.000 éves uralomról beszélhetünk.

A hiteles csontváz és koponyailetek azonban azt is igazolták, hogy a történelem színpadán a kelet-magyarországi magyar fajú népek szerepvesztése egyáltalán nem jelentette a szerepét veszített nép kipusztulását, hanem legfeljebb csak politikai vezető-szerepének és népi önállóságának időleges szünetelését.

A magyar nép emberanyaga, részben vagy egészében, egy tömegben vagy szétszórtan, a történelem legnagyobb viharai után is megmaradt ott. Általánosan beigazolt tétel, hogy Kelet-Magyarország területén sem a mongol dúlás, sem a török hódoltság, sem pedig az azt követő oláh uralom nem eredményezett TABULA RASA-t.

*

1444: **Hunyadi János** hadi dicsőségének a legfényesebb korszaka. **Murad** török szultán, **Sehabeddin** pasa vezérlete alatt, 70.000 főnyi hadsereget küldött Magyarország ellen. Hunyadi János a Vaskapunál, 15.000 főnyi kis seregével, útját állta a török hadnak. Hunyadi elszántan győzni, vagy meghalni készen vette fel a harcot és a hős megfelelt a nemzet reményének, mert a hatalmas török hadat szétverte. **Sehabeddin**, a vezér is a holtak között volt, 200 zászló, 5000 fogoly és roppant mennyiségű kincs jutott hadizsákmányul.

Hunyadi a megvert török hadat Havaselvén keresztül Bulgáriáig üldözte és több várat – köztük Nisszát és Szófiát is – elfoglalt.

Murad szultán a nagy győzelem után Szerbországot és Havaselvét teljes egészében visszabocsátotta a magyar korona uralma alá.

Hunyadi Mátyás nemzeti király (1458-1490) uralkodása alatt Havaselve, Moldva és Besszarábia szilárdan magyar kézben volt.

1467-ben, a kivetett új adók miatt, Erdélyben **Vörös Benedek** és **Suky László** az erdélyi vajdát, **Szentgyörgyi Jánost**, Mátyás ellen felbújtatta és Magyarországtól független erdélyi fejedelemségnek kiáltotta ki.

Hunyadi Mátyás villámsebességgel lepte meg a lázadókat és 12.000 katonájával, a királyi haddal, Kolozsvár előtt termett. A megrettent lázadók harc nélkül tették le a fegyvert; a vajda bűnbánóan borult a király lábai elé, míg, Vörös és Suky Lengyelországba szökött.

Erdély lecsendesítése után Mátyás az erdélyi lázadásban résztvevő moldvai vajda, **Bogdánovics István** ellen vezette a királyi sereget. A királyi sereg a Szeret és a Moldva folyók között fekvő BAJA városáig ellenállás nélkül haladt és ott a lázadókat éjszakai harcban szétverte. Az erdélyi és moldvai hadjárat Hunyadi Mátyás uralkodásának legdicsőesebb korszaka.

1479-ben a török újból megkísérelte Havaselve, Moldva, Besszarábia és Erdély elfoglalását. Hunyadi Mátyás. **Kinizsi Pál** temesi főispánt egy hadosztállyal a török elé küldte. Kinizsi a török hadat a hegyszorosokban több ütközetben szétverte, 8.000 magyar és 30.000 török harcos maradt holtan a csatatéren.

Hunyadi Mátyás halála után Magyarország hanyatlásnak indult. 1520-ban a harcias szellemű **Szulejmán** török szultán véglegesen hatalmába ejtette Havaselvét, Moldvát és Besszarábiát.

A hosszú évszázadokig tartó török hódoltság alatt a Balkánról megindult a *vlach*, vagyis egy meghatározhatatlan nemzetiségű és eredetű, hontalan, csavargó, nomád pásztornép, valamint egyéb tér- és fajidegen elemek beözönlése az ősmagyar vidékekre, de a nagyméretű bevándorlás ellenére is az őslakó magyarság a legtöbb helyen megtartotta nyelvét és megőrizte faji tisztaságát. A XVIII. században Moldva, Besszarábia városaiban és falvaiban a lakosság még magyarul beszélt.

A városok, falvak, dűlők és patakok neve magyar volt. Jassy, Moldva fővárosa Jászvásár, Pietra Karácsonykő, Urminá-sul-Valen Ürményes, Bacau Baja, stb. volt. Délen az Olt és a Duna folyam, valamint a Déli Kárpátok hegyvonulata között elterülő ősi magyar bántság, SZÖRÉNYSEG fővárosának, a mai TURNU SEVERIN-nek a neve Szörénytornya volt.

*

A XIX. évszázadban sorsdöntő események játszódtak le a törökök által megszállva tartott KELET-MAGYARORSZÁG Kárpátokon túl elterülő vidékein, amelyet a török hatalom két tartományra osztott fel: Moldvára és Valachiára, azaz Havasalföldre.

A XIX. században a török szultán a konstantinápolyi FANAR VÁROSNEGYEDBŐL küldött HOSPODÁRT, vagyis fejedelmet, Moldvába és Valachiába.

A konstantinápolyi "FANAR VÁROSNEGYEDBEN" lakó patriarcha és a gazdag görög családok, a törökkel szövetkezve, fosztogatták és zsarolták a népet, mely a görög nevet lassanként a csalónak, a zsarolónak a fogalmával azonosította. Az ebből a városrészből kikerülő görög fanarióták pénzen vásárolták meg a HOSPODÁR méltóságot, s aztán a népen szedték be a szultáni udvarnak lefizetett összeget.

A francia cselszövés is már nagyon korán beavatkozott a balkáni félsziget sorsának alakulásába. **III. Napóleon**, az 1856-iki párizsi kongresszuson ezt a két, török hódoltság alatt álló ősmagyar tartományt egyesíteni akarta és függetlenné tenni, de ezt Törökország, Anglia és Ausztria elleneztek.

A török hódoltság alatt Moldvában és Valachiában felszaporodott idegen elemekből kialakult oláh (vlach) tömeg is — a III. Napóleon által hangoztatott "NÉPEK ÖNRENDELKEZÉSI JOGA" alapján — a török által 1856-ban átszervezett két fejedelemséget egyesíteni szerette volna, azonban maga is két pártra szakadt. Az egyik oláh (*vlach*) párt a francia, porosz és orosz uniót kívánta, míg a másik a török, angol és osztrák, vagyis az akkor fennálló helyzet fenntartását.

Francia nyomásra, az 1856-os párizsi konferencia határozata értelmében, a két török fejedelemség külön nemzetgyűléssel, egységes központi bizottsággal és legfelső bírósággal felvette az "EGYESÜLT FEJEDELEMSÉG" címet. A két fejedelemség 1859 januárjában **CUZA**

SÁNDOR moldvai bojárt választotta meg fejedelemmé, aki mellé két minisztériumot állítottak, egyet JASSY-ban (Jászvárában), a másikat VALACHIÁBAN (Havasalföldön), Bukarestben. A török szultáni udvar 1861 decemberében beleegyezett a két fejedelemség végleges egyesítésébe, s így *Cuza Sándor* 1861. december 23-án kikiáltotta "VALACHIA" megalakulását, amely a török hatalommal függő viszonyban maradt.

Az ugyanakkor megszervezett oláh (vlach) hadsereg azonban rövidesen elpártolt Cuzától és 1866. február 22-éről 23-ára virradó éjjel a fejedelmet lemondásra kényszerítette. Helyette **HOHENZOLLERN KÁROLYT, III.** *Napóleon* rokonát, a porosz király unokaöccsét választották meg fejedelemnek (1866-1914).

A szultán kénytelen volt a választásba beleegyezni. 1870-ben az új fejedelem a poroszokkal rokonszenvezik, míg az erősen franciás oláh (vlach) társadalom a franciákkal. Németellenes zavargások törnek ki, a fejedelem lemondásra készülődik, azonban a helyzet gyorsan megváltozott. A franciák 1870. július 19-én hadat üzentek Poroszországnak. **Leboeuf** francia hadügyminiszter azt mondta a francia kamarának, hogy a hadsereg tökéletesen fel van szerelve, még, ha egy évig tart is a háború, akkor sem fog hiányozni egyetlen gomb sem. A porosz csapatok augusztus 4-én már benyomultak Elzászba, **MacMahon** seregét szétverték. Augusztus 6-án Lotaringia is az övék volt. Augusztus 16-án szétverték **Bazaine** fővezér seregét Gravelotte- nál és Metzben körülfogták az egyik francia sereget, míg a másik francia sereget – amelynél III. Napóleon tartózkodott – Sedanban zárták körül. Innen 3.000 ember Belgiumba menekült, 90.000 ember pedig, III. Napóleonnal együtt, porosz fogságba esett.

A sedani csatavesztés mentette meg *Hohenzollern Károly* trónját és lecsendesítette a zavargásokat.

1877-ben, az orosz-török háború idején, *Károly megengedte, hogy az orosz csapatok átvonuljanak VALACHIAN és orosz segítséggel kikiáltotta VALACHIA függetlenségét. Ezzel a ténnyel megszületett a történelem első önálló és független OLÁH ÁLLAMA, VALACHIA. Ezt az önálló és független VALACHIÁT aztán a BERLINI KONGRESSZUS is elismerte.*

A berlini kongresszuson GRÓF **ANDRÁSSY GYULA** magyar miniszterelnök javasolta Valachiának a "**RUMÁNIA**"¹⁰⁴ nevet és azóta ismeretes ezen a néven.

Most már RUMÁNIA, hálából függetlenségéért, a PLEVNÁNAL harcoló orosz hadsereg segítségére sietett, mivel sorsa a győztes orosz hatalomával kapcsolódott össze.

A fejedelem 1881-ben, **I. KÁROLY** néven király lesz. Amikor az oláhság önálló, független nemzet, az oláh (vlach) társadalomban erősen gyökeret vert a "**NAGYROMÁN**" ÁBRÁND és a TESTVÉREK FELSZABADÍTÁSA.

A magyar őslakosság – a francia és orosz cselszövések következtében – a török uralom alól OLÁH FENNHATÓSÁG alá került. Ez az új oláh hatalom akadályozta a magyar iskolák fejlesztését és megtiltotta, hogy Magyarországból papok, tanítók telepedhessenek le. A magyarság a pap és tanítóhiány miatt a RÓMAI SZENTSZÉKHEZ fordult papokért. Róma olasz papokat küldött, akik aztán oláh nyelven hirdették az Igét, ami a magyarság lassú, de fokozatos nyelvi eloláhosodásához vezetett. Így működtek közre az olasz papok is az őslakosság nyelvi eloláhosításában.

Ma Moldva, Besszarábia (ETELKÖZ) és Havaselve területén legkevesebb 10 millió magyar, kun és besenyő ivadék oláhhul beszél, és így lett NAGYROMÁNIA a magyarság igazi temetője...

¹⁰⁴ Én a **Rumánia** nevet használok, mert ezt a nevet kapták a Berlini Konferencián, 1878-ban, **Andrássy Gyula**, az Osztrák-Magyar Monarchia külügyminisztere javaslatára, noha az oláhok szeretik magukat Romániának, a rómaiak leszármazottainak feltüntetni. (angolul Roumania, franciául Roumanie, németül Rumänien) B.L.

*

ERDÉLY

Erdély a legősibb magyar föld. A földtan és a régészeti tudomány megállapítása szerint földünket 12-13.000 évvel ezelőtt egy NAGY VÉSZ (kataklizma) pusztította és alakította át. Európa északi és középső része ekkor hó és jégtakaró alá került. A vész és az azt követő jégkorszak idején Európa őslakosságának a zöme elpusztult. Egyes kis embercsoportoknak azonban sikerült ezeket az időket túlélni, mégpedig a vész alkalmával átalakult Kárpát-medencében, a ma Erdélynek nevezett terület (Erdélyi Érchegység) egyik védettebb zugában, a mai TOROCZKÓ (Torockó) közelében.

A jégkorszak megszűnése után az erdélyi medence hamarosan benépesült és az elszaporodott őslakosság megkezdte ennek az emberi tájnak a kialakítását. Erdőket irtottak, földet műveltek és a fémekben gazdag lelőhelyek jóvoltából már nagyon korán kifejlődő fémiparnak voltak az elindítói.

A Réz- és a Bronzkor a Maros völgyéből sugárzott szét Európa minden része felé, aminek régészeti emlékei Erdély egész területén megtalálhatók.

Az Erdélyi Érchegységben a mai TOROCZKÓIAK ősei éltek, a Gyulai havasok, a Réz- és a Meszes hegyektől határolt területen szinte változatlanul maradtak meg Bánffyhunrad központtal a KALOTASZEGIEK. 4-5.000 éves sírjaik cáfolhatatlanul kimutatják ezeknek az ősi magyar népiségeknek a korát.

Időszámításunk előtt több mint 4.000 évvel, az erdélyi medencében nagy események történtek. Egy rokonfajú őskori nép, amelynek az ősei időszámításunk előtti 5-10.000 év közötti időben a Kárpát-medencéből kivándorolva a Tigris és az Euphratesz (Eufrátesz) folyók vidékén telepedtek le, most visszavándorolva, a Kaukázuson átkelve, az Ojtozi szoroson át Erdélybe költözött. Zömmel az Olt folyó mentén telepedtek le, de telepeik kiterjedtek a Maros, a Küküllők és a Szamosok völgyeibe is, ahol a velük vérrokon őslakossággal összekeveredve vetették meg az ERDÉLYI KULTÚRA alapjait. Erdély kincsei révén kiépítették kereskedelmüket és összeköttetésük állandósult Mezopotámiával, Anatóliával, az Aegei (Égei) tenger vidékével és Egyiptommal.

Bizonyítékok: az erdélyi medence és Egyiptom ősi kapcsolatairól egy nagyon fontos bizonyíték került elő a II. dinasztiabeli **KHENERI** fáraó sírjából.

"Megint egy arany tárgy, amit a II. dinasztiabeli Kheneri faraó sírjából szedtek elő. Ezt az aranytárgyat egy vörös fém lerakat vonta be, amelyet kémiai vizsgálatnak vetettek alá és kimutatták, hogy egy 'antimon keverékről' van szó. Ezzel kapcsolatban A. R. Burn, 'Minoans, Philistines and Greeks' című munkájában (Kegan, Paul, Trench, Trubner & Co., London, 1930) írta: ... A két fém, az arany és az antimon nem egyesül, csak egy harmadik ritka elemnek a segítségével, amelyet TELLURIUM-nak neveznek. A geológusok csak egy helyet ismernek a földön, ahol mind a három fém együtt található, ez pedig ERDÉLY, MAGYARORSZÁG. Fel kell tételeznünk tehát — mondotta A. R. Burn —, hogy időszámításunk előtt 3.000 évvel az egyiptomiak a Dunától északra fekvő Erdélyből kaptak aranyat."

Révai Nagy Lexikon, II. kötet, Budapest, 1911 évi kiadás 3. oldalán, az "ARANYLELETEK" címszó alatt érdekes történelmi bizonyítékokról szereztünk tudomást: "Több hazai leletben fordultak elő ékszer gyanánt viselésre nem alkalmas arany karikák. Legtöbb a máramarosi kincsben, összesen 22 darab. A karikák súlyadataiban bizonyos törvényszerűség mutatkozik. A 9 grammot megközelítő súlyú egység többszöröseinek, hatszoros, tizennyolcszoros és

harminchatszorosának felelnek meg: úgy az egység, mint annak többszöröse arra mutatnak, hogy hazánk ősnépeinél a BABILÓNIAI SÚLYRENDSZER volt alkalmazva".

Erdély őskorával kapcsolatban a magyar föld számtalan nagyjelentőségű titkot rejt magában. Már száz évvel ezelőtt **Torma Zsófia** kiváló magyar régész az erdélyi Maros folyó völgyében érdekes cserépmaradványokat ásott ki. **A rajtuk található írásjelek a mezopotámiai írásjelekkel azonosak.**

Később **Vlassa** kolozsvári egyetemi tanár kutatott és fedezte fel 1958-ban, ALSÓTATÁRLAKA falu határában, TORDOS közelében azt a híres sírkamrát, amelyben az emberi csontok mellett három égetett agyagtáblácskát talált. **A táblácskák az 5.000 év előtti URUK-beli mezopotámiai írásjelekhez hasonló írásjeleket tartalmaznak.**

Az erdélyi medence kultúr-öslakói a jégkorszaktól kezdődőleg *"rövid és túl rövid fejű fajtaelemekből"* állnak és a régészeti leletekből kibontakozó eredmények azt bizonyítják, hogy a mai magyarságot képező fajtaelemek őseiről van szó.

Ripley amerikai tudós megállapítása szerint a magyarság *"ŐSEREDETŰ AUTOCHTON EURÓPAI NÉP"*, és ehhez a megállapításhoz hozzávehetjük a **Kollmann** 1882-ben kiadott *"Europische Menschenrassen"* című könyvében közöltek, melyek szerint "az árpád-házi vezér-fejedelmek és királyok sírjaiban talált koponya alakokat már az aggteleki barlangban, a nagysápi őskori koponyák és a bronzkori koponyák között" is megtalálta.

Az erdélyi medence és egyben egész Közép-Európa legelső embertani leleteitől kezdődőleg az ősi sírokból napvilágra került hiteles koponyák és csontvázak alapján régészeti korok, kultúrák, néphullámok szerint évezredekig, évszázadokig, évszázadokig haladva megállapítható, hogy mikor és milyen arányban éltek az ősi magyar élettérben az európai őshonos, ósváltozat különböző differenciálódott típusai.

A mai magyar nemzettest kialakulása egy olyan biológiai életközösségből történt, amely a *"GONDVÁNAI ÓSVÁLTOZATHOZ"* tartozott és a mai magyar nemzettest két fontos alkotóelemből tevődött össze:

1. *A Kárpát-medencében őshonos (autochton) európai népből, és*
2. *A Kárpát-medencei őshonos európai néppel fájlag, nyelvileg, szokásaiban és harcmódorában teljesen azonos, INDIÁBÓL és PERZSIA területéről a DON TÓVI MAGYARORSZÁGON át ősei földjére visszatért FEHÉRHUN NÉP-ből, melyet Árpád vezér-fejedelem népének nevezünk.*

*

Még egyszer visszatérünk az ősi magyar Erdély őskorára. Erdélyben, a bronzkorban sűrű és aránylag művelt népesség lakott. Nagyon sok bronzkori lelet tanúskodik erről, tömérdek bronzfegyver, öntőműhely-maradvány, urnatemetők, stb. De a legérdekesebbek a halastavak maradványai. Oklevelek alapján több száz halastó létezését lehet kimutatni.

Sztripszky Hiador *"Az erdélyi halastavak ismeretéhez. Régi és mai halastavak"*, Kolozsvárott, 1908-ban kiadott könyvében oklevelek alapján részletesen ismertette és bizonyította ezeknek az ősi halastavaknak létezését.

Az ősi bronzkori Erdélyben egyik halastó a másik után csillogott, sok ezer egymás mellett, az egész medencében. Kolozsvár és Torda között a Virágos-völgyben, Brassó mögött, a Cenk déli lábánál húzódó Rakadó-völgyben még ma is könnyen felismerhetők.

De akármerre járunk az erdélyi medencében, a mellékvölgyek – túlnyomó nagy részben aszók – mindig, mindenfelé tele vannak dugásokkal. A dugások mögött lévő tavak az évezredek

folyamán feltöltődtek, a maradványokat lecsapolták, tehát az aszók fenéke mindig széles, lapos síkság.

A dugások beható régészeti tanulmányozása kimutatta, hogy ezek mind bronzkoriak. Hálósúlyok, bronzkori szerszámok százával kerültek elő a dugásokból és az egykori tőfenekekről. Tehát a római hódítást jóval megelőző, homéroszi időkben itt már sűrű lakosság, magas műveltség volt.

A halastavakban kétségtelenül halakat tenyésztettek, ezt a halászati szerszámok maradványai elárulják. De ezenkívül a vízzel az állatokat itatták, a kerteket öntözték, sőt a dugásokon átfolyó vízzel kis malmokat hajthattak.

Szükség volt ezekre a tavakra, mert a medencében nagy a vízhiány és a források nagy része ihatatlan sós vizet ad.

A tavak még a fejedelmek korában is megvoltak, amint ezt az oklevelek igazolják, de aztán elhanyagolták őket. A tavak pusztulását az oláhok nagymértékű beözönlése idézte elő. Az oláhoknak legelő kellett. A kibérelt földbirtokokon a birtokos nem törődött többet a tavakkal és így lassanként elpusztult minden.

A római hódítások idejében is megvoltak a halastavak, majdnem teljes számmal. A latin nyelvben a halastó neve PISCINA. Ez azonban nem maradt fenn, mert az oláh nyelvben a HALASTÓ neve HALASTEU, tehát a magyar szó elferdült alakja. Még a romániai (Bucurest-Bukarest) törvénykönyvekben is így nevezik, holott a latin nyelvű magyar hivatalos aktákban már a középkorban is PISCINA a nevük.

Szilády Zoltán "A mi Erdélyünk", Budafokon, 1922-ben kiadott könyvében írja, hogy "az ősi magyar Erdélyben, ott ahol ma oláhok laknak a hegyoldalakon, mindenütt látni a hajdani teraszos földművelés nyomait. De ez a teraszos földművelés ma csak a magyarok és szászok lakta területeken van életben. Ott, ahol a betolakodott oláhok laknak, a régi teraszok maradványait látni lehet ugyan, de az oláhok keresztül-kasul kapálnak rajtuk, s természetesen sokkal kevesebbet termelnek, mint a teraszokon lehetett volna. A legtöbb helyen nem is művelik a földet, hanem legeltetnek rajta.

Nyomor, süllyedés, durvaság mindenfelé. A pásztortanyákon nincs egyetlen fa sem, hogy árnyékot adjon, de a hosszúnyelű póznára kötött seprű ki van állítva minden tanyán, hogy a boszorkányokat és gonosz lelkeket elriassza.

Kőkorszakbeli jeleneteket láthatunk a hajdani művelt magyar nép helyén. Ha a rómaiak és dákok utódai volnának, hogy lehetséges az, hogy ez a nép még ma is kőkorszakát éli hamisítatlan, havasi pásztoréletében?

Oláh kovács nincs, az oláhok közt a magasabb műveltségű, sokkal gazdagabb nyelvű CIGÁNYOK a kovácsok és a jósok. Az oláh kő- és faeszközöket használ ott is, ahol mi már 3.000 éve vasat használunk, s ahol a dákok elődei, ősei, már bronzeszközökkel dolgoztak."

Cholnoky Jenő "A föld és élete. Magyarország földrajza" című könyvének 92. oldalán olvashatjuk: "A rómaiak NAPOCA néven nevezték KOLOZSVÁR elődjét, az oláhok CLUJ-nak mondják a magyar KOLOZS (záró erőd) elferdítésével. TORDÁT a rómaiak POTAISSA-nak nevezték, az oláhok a magyar név elferdítésével TURDA-nak mondják. GYULAFEHÉRVÁR római neve APULIUM volt, az oláhok a magyar nevet fordították le ALBA JULIA alakban. De ha másra nem, legalább DACIA FŐVÁROSÁNAK NEVÉRE emlékeznének. Ezt a dákok SAR-MISEGETHUSA néven nevezték, a rómaiak ULPIA TRAIANA-ra változtatták a nevét. A magyarok csak a romokat ismerték, s ezért VÁRHELY-nek nevezték el a főváros maradványait. Ezt fordították le az oláhok a nyelvükben használatos szláv szóval GREDISTYE-re. Világos, hogy semmiféle tradíció nem maradt fenn köztük a rómaiak korából."

*

Az oláh nép eredetét már tisztáztuk és bizonyos, hogy a Balkán félszigetről, *RUMÉLIÁBÓL* és, más részeiből terjedtek el, azért is nevezik az oláhok magukat *RUMUNYOK*-nak.

Alacsony műveltségük, vad, rabló hajlamuk miatt tömérdek bajt, jövátehetetlen károkat okoztak a magyarságnak. Az első világháború alatt a sipotei fogolytáborban fogvatartott magyar hadifoglyokkal olyan állati kegyetlenséggel bántak, hogy a helyszínen készült vázlatok, amelyeket **Komjáthy-Wanyerka** grafikus rajzolt, rémálmoknak látszanak.

Az oláhok dologkerülő, rablásra, lopásra mindig kész, még a cigányoknál is gonoszabb, kegyetlenebb természetű nép. Amelyik magyar, vagy székely falu mellé odatelepültek, ott vége volt a békességnek. **Az erdélyi magyarság vezetőrétegének megbocsáthatatlan bűne, hogy az oláhok térhódítását nem akadályozta meg. A Habsburgok politikája mindig az oláhok pártját fogta, s a Bécsben készült katonai térképeken, ahol az lehetséges volt, szívesebben használták, alkalmazták az újkori oláh helységneveket, mint a magyart.** Így terjedt el, különösen a KATONAI RÉSZLETES TÉRKÉPEK ÚTJÁN a világban az a nézet, hogy az ŐSI MAGYAR ERDÉLYBEN minden oláh. Ezek mind megbocsáthatatlan bűnök, a volt magyar kormányok bűnei.

Ebből az igen alacsony erkölcsi nívón álló sajátos lelki tulajdonságukból ered folytonos történelemhamisításuk, meg állandó hazudozásuk, amivel az egész világ előtt megrágalmazták és még ma is rágalmazzák a magyarságot.

Ezek a cáfolhatatlan tények vita nélkül zúzzák össze az oláhok DÁKÓ-ROMÁN FOLYTONOSSÁG RENNAISSANCE (reneszánsz)-KORI GONDOLATÁT.

Erdély kérdése ma már nem csupán magyar, hanem egyetemes fontosságú VILÁGKÉRDÉS is, mert egy ősi európai nép "LÉT, VAGY NEM LÉT" kérdése.

Az évszázadokig tartó török hódoltság és a habsburgi zsarnokság eredményeként egy mesterségesen latinizált, kevert szláv nyelvű áradat hullámai előntheyték KELET-MAGYAROSZÁGOT és az ŐI MAGYAR ERDÉLYT, de meghagyták az őshonos turáni ősszittya-hun magyar- faj alapjait mozdulatlanul, mint ahogyan a tenger fenekén lévő homok sem mozdul meg a tenger viharaitól.

*

AZ OLÁHOK MEGJELENÉSE

Az első költöző, kóborló, csavargó nomád oláh (vlach) pásztorrajok a pásztornépek vándorösztönétől hajtva, új és új legelőt keresve folytak át a Balkánról a Kárpátok hegyei közé.¹⁰⁵

Megjelenésük kezdetei a XIII. századnál nem nyúlnak messzebb. Az első okleveles adatok csak a XIII. század első felében említenek oláhokat. A XIII. század végén BRASSÓ, HUNYAD, ALSÓ-FEHÉR és FOGARAS vármegyék területén kimutatható volt egy jelentéktelen számú oláh

¹⁰⁵ The Races of Europe — A Sociological Study, by William Z. Ripley, Ph, D. London, Kegan Paul, Trench, Trübner & Co., 1900. P. 430 — "This is proof positive that the Roumanians have come in later than the first Magyar possession, submerging their language and customs thereby." P. 435 — "The present traits of the Hungarians seem to lend force to the hypothesis that the same race was also firmly rooted in the great Danubian plain before their appearance."

jövevény pásztor, azonban ezek még akkor is állandó lakhely nélkül, ide-oda vándoroltak a hegyekben. A XIII. század végéig mindössze kilenc állandó oláh letelepedésről van tudomásunk.

A XIV. század első feléig a beszivárgott oláhok további 24 faluban telepedtek le és csak a század második felében öltött nagyobb méreteket az oláhság megtelepedése. Az oláhok a magyar-török élet-halál küzdelem által közvetlenül sújtott balkáni vidékekről vándoroltak biztosabb területek felé, ahol élet és vagyonbiztonság uralkodott és nem kellett félni a portyázó, rabszerző, harácsoló törököktől.

A magyar állam nem állt idegenül, vagy éppen ellenszenvvel az oláhok beköltözésével, vagy beszökésével szemben, sőt esetenként szívesen nyújtott segédkezet a menekülteknek.

A XIII. és XIV. században az oláhok letelepítése királyi jog volt. A király a letelepített oláhok adóját a földesurak rendelkezésére bocsátotta, hogy ezzel az adókedvezménnyel elősegítse a kóborló, csavargó családok otthonhoz juttatását. A királyi adókedvezményhez a magyar rendek a XV. században a "*görögkeleti egyház oláh hívei*" számára "*tizedmentességet*" is biztosítottak.

A magyarság a középkorban, a mongol dúlás kiheverése után, a beszivárgott oláhok és egyéb nem-magyar elemeknek együttevén is többszörös többségét alkotta Erdélyben és nagy helyzeti előnyét növelte a magasabb rendű életformájának vonzó sugárzása.

Idegen eredetű családok, tehát oláh jövevények is, esetenként részesei lehettek a magyar nemesi jogoknak és a nemességbe emelkedésük nemcsak a nemesi jog és életforma átvételével, hanem magyar nemesi családokkal szövődő családi kapcsolatokkal is járt.

Az oláh KENÉZEK és VAJDÁK eredetükre nézve leginkább MOLDVAI KUNOK, HAVASALFÖLDI BESENYŐK, BOLGÁROK, TATÁROK és kisebb számban SZLÁVOK IVADÉKAI voltak. **Az oláhság életében a műveltség főtényezője és kisugárzója a magyarság volt.**

A XVII. században, a MAGYAR-NEMET-TÖRÖK KÜZDELEM során megritkult erdélyi magyarság helyére **Báthory István** erdélyi fejedelem török hódoltsági területről elmenekült oláhokat telepített és másfél évtizedes fejedelemsége alatt Erdély élete fellendült. A békés jólét, a fejlődő ipar és kereskedelem, oláh nyelvű könyvek kiadása a fejlődés útjára terelték az oláh művelődés kezdeti csiráit.

Ezt a békés életet és fejlődést azonban megzavarta, majd tönkretette a cselszövő habsburgi politika, amikor Erdély birtokáért küzdelembe lépett...

A császári ház az egyszerű katonadobosból tábornaggyá lett **BASTA-t** (Básta György) küldte Erdélybe, aki ott a jog és az igazság helyett a legzsarnokibb önkénnyel garázdálkodott. Tűrhetetlen sarcokkal, a fizetés helyett rablásra utasította császári zsoldosait, s ha valaki ezek ellen szót mert emelni, azt orozva megölette, vagy kihallgatás nélkül vérpadra juttatta.

Básta György nevéhez fűződik a magyar történelem egyik legkeserűbb emléke, mert bécsi parancsra ölette, égette és irtatta az erdélyi magyarságot, és elkobzott birtokaikban császárhű idegeneket ültetett.

A XVIII. században a török és a krimi tatárok zaklatásai miatt az oláhok az erdélyi hegyekbe menekültek, ahonnan a felgyülemlett pásztorkodó menekült tömeg hullámai két irányba haladtak: az Erdélyi Medence és a Nagy Magyar Alföld északi és keleti szélé felé.

Szinte észrevétlenül kérezkodtak be az erdélyi magyar falvak megfogyatkozott jobbágysai közé, s az első jövevények után újabbak jöttek, önként kötelezve el magukat örökös jobbágyságra, hogy biztos otthonhoz juthassanak.

A XVII. században DÉVA még teljesen magyar volt és csak a század vége felé költözött be oda négy-öt oláh család.

A törökkel folytatott küzdelem nyomán, szörnyen megfogyatkozott Nagy Magyar Alföld megritkult magyar falvaiban is megjelentek az oláhok és az alföldi magyarság egy része, a rajta keresztül gördülő oláh hullámokban, egyes helyeken elmerült.

Basta letűnése után, egészen 1657-ig, aránylag nyugodt korszak köszöntött Erdélyre. Fél évszázadon keresztül nem járt ellenség Erdély földjén és így népi erői növekedhettek. 1657-ben azonban, **II. Rákóczi György** szerencsétlenül végződő lengyelországi hadjárata után, a csapások özöne zúdult Erdélyre.

Még 1656-ban, **Károly Gusztáv** svéd és **Kázmér** lengyel király között háború tört ki. **Rákóczi Györgyöt** mind a ketten szövetségbe hívták. Rákóczi a svédekhez hajolt azzal a feltétellel, hogy Lengyelországot egymás közt megosztják. **I. Lipót** habsburgi magyar király a lengyeleket segítette és 16.000 főből álló hadsereget küldött, míg másik részről a török szultán a krimi tatárokat.

Rákóczi kénytelen volt Lengyelországból kivonulni és hadának egy részével azonnal haza indult. **Kemény János**, Rákóczi egyik vezére, a hazafelé tartó második erdélyi hadosztállyal a tatár kán hadától bekerítve – noha azokkal harcra szállni nem akart, – seregestől fogságba esett, ahol a sereg zöme odaveszett. Kemény Jánost csak több hónap múlva, nagy váltságdíj ellenében bocsátották haza.

A hadseregét veszített Erdélyt négy éven keresztül öldökölték, pusztították a török hadak. A török 1661-ben teljesen feldúlta Erdélyt, kifosztotta a szász városokat, felgyújtotta és lerombolta a magyar falvakat, helységeket és városokat és százezer magyar fogollyal takarodott ki.

A XVII. század második felében, a HET MAGYAR ERDÉLYI VÁRMEGYE nyílt vidékén a magyar jobbágyfalvak házai gazda nélkül maradtak, üresen várva a havasokról lehúzódozó, beszivárgó oláhokat. A XVIII. században a Magyarországtól elrabolt Kelet-Magyarországon: Moldvában és a Havasalföldön a török hatalom két vajdaságot alapított, majd a XIX. században ezt fejedelemséggé alakította át, amelynek élére görög fanarióta vazallusokat (hospodárokat) állított, akiknek uralma alatt valóságos rabszolgasorsban élt a nép. Az elnyomás elől a Kárpátok és a Duna vonalán százezrével hurcolkodtak át az oláhok. A legtöbbjük nomád pásztorként érkezett, vándorló életmódot folytatott és csak nehezen illeszkedett bele az állandó megtelepülés kötelékébe.

Az erdélyi oláhok (vlachok) száma a XVIII. század elején már elérte, majd rohamosan túlhaladta a 200.000-et. Gyors számbeli növekedésük óriási veszély árnyékát vetette a jövőre.

Az erdélyi oláhok száma 1700 körül kb. 200.000 lélekre tehető, harminc évvel később már 425.000-en voltak és 1761-1765 között számuk meghaladta a félmillió.

A XVIII. század elején karavánokban haladt a havasi oláhság Erdély határhegyeiből az ősi BIHAR VÁRMEGYE megritkult magyar falvaiba, s mélyen behatoltak a Körösök völgyének ősi magyar közösségeibe is. Rövid idő leforgása alatt Dél-Bihar vármegye 40 ősi magyar falujából négy pusztá lett, csak három maradt meg magyarnak, míg 33-ba oláh jövevények költöztek. Ugyanebben az időben az oláhok előzőnlőtték a MAROS-TISZA-DUNA KÖZÉT is, az úgynevezett BÁNSÁGOT, amely az 1718. évi passzarovici békében csaknem lakatlanul szabadult fel a török járom alól.

A XVIII. század a magyar népiség legnagyobb szerencsétlenségét hozta, mert az álnok habsburgi politika kíméletlenül irtatta a magyart.

1764. január 6-án MÁDÉFALVÁT (Erdély) a habsburgi császári csapatok körülfozták és a békésen alvó községet ágyúzták. Az álmából felijedt, össze-vissza futkosó ártatlan népet az osztrák katonaság lemészárolta, majd a vérengzés után a falut felgyújtotta. A madéfalvi vérengzés tettese, báró **Siskovics** altábornagy, azzal indokolta cselekedetét, hogy a székelységnek, hogy egészséges

maradjon, évszázadonként érvágásra van szüksége! Ez az esemény **Mária Terézia** (1740-1780) uralkodása alatt történt. A királynőnek a HÉTÉVES HÁBORÚ folytatására katonákra volt szüksége, s ezért önkéntes toborzást rendelt el Erdélyben, a székelyek között. Csík vármegye székely férfilakossága a sorozás hírére a havasokba szökött, mire az osztrák sorozóbizottság, hogy a férfiakat visszatérésre bírja, az elmenekültek hozzátartozóit kiüzte falujukból. Az elűzöttek a hozzájuk csatlakozott férfiak inkább Moldvába vándoroltak ki, semhogy a katonai szolgálatot vállalták volna a császári seregben. Ennek megtorlására rendelte el a sorozóbizottság a székely falu megsemmisítését.

Az ország kipusztított térségeire, hívásra vagy hívatlanul is, százezrével költöztette a császári ház az idegen elemeket, úgyannyira, hogy a Magyarország határain belül élő oláhok száma 800.000 főre emelkedett.

1784-ben, **II. József** (1780--1790), Magyarország meg nem koronázott habsburgi királya rendeletet adott ki, hogy Magyarország területén minden lakost össze kell írni és a házakat meg kell számozni. Az összeírás hírére az erdélyi oláhokat papjaik tévútra vezették és II. József összeírási rendeletét úgy magyarázták, hogy az összeírás után az oláhok katonák lesznek, és így földesuraik fennhatósága és az úrbéri terhek alól kiszabadulnak.

Ekkor lépett fel közöttük egy **Hora** nevű ravasz oláh, akit büntettek miatt az erdélyi hatóságok kerestettek. A felizgatott oláhoknak Hora egy aranybetűkkel írt levelet mutatott, azt állítva, hogy II. József császártól kegyelmet kapott és elhitette, hogy a császár nem tűri a magyar nemeseket és őt felhatalmazta, hogy sorstársaival kiirtsa őket. Rövid idő alatt több ezer oláh csatlakozott Horához és ZARÄND, HUNYAD, FEHÉR, TORDA, KOLOS és SZESEN vármegyékben felgyújtották a magyarok házait, a lakosságot pedig lemészárolták. **Preuss** tábornagy, a habsburgi hadikormányzó, az oláh lázadás leverésére pár száz katonát küldött ki olyan utasítással, hogy csak akkor támadják meg a lázadókat, ha azok is támadólag lépnek fel ellenük. A katonaság tehetetlensége tovább szította a lázadást, míg II. József a lázadás továbbterjedésének megakadályozására Preuss tábornagyot leváltatta és helyette **Fábry** tábornagyot bízta meg a rend helyreállításával.

A felizgatott oláh tömeget most a katonaság erélyes fellépése fegyverletételre szorította. Hora és két alvezére megszöktek, de Horát és **Kloskát** saját hívei elfogták és vérdíj ellenében átadták a hatóságoknak, akik őket halálra ítélték és 1785 februárjában kerékbe törték.

Az oláh lázadás és vérengzés alkalmával 62 magyar falu pusztult el, 132 nemesi udvarházat felégették és több mint 4.000 magyar férfit, nőt és gyermeket gyilkoltak meg.

Ebben az évszázadban a magyarság népi erői a legnagyobb veszélyek között éltek. A magyarok és székelyek ezrei keltek vándorútra és a habsburgi zsarnokság üldözöttei átköltöztek Moldvába és Havasalföldre, ahol az őshonos magyarság számát duzzasztották fel, hogy két évszázad elmúltával aztán nyelvileg elmerüljenek az oláh mocsárban.

Az erdélyi oláhság XVIII. századi öntudatosulásába beszőrdött a külföldi vallási kapcsolat is. Az oláhok oroszországi kapcsolatai aztán lassan túllépték a vallási kereteket, s köztük cári tisztek terjesztették az orosz cári védnökség eszméjét és megpendítették egy HATALMAS OLÁH ÁLLAM tervét is. **De nemcsak az oroszok, hanem maga a bécsi udvar is céltudatosan bujtogatott a magyarság ellen, hiszen 1770-ben Bécsben, "FRATI DE CRUCE" név alatt egy társaságot alapítottak, mely az erdélyi oláhság megmentését (?) tűzte ki célul.**

Ezek az előzmények készítették elő a *HORA-KLOSKA LÁZADÁST*, amelyet a megtelepületlen, kóbor, csavargó oláhok erkölcsi fogyatékoságait kihasználó habsburgi politika cselszövései robbantottak ki.

A XVIII. században a féktelen oláh beözönlés még válságosabb helyzetbe is sodorhatta volna a magyarságot, ha a magyar parasztság életereje és életerejéből fakadó természetes áramlása nem biztosította volna a Nagy Magyar Alföld népi birtokát, s ha a magyarság életében – elsősorban népszaporulati, másodsor szellemi síkon – nem indult volna el az a folyamat, amely tudatosan, vagy tudattalanul, újabb életerőhöz juttatta a törökök és a Habsburgok által tönkretett magyarságot.

A magyarság tudatos állásfoglalása mellett robbant ki 1848-ban a nagy magyar szabadságharc, amelyet ha le is tört a habsburgi és orosz zsarnokság, de megállítani nem tudta a nemzeti élet további fejlődését.

A nagy magyar szabadságharc idején Erdélyben, a Bécsből felizgatott oláh tömegek **Jancu Ábrahám** és **Axentie Severin** vezetése alatt, a magyarok ezreit gyilkolták le és rabolták ki. Ez a gátlás nélküli magyar-irtás megismétlődött a második világháború után is, amikor az erdélyi magyarság megismerhette **ROOSEVELT** 1941. január 6-i kongresszusi kijelentésének és az ugyanabban az évben, augusztus 14-én, az **AUGUSZTA CSATAHAJÓ** fedélzetén aláírt **ATLANTI CHARTA** szövegének valódi értelmét.

Az orosz "*felszabadító hadsereg*" segédlete mellett a kommunista oláh mócok a magyarok tízezreit rabolták, fosztogatták és gyilkolták meg, s az önrendelkezési jog, a szabadságjogok, a félelem és elnyomás nélküli élet helyett Erdély fölé az alvilág sötétsége borult.

Vajon milyen sorsot mért ki számunkra a jövő? Eljön-e még valamilyen minden átható, nagy együttérzés gondolata, születik-e új formája a megújulást kereső, rabságba jutott magyar társadalmi rendnek, vagy **Vörösmarty SZÓZATANAK** jóslata lesz a valóság?

*"S a sírt, hol nemzet süllyed el,
Népek veszik körül,
S az ember millióinak
Szemében gyászkönnny ül..."*

*

Az ősi magyar földre beszivárgott, beszökött, betolakodott oláhoknak nincsen semmi szerepük a magyar nemzettest felépítésében, csak pusztításában.

Ha szemügyre vesszük a fejalakot, a termetet, a bőr-, a haj- és a szemszínt, kitűnik, hogy az oláhság nemcsak nyelvi, hanem fajilag is teljesen elüt a magyarságtól, mert egy összetett (heterogén) nép, amelyben a mai Délkelet-Európát benépesítő összes emberi fajtak képviselve vannak.

Az igazi oláhok: Földközi tengeri, mediterráni árják és kurgán fajú elemek. A Földközi tengeri, mediterráni árják a Balkán-félsziget déli feléből kóboroltak fel az ősi Kelet-Magyarországba. A Földközi tengeri árja: "*HOSSZÚFEJŰ*", keskeny, ovális arcú, orra keskeny és egyenes, de rövidebb, mint az északi árjáké. Haja fekete, hullámos vagy fürtös, puha és vékony szálú. Bőre barnás, amely a nap hatására erősen leburnul. Szempillájuk hosszú, szemöldökük sűrű, bajuszka még a nőknél is gyakori. Termetük valamennyi európai emberfaj között a legkisebb.

Az oláhság jelentékeny részét alkotják a Közép-Oroszország területéről származó **KURGÁN FAJÚ ELEMÉK**, akik szintén többnyire **HOSSZÚFEJŰEK**.

Lepzelten embertantudós megállapításai szerint az oroszországi eredetű kurgánokat a "*hosszú fej, a magas arc, a földközi-tengeri árjáknál magasabb termet és a sötét szín*" jellemzik.

Kurgán fajú elemek élnek Moldova és Besszarábia területén nagyobb számban, ahol erősen elütnek az őshonos magyar fajú néptől.

Az oláhság erkölcsi fogyatékosága történelmileg bizonyított tény. A magyarokon elkövetett vad kegyetlenkedéseik, állati gyilkosságaik, féktelen rablásaik és harácsolásaik megbocsáthatatlan bűnök, amelyek sötét árnyékot vetnek erre a népre. Az alattomos hajlam, szövetségeseik cserbenhagyása és elárulása szintén megvan bennük, s a nyílt szembenállás helyett inkább a cselszövést és az orgyilkosságot választják.

Az oláh hatalom a magyarság önrendelkezési jogát megszüntette. A szabadságjogok, gyülekezési jog, sajtószabadság, félelem és elnyomás nélküli élet helyett börtön, kényszermunka és áttelepítés a sorsuk.

*

A lélek kialszik? ...Nem! ... A lélek élő tűz marad, csak belepte a hosszú vándorút pora; de azonnal lángra kap, ha a magyar szellő lefújja róla a vastag porréteget.

"Gondolunk-e a széttépett nemzettestre? ... a szétszórt magyarságra? ... a letépett végeken megkínzott, meggyötört, fajtájának megtagadására kényszerített véreinkre, szüleinkre, testvéreinkre, gyermekeinkre?"

Gondolunk-e a tengernyi bajra, ínségre, tanácstalanságra? ... a testi, lelki kínok alatt összeroskadó, a börtönökben halált sóvárgó, a csak azért, mert magyar, kivégzett magyarokra?"

A lélek tanácsa egy rövid mondat csupán: ébredj fel, magyar! E nélkül hiába mutogatjuk a világnak a magyar történelem csodás eseményeit és azt a sok értéket, amit a magyartól kapott az emberiség. Hiába hivatkozunk arra, hogy védőbástyája voltunk Európának egy évezreden át, hiába bizonyítjuk be, hogy hazudtak és hazudnak ellenségeink, mikor rosszat mondtak és állítanak a magyarról.

Ha minden magyar kéz a magyar jövő érdekében egymásba fonódik, biztosan lehet remélni, hogy felfigyel rá az emberiséget csak képmutatásból hangoztató világ és visszahúzódnak a magyar nemzettestet nemcsak marcangoló, de azt egészen felfalni akaró ellenségeink." (Kúr Géza: "A Fáklya".)

*

*

*

BOTOS LÁSZLÓ

ÚT A TRIANONI BÉKEPARANCSHOZ

FÜGGELÉK – A POLITIKUSOK ÉS ÍRÓK VÉLEMÉNYEZÉSE

Padányi Viktor tanulmányából:

„Az első világháború egyetlen, történelmileg mérhető eredménye az volt, hogy nyolcfelé törték Európa arcvonalát és minden lényeges részében szláv kezekre adták. Ezzel az a sáv, amelynek a Belső-Európára irányuló külső, ellenséges tendenciák elnyelése szinte már-már metafizikai lényege volt ezeröttszáz éven át, automatikusan vált a Belső-Európát veszélyeztető tendenciák felvonulási területévé.” „Versailles-ban nem tudták, hogy a nem szláv Európa keleti határát jelentő 900 kilométeres zóna a 20 és 28 hosszúsági körök között politikailag, gazdaságilag, stratégiailag és kulturálisan egyaránt a kontinens biztonsági zónáját jelenti, másfél ezer éve a Keleti Arcvonalat, amelyet feldarabolni és az ellenség kezére adni öngyilkosság volt.”¹⁰⁶

Aristide Briand, 1921-ben választott francia miniszterelnök:

*„Ki kételkedne abban, hogy a magyar határt nem önkényesen vonták meg? Elég rá nézni a térképre, követni a határvonalat, amely egyébként **egyáltalán nem végleges**, hogy meggyőződjünk arról, hogy az nem fedi a valóságot.”¹⁰⁷*

Charles Tisseyre francia képviselő nyilatkozata:

„Az egyik fél teljes rossz indulatának kellett, a másik fél tudatlanságával párosulnia ahhoz, hogy a régi Magyarország csodálatos egységét egy képzelt elnyomás nevében szétrombolja. Szétszakították ezt a nemzetet, amely politikai, közigazgatási egységét tíz évszázadon át megtartotta azzal a kifogással, hogy különböző népekből áll. Mit tettek ezek után? Alkottak három új államot, még vegyesebb népességgel, mint amilyen a magyarországi volt. Szétrombolták egy életerős egészséges ország politikai és gazdasági egységét és romjaiból új államokat alkottak, melyek messze állnak az előző egységtől. . . Magyarország nem ok nélkül tartja felelősnek Franciaországot a tévedésekért és igazságtalanságokért. Ez a helyzet nem tartható végtelenségig. Miért tette, vagy engedte tenni ezt Franciaország? Ezt a káros cselekedetet? Ez a szerződés a mi munkánk. Egy hosszú történelem tényeivel szemben ügyetlen politikai cselekménnyel eltávolítottunk magunktól egy népet, melynek inkább közelebb kellett volna kerülnie Franciaországhoz. . . Bizonyos, hogy a magyarok a háború alatt a németek hűséges és őszinte szövetségesei voltak. . . Nem is arról van szó, hogy erről tudatosan megfeledkezzünk: szemére vethetjük-e azonban Magyarországnak, hogy Németországnak szövetségesevé vált? Nem mi sodortuk arra felé azzal, hogy tőlünk telhetően támogattuk az osztrák-magyar államokban a pánszláv mozgalmak kifejlődését? Trianonnal Magyarországot ismét Németország karjaiba

¹⁰⁶ Kollányi Károly: A Kárpát-medence Európában, Hung Avia. Kráter kiadó. Budapest, 1991, 9. Padányi Viktor: Európa Biztonsága, Szabad Magyarság, 1958. november 30.

¹⁰⁷ Raffay Ernő: Trianon 75 éve, 185.

sodortuk. Megtehetette-e tehát Magyarország, hogy nem visel háborút Ausztria oldalán? Ma már tudjuk, milyen volt Tisza István gróf magatartása a Szarajevói merénylet után, a Bécsben tartott tanácskozásokon. A háború magyar részről nem Franciaország, hanem az őt fenyegető Oroszország és Szerbia ellen irányult. Az egész háború alatt a franciák minden korlátozás nélkül, szabadon élhettek Budapesten, beszélhették nyelvüket, budapesti színházak továbbra is játszották a francia darabokat. Hozzá tehetjük még, hogy Károlyi Mihály forradalma „Vive la France”-ot kiáltott. Érthető, hogy a háborúban való részvételért meg akartuk büntetni Magyarországot, miért kellett azonban erősebben sújtanunk, mint Németországot vagy Ausztriát? A magyarok Franciaországtól még egy szemernyi igazságot sem kaphattak idők múltán, ez egyébként úgy tűnik előttünk, hogy mi vagyunk felelősek mindazokért a szenvedésekért, melyek Magyarországot Trianon óta, sújtották. . . A francia sajtó különösen dühös magyarelles hangot alkalmazott. . . Magyarországon az a benyomás, hogy minden szerencsétlenség Franciaországtól származik. . . Feltehetjük a kérdést, hogy milyen esztelen indítékok készítették a Trianoni Békeszerződés értelmetlen művének összetákolására.”¹⁰⁸

1919. március 25-én **Lloyd-George így írt:**

„Délkelet Európában így sohasem lesz béke, mert Szerbia, Csehszlovákia, Románia határaiba bekerül a magyar irredenta. Azt kívánnám tehát, hogy a béke megállapításánál ragaszkodjunk ahhoz az irányadó elvhez, hogy a különböző népfajok a saját anyaországukhoz csatoltassanak. Ennek az emberséges szempontnak, meg kellene előznie minden gazdasági, stratégiai és pénzügyi szempontot.”¹⁰⁹

Bárdossy László miniszterelnök, a képviselőház előtt 1941. november 2-án mondott beszédéből, a magyar történelmi hivatásról:

„Mi ezer éven át a Duna völgyében nemcsak népi, de szervezett állami életet éltünk. Vállaltuk ennek dicsőségét és terhét egyaránt. Itt álltunk, védtük Európát, egyensúlyt tartottunk a Kárpát-medence népei között. Közvetítettünk Nyugatról Kelet és Keletről Nyugat felé, sohasem egyedül a magunk érdekeit nézve, mindig magasabb európai célok szolgálatában. Feladatainkat a Gondviselés jelölte ki azzal, hogy ide hozott erre a földre, hogy megtartott, erősített és áldó kezét rajtunk tartotta. A vihar sokszor elzúgott felettünk, megtépázta üstökünket, de derekunk a harcban sohasem hajlott meg. Ma olyan mélyen, olyan elválaszthatatlanul vagyunk összenőve ezzel a földdel, amely a mienk, mint ahogyan a hegyek ágyazódnak bele a föld méhébe. Ez a föld jelöli ki hivatásunk és teendőink körét. Azt a feladatot, amely reánk vár, teljesíthetjük jól, vagy kevésbé jól, aszerint, hogy akadályok kerülnek-e elénk, vagy a sors megkönnyíti számunkra a munkát. Ez akárhogy legyen, a reánk váró feladatokat csak mi láthatjuk el és senki más. Ezek a feladatok itt, ezen a földön csak a mieink. Eddig még minden kísérlet csúfos kudarccal járt, amely ezt el akarta vitatni tőlünk. A Duna völgyének minden olyan rendezése, amely nem számolt a magyarsággal, ahogyan az erejének és helyzetének megfelelt, eleve pusztulásra volt ítélve.”¹¹⁰

¹⁰⁸ U.o. 179-180.

¹⁰⁹ Pozzi Henri: *A háború visszatér*, Budapest, 1935., 1994., 188.

¹¹⁰ Kollányi Károly: *A Kárpátmedence Európában*, Budapest, 1991, 6. Orbók, Attila: *Így beszélj házadról*, Budapest, 1942.

Ottlik László egyetemi tanár írta:

„Magyarország politikai szerkezete nem egy népnek más népek fölötti uralmán alapult, hanem egy civilizációs eszmén: a nyugati kultúra határán fekvő egységes földrajzi területet a Kárpátok medencéjét egy nyugati szellemű keresztény királyság politikai abroncsaiba fogni. A Kárpátok medencéjének, mint területi élet egységnek egyetlen politikai keretbe foglalása, s ennek területi impériumnak a magyar szabadság eszmével való kitörése: Ez a magyar állameszme, nem pedig egy népnek uralma más népek felett. Az egy geo-ökonómiai térhez tartozó népek sorsközösségének elemi tényéből kell kiindulni, abból, hogy ezek a népek szükségképpen összetartoznak, mert egymásra vannak utalva: A másik, az összetartozó népek egyenlő szabadságának az eszméje az ősi magyar jogeszme: *Az una eademque libertas*. Az ősi föderális elemek (vármegyerendszer, a Szent Korona országai) megadják a lehetőségét a területi államtagozódásnak.”¹¹¹

Charles Danielou így írt a *Daily Mail*, 1927. június 21-i számában:

„Akik a nemzetiségi elveket akarták alkalmazni, a legnagyobb tévedést követték el akkor, amikor kirekesztették az országból hárommillió magyart. A hárommillió aránya az országban maradt nyolcmillióhoz igen nagy. Ki hinné, hogy ezek a magyarok beletörődtek abba, hogy testvéreiktől örökre elszakítva éljenek. Különös ironia, hogy a cseh határt 40km-re előre tolták Budapest felé, hogy ez a város **a cseh ágyúk lőtávolságába kerüljön**, ugyanakkor a Bácskát azért csatolták Jugoszláviához, hogy Belgrád távol essék a magyar ágyúk hatótávolságától.”¹¹²

1921-ben, mint a francia parlament egyik előadója, **Charles Danielou** így nyilatkozott:

„A kis szövetségesek minden nap új kívánságokat terjesztettek elő. Minden nap mélyebbre és mélyebbre hasítottak bele Magyarország ezeréves testébe. Az a határ, amelyet kezdetben Masaryk követelt a csehek nevében, teljesen néprajzi határ lett volna, a tiszta magyar városok, mint Pozsony, Léve, Ipolyság, Rimaszombat, Kassa az anyaország határain belül maradtak volna, és épp úgy Magyarországé maradt volna az egész keleti Szlovenszko és a Ruténföld.”¹¹³

Zathurezky Gyula közíró:

„ . . . Hogy a Duna-medence betölthesse két pozitív funkcióját, annak feltétele, hogy politikailag is zárt, erős egység legyen. Csak ebben az esetben képes erőit az európai közösség szolgálatába állítani, úgyis, mint híd, úgyis, mint bástya. A Duna-medence szuverén és törvényszerű fejlődése a magyar hatalom bukásával megszakadt. Ezért időszerű mind inkább, hogy éppen a jövőbe pillantva, a formailag és hatalmilag letűnt, de elveiben ma is élő középkori magyar államiság rendjével foglalkozzunk és felhívjuk rá nyugati barátaink figyelmét is, akik egy napon talán ott fognak állni egy új Duna-medence bölcsőjénél.”¹¹⁴

¹¹¹ U.o. 9. Ottlik László: „Pax Hungarica”, *Magyar Szemle*, 1934.

¹¹² Raffay Ernő: *Magyar Tragédia, Trianon 75 éve*, Budapest, 1996, 179.

¹¹³ Pozzi Henri: *A háború visszatér*, 191.

¹¹⁴ Kollányi Károly: U.o. 10. Zathurezky Gyula: *Új Európa*, 1963. júliusi szám.

Harry Elmer Barnes amerikai egyetemi tanár:

„Tanulmányaim és kutatásaim során arra a meggyőződésre jutottam, hogy Ausztria és Magyarország a háború felidézéséért felelőségre nem vonható. . . Magyarország különválasztva Ausztriától szerintem teljesen ártatlan a Világháború kitörésében.”¹¹⁵

Beneš Edvárd:

„Igazi szlovák politika elképzelhetetlen volt anélkül, hogy annak képviselői a végső gyakorlati következményeket ne vállalták volna, mert ezek a következmények minden logikai vonalon azonosak voltak: a területi status quo lerombolását igényelték, s vele párhuzamosan vagy egy nagy orosz irányítású pánszláv Birodalom kialakulását, vagy pedig egységes szláv nemzeti államok életre hívását a régi határok félretolásával, népi demokratikus és progresszív alapokon. A szláv politika számára sosem volt más lehetőség a megoldásra.”¹¹⁶

Bliss tábornok, a Magyarországra küldött amerikai delegáció tagja, 1919. március 27-én jelentette **Wilson** elnöknek:

„Magyarország jelenlegi helyzete egyenes következménye a Legfelső Tanács 1919. február 28-i döntésének. Ez a döntés politikailag ésszerűtlen volt. Ezt nem lehet képviselnünk az Egyesült Államok népe előtt. A semleges zóna határvonala abszolút igazságtalan volt, és nekünk nem szabad még rontanunk a helyzetet a roppant igazságtalan döntés kényszerű elfogadtatásával, fegyveres erőszak által.”¹¹⁷

William Bullit, az USA békedelegáció tagja, e tisztségétől visszalépve írta Wilson elnöknek Párizsból:

„Azokhoz a milliókhoz tartozom, kik bizalommal és feltétlenül hittünk Önnek, azt tartottuk, hogy Ön nem kevesebbet óhajt elérni, mint tartós békét, önzetlen és pártatlan igazságszolgáltatás alapul vételével. Ám a mi kormányunk hozzájárult ahhoz, hogy a szenvedő népek újabb elnyomatásnak, alávetetésnek és szétdarabolásnak tétessenek ki, s hogy a háborúk veszélyének egy új százada idéztessék fel. A béketárgyalásoknak Santungot, Tirolt, Magyarországot, Kelet Poroszországot, Danzigot, a Saar területet érintő igazságtalan határozatait, nemkülönben a tengerek szabadsága elvének feladása, kétségtelenül újabb nemzetközi konfliktusokat fognak eredményezni.”¹¹⁸

Archibald Cery Coolidge, amerikai egyetemi tanár, Közép-Európa története politikájának legjobb ismerője, ezért nevezték ki 1918, november 16-án a Department of State tanácsosává és küldték Kelet-közép Európába egy adatfelvevő küldöttséggel. Jelentését Budapestről, 1919. január 19-én küldte Wilson elnöknek Párizsba:

¹¹⁵ U.o. 12. Barnes Harry Elemer: *Pesti Hirlap*, 1926. augusztus 7.

¹¹⁶ U.o. 12. Beneš Edvard: *Ou vont les Slaves?* Paris, 1948

¹¹⁷ U.o. 13. Miller, D.H.: *My Diary at the Conference of Paris*, with documents I. – XVII., New York, 1929.

¹¹⁸ U.o. 13. Halmay Elemér: *A mai Magyarország*, III., 1925, 7.

„A magyar királyság, bármely európai államnál is – Britannia kivételével – tökéletesebb földrajzi és gazdasági egységet alkot. A magyar állam a Közép-Duna és mellék folyóinak az ezeket övező dombok és hegyek medencéjében fekszik. Északon, Keleten, Délen, a határokat az erdős Kárpátok és az Erdélyi Alpesek határozzák meg. Ezek Horvátország és Szlavónia elvesztése előtt Délen is kitűnőek voltak. . . A termékeny sík vidéket hegyvidék övezi. Minden folyója a Dunába ömlik. . . Ez a mellékfolyóinak központi érrendszere. Ez a nagy közös folyórendszer egységes közigazgatást igényel. . . A Duna és mellékfolyói vízellátása hirtelen nő és süllyed. Amire szükség van, az egy víztároló rendszer létesítése. Azonban... a létesítéshez központi kormányzat szükséges.” „. . . Az ország földbirtokossága többnyire magyar volt, jó viszonyban élt a parasztsággal. Magyarország a legrégebb időktől, ritka önellátó volt. A síkság szolgáltatta az élelmet, a hegyek a fát és fémeket, a Duna és mellékfolyói egymáshoz kapcsolták a népet, hosszú időn át közös egységet alkotott. A korszerű ipar és kereskedelem fejlődésével ez az egység tovább szilárdult.” . . . „A bányászat a hegyes vidéken Budapest alapítással és igazgatással létesült, így Budapest kisvárosból világvárossá nőtt, itt van a vasúthálózat központja. Itt összpontosul minden, még a távoli Erdély is, mindig szorosabb gazdasági kapcsolatban állt a központi Alfölddel, amely felé a legtöbb folyó is folyik.” „. . . A magyarok, mint végső bizonyítékra hivatkoznak államuk történelmi egységére, amely ezeréves történelmének megrázkódtatásai folyamán nem őrizhette volna meg az egységét, az itt élő nemzetiségek különfélesége mellett, ha ezt nem biztosította volna földrajzi egységének törvényessége.” „Megértjük ebből, mit jelentett az ország gazdasági életének erőszakos szétszakítása, amelyet az ország teljes határvidékének – akár átmeneti – akár végleges cseh-szlovák, román, és szerb megszállása jelent és az általuk megszállt vidék kapcsolatának elszakítása az ország szívéből. Megérthetjük az itteni nép aggodalmát, ha szembe kell néznie a jelen meg nem szállt területig történő megcsonkításának lehetőségével, megfosztva fájától, vasától, ipartelepeitől, mezőgazdaságán kívül csupán egy biztos pusztulásra ítélt nagyvároson kívül egyetlen meg nem hagyva.”¹¹⁹

Aldo Dami svájci történész, a kisebbségek szaktudója:

„Ha Magyarország a nemzetiségeit erőszakosan be akarta volna olvasztani, évszázadokig lett volna ehhez ideje és hatalma. Magyarország nem követte a francia királyok politikáját, sem császárságát, vagy forradalmát. Franciaország mindenképp ezeréves politikai centralizmusának köszönhetné, hogy az 1815 és 1971 évi vereségeit könnyen viselte. Magyarországot azonban 1920-ban azért büntették, mert egységesítő politikáját elhanyagolta és nemzetiségeinek lehetővé tette, hogy területén, szabadon fejlődjenek. Ha tényleg elnyomta volna azokat, már régen eltűntek volna és Magyarország nem jutott volna a trianoni határok közé. Az elnyomatás története, amely alatt más népek szenvedtek volna, csak mese. Ellenkezően a magyarok maguk váltak liberális politikájuk áldozatává. Trianon haszonélvezői, a nekik alávetett magyar lakossággal szemben nem gyakorolják azt a türelmet, nagylelkűséget.”¹²⁰

Ugyanő írta:

„A Trianon által megállapított határok nagy, tiszta magyar lakosságú területeket választottak le a törzsről és ezenkívül olyan tájak egész sorát, amelyeken ugyan nemzetiségek éltek, amelyek népe azonban olyan világosan a magyarok oldalán állott, hogy népszavazás esetén semmi kétség nem adódott volna efelel. Ez a szerződés tehát nem néprajzi megfontolásokon, sem a

¹¹⁹ U.o. 14-15. Az Egyesült Államok kapcsolatai, az 1919. évi párizsi békekonferencia.

¹²⁰ U.o. 15. Dami, Aldo: *La Hongrie de Demain*, Paris, 1932, 97.

különböző népcsoportok kívánságán és érdekén alapult, holott egyedül ezek ismerik a saját érdekeiket."¹²¹

Ismét Aldo Dami-tól:

„A szövetségesek nem elégedtek meg azzal, hogy irredenta mozgalmakat kielégítettek, hanem újakat teremtettek. A tényeket elferdítették, a történelem tanúságát meghamisították és olyan területek status quo-ját tették kérdésessé, amelyet az idő és történelem már megszilárdított."¹²²

Aldo Dami írja:

„A nemzetiségek helyzete a régi Magyarországon összehasonlíthatatlanul jobb volt, az összehasonlítás teljesen Magyarország javára dől el, amelyre pedig hosszú ideig, indokolatlanul, ujjal mutogattak. Azok a magyarok, akik ma az utód-államokhoz tartoznak, boldogok lehetnének, ha hasonló bánásmódban részesülnének. . ."¹²³

Pierre Delattre francia történész mondta a Magyar Tudományos Akadémia ülésén, 1931-ben:

„Magyarország 400 éven át vérzett a kereszténységért. Angliának, Franciaországnak és Magyarországnak a középkorban egyenlő számú lakosa volt. Ellenben, azért van ma Angliának 44 millió, Franciaországnak 40 millió és Magyarországnak csak 9 millió lakosa, mert Magyarország lakossága azalatt pusztult el, mialatt védve a civilizációt, a műveltséget testével fogta fel az európai kereszténységet és a nyugati kultúrát fenyegető török uralmat. 4 milliónyi lakossága lecsökkent kétmillióra. Akkor azután jöttek az elnéptelenedett, a harcok folyamán lakatlanná vált területekre, nagy tömegben a szerbek, németek és más idegen népek, s ezért került az ország idegen befolyás alá."¹²⁴

A magyar-csehszlovák határra vonatkozóan a francia külügyminisztérium terve 1918. november 20-án így szólt:

„Szlovákia nem egyéb, mint egy mítosz: Észak-Magyarország szlovák törzsei sohasem alkottak államot: típusuk sem egységes, faluról falura változnak. A francia tanulmány szerint azt a teret, ahol a szlovákok számottevő arányban találhatók, keleten az Ung határolja. A vonal Sátorajaujhely felett Rozsnyóhoz és Rimaszombathoz kanyarog, Losoncnál éri el az Ipolyt, azt észak felé követi, majd lehajlik Nyitra alá és Pozsony felé lejt, elérve annak külvárosát, de magát a várost nem, míg végül felfelé haladva, Morvánál ér véget. Majd megállapítja a tervezet: Csupán e vonal mögött lehet Szlovák földről beszélni. Sőt, az igazán szlovák lakta területet a Garam vonaláig korlátozhatjuk, az ettől keletre fekvő területen ugyanis mindig csak kisebbségek éltek. Liptó, Zólyom, Trencsén hegyes vidékei a valóban szlovák földek. Az általunk meghúzott etnográfiai vonal sehol sem érinti a Dunát, amely máig megmaradt magyar és német folyamnak. Nem foglalja magában Pozsonyt sem, amelynek üzemében dolgoznak ugyan szlovák munkások,

¹²¹ U.o. 15. Dami: U.o. 133.

¹²² U.o. 15. Dami: U.o. 23-24.

¹²³ U.o. 15. Dami: *Les nouveaux martyrs, Destin des Minorités*, Paris, 1936

¹²⁴ U.o. 15-16. Delattre, Pierre: *Keleti Figyelő*, 1961. szeptember

és amelyeknek piaca oda vonzza a környék szlovák parasztjait, de ahol 42 németre és 40 magyarra 14 szlovák jut. Pozsony nem szlovák főváros, ha van ilyen, úgy az Túrócszentmárton."¹²⁵

A Quai d'Orsay ezek szerint 1918 őszén helyesen ismerte a helyi szlovák határkérdést.

André Doboscq szerint a magyar miniszterelnök **Khuen Héderváry** 1910-ben a francia követnek, **René Millet-nek** a Berlinnel való szövetségünket úgy indokolta meg, hogy a „Németországgal való szövetség Magyarország számára védőgát a szlávok ellen, akiktől, hitük szerint, leginkább kell félniük.”¹²⁶

Philippe Gaillant írta 1968-ban:

*„A Trianon-i és a St-Germaine-i szerződések, mint elsők, bűnöztek a földrajz és történelem ellen a Duna-medencében és kizárólag a győztesek akarata szerint, akik itt különösen cinikusan, a maguk fogalmazta elvek ellenében, a népek szabad önrendelkezése ellen törtek, Magyarországot a szó szoros értelmében szétvagdalták. Elég a térképre nézni, hogy érthető legyen, miszerint mostantól nincs, ami Európa földjét, a nyugati civilizációt védje az orosz ellen. . . **Ha eljön az órája – és ez jönni fog a Nagy Európát ismét felépíteni, akkor kell egy szervesen szabályozott összetartó kapcsolat a Duna-medence népei között, minthogy a Nyugat előre tolt bástyája, ezt a megmaradt barbárság ellen védje.**”*¹²⁷

Gabriel Gobron, a velünk foglalkozó tanulmányában írja:

*„A szarajevói merényletről, amely az első világháborút kiváltotta, ma már bizonyosan tudjuk, hogy előkészítője Szerbia volt, titokban támogatva Oroszország által. Ennek célja Ausztria-Magyarország feldarabolása volt, háborúval. Szerbia eszköze volt az orosz háborús provokációnak.”*¹²⁸

Sir Robert Gower angol alsóházi képviselő:

*„A csehszlovák köztársaságot az Entente hatalmak már 1918 nyarán előzetesen elismerték. Az is ismert, hogy egy 1916. augusztus 16-án kelt titkos szerződésben. . . Romániának egész Erdélyt, és a magyar Alföld jelentékeny részét is oda ígérték. Az Entente Legfőbb Tanácsa 1918. júniusában megtartott ülésén, mint katonai célt, kitűzte a dél-szláv államok megalakulását. Ezt a tervet csak Magyarország felosztásával lehetett megvalósítani. Ítéletet mondtak ki egy ország felett, előzetes meghallgatása nélkül. A magyar béke revíziós igények elutasításával kapcsolatosan ugyan ő írta: **Nehéz megérteni, hogy a magyar kérést, amely végeredményben Wilsoni elveken alapult miért utasították el. Az a vélemény, hogy népszavazás esetében a nemzeti tanácskozások***

¹²⁵ U.o. 17. Paix, 69 kötet. ff. 28. 64. Les Limites au Point de Vue Ethniques de l'État Tchecoslovaque, 1918, november 20.

¹²⁶ U.o. 16. Doboscq, André: Budapest et les Hongrois, Paris, 1913.

¹²⁷ U.o. 17. Gaillant, Philippe: Fallait-il détruire l'Autriche-Hongrie? – *la Revue du XX-me Siecle Fédération*, no. 395, décembre, 1968.

¹²⁸ U.o. 18. Gobron, Gabriel: La Hongrie Mystérieuse, Paris, 1933.

feleslegesek lettek volna, nem fogadható el és semmiképpen nem igazolhatja azt a tényt, hogy három és fél millió magyart elszakítottak hazájától.”¹²⁹

Francesco Nitti, az Olasz Tanács elnöke, egykori miniszterelnök és a párizsi béke delegáció tagja, könyvében súlyosan bírálta a békeszerződést:

„A nemzetközi politika nagy cselszövői Trianonban adtak találkát egymásnak... Európát nem annyira a háború, mint inkább a békeszerződések sodorták a dekadencia komoly veszedelmébe. . A népek önrendelkezési joga, amelyet az Entente a háború alatt hangoztatott, csak hazug formula volt, amelyet a veszély idején meghirdettek, hazug frázisnak bizonyult, amelyet csak a veszély idején rögtönöztek, hogy az érdekeltek rokonszenvét megnyerjék. A békét azonban nem úgy kötötték, amint megígérték és az eszmét, amelyért az emberek életüket áldozták, a szerződéseket tárgyalók csúful elárulták. A legyőzöttekre kényszerített feltételek becstelenek voltak. . . Nem akadna olyan francia, angol, olasz, aki ilyen feltételeket elfogadna hazája számára, amilyeneket a magyarokra kényszerítettek. A bíboros hercegprímástól az egyszerű parasztig nem találni olyan magyart, ha erre a névre méltó, aki ezekbe a feltételekbe belenyugodnék.”¹³⁰

Ugyancsak Nitti:

„A Balkánon, különösen Szerbiában Oroszország cinikusan és szégyentelenül megvesztegető politikát követett, minden alkalmat megragadva a lázításra Ausztria-Magyarország ellen. Oroszország és Szerbia politikája valóban bűnös volt. Wilson nem ismerte az európai kérdéseket. Már az első döntései meggyőztek, hogy fogalma sincs az európai kérdésekről, alig tudott valamit Európáról.” . . . „Tény az, hogy a legyőzöttek elszenvedtek egy ilyen békét, de azt el nem fogadták soha. Európában nincs béke – csupán átmeneti beletörődés az erőszakba. Addig nem lesz béke Európában, míg a sorozatos háborús igazságtalanságokat jóvá nem teszik, amíg a különböző európai népek között helyre nem állítják a szükséges kölcsönösségi viszonyt. . .”¹³¹

Keynes, angol pénzügyi szakértő szerint:

„Említésre méltó az elnök szellemi lassúsága. Nem volt képes pillanatok alatt felfogni, amit a többiek mondtak – alig ha volt még rá példa, hogy egy hatalmas államfő, olyan tehetetlenül viselkedett volna a tárgyalóasztalnál, mint az elnök. Így túlságosan lassú és gyámoltalan volt ahhoz, hogy bármilyen lehetőségre válaszoljon.”¹³²

Lord Weardale:

„Kötelességemnek tartom tiltakozni az ellen, hogy a külügyminisztérium nem foglalkozott behatóbban azokkal az érvekkel, amelyek bizonyítani látszanak, hogy az önrendelkezés fennkölt

¹²⁹ U.o. 18. Gower, Sir Robert: *La Révision du Traité de Trianon*, Paris, 1937.

¹³⁰ U.o. 21. Nitti, Francesco: *La Paix et suivantes*, Paris, 1925

¹³¹ Lángi Mária: *Trianon*, MET Publishing Corporation, Hungary, 1996, 8. Nitti, Francesco: *Nincs béke Európában*, Pallas Irodalmi Nyomda, Rt. Budapest, 1925, 215.

¹³² U.o. 8. Vecseklői József: *Nemzetgyilkossági kísérlet*, Lakitelek, 1993, 112.

elvét – amelyért úgy tudjuk, ezt a háborút viseltük – számtalan esetben figyelmen kívül hagyták, de egyetlen esetben sem olyan durván, mint Magyarország határainak a megállapításakor.”¹³³

Értekezés a Lordok Házában, az angol parlamentben a magyar sérelmekről: **Viscount Lord Bryce, az angol felsőház tagja**, a kor legkiválóbb jogásza és politikusa:

„A román népnek és Romániának műveltsége alacsonyabb színvonalon áll, mint a magyaroké és ezért lealázása és lefokozása a nagy népességnek az a tény, hogy román tisztviselők legyenek föléljük rendelve, akik oly kevésbé művelt és kevésbé előrehaladott országból származnak, mint Románia. . . . Valamennyi nagyhatalom kijelentette, hogy azon elhatározással fognak hozzá a rekonstrukció munkájához, hogy igyekeznek kielégíteni a lakosság minden célszerű kívánságát és minden törekvésük az lesz, hogy olyan állapotokat hozzanak létre, amelyek folytán kevesebb panasz és több meglegedés, tehát a jövő békének jobb biztosítékai lesznek. Ezeket az elveket azonban figyelmen kívül hagyták! . . . Hiheti-e bárki is, hogy azok a megállapodások, amelyek a békeszerződésben foglaltatnak, állandó békét fognak teremteni? Sőt, inkább a jövő háború csíráit hintik el, éppen akkor, amikor a béke volna az egész világ legnagyobb vágya!”¹³⁴

„Ez a békeszerződés fait accompli elé állít bennünket. Már nem változtathatunk rajta semmit sem, pedig azt hiszem, hogyha hazánkban tudták volna, hogy mit csinálnak Párizsban, és módunkban állt volna a közvélemény érdeklődését felkelteni, akkor megakadályozhattuk volna, hogy ilyen békefeltételeket szabjanak. Sajnos, nem szerezhettünk tudomást a történeletről, és most elibénk terjesztik a szerződést, melyet nem lehet már megváltoztatni. Nem marad más hátra, mint tiltakozni azon igazságtalanság ellen, amely a szerződésből kiérezhető.”

„Magyarország mindenesetre több megbecsülést és rokonszenvet érdemelt volna! Ez az ország egyike Európa legrégebb királyságának, sokkal régibb, mint az olyan gomba módra keletkezett államok, mint Poroszország és Bajorország, Ausztriáról nem is beszélve.”

Millerand Magyarország területének felosztására való magyarázata szövetségeseinek, **Lord Bryce** szerint:

„Azt jelenti, hogy a szövetségesek nem értek rá az ügy gondosabb megvizsgálására. Amit a levél mond, az lényegileg a következő: – Miután nem hagyhatjuk meg Magyarországot a korábbi állapotában, semmit sem adunk meg, ami az országot megilletné. – Miután nem csinálhatunk tökéletes rendszert, egyszerűen elveszünk nagy területeket Magyarországtól, amelyeket még a saját elveink szerint is vissza kellene kapnia.”¹³⁵

René Dupuis nyilatkozza:

„A Trianoni Szerződés legkegyetlenebb erkölcsi sebe Erdély elszakítása volt Magyarországtól. Ez a föld volt Rákóczi és Bethlen Gábor hazája, ahol a magyar nyelv a legtisztább, ahol a magyar népművészet a legtökéletesebb, legeredetibb fokát érte el. . . . A háború végén mindenki Franciaországot választotta Közép-Európa döntőbírójává. A francia kormány, sajnos, nem értette meg nagyszerű, de nehéz szerepét. Gyenge volt. Magáévá tette helyi szövetségesei szenvedélyét, megadott nekik minden követelt elégtételt. Nem törődött az igazsággal

¹³³ U.o. 11. Vecseklő, 246.

¹³⁴ U.o. 15. Lord Bryce a Lordok házában 1919. december 17-én

¹³⁵ U.o. 16. Lord Bryce: *The Hungarian Peace*, Budapest, 1922. Speeches of the Members of the British House of Lords on the Trianon Peace Treaty, pp 24-30.

és azzal, hogy a saját ügyét és Európa békéjét kompromittálja. A francia kormány – ahelyett, hogy a prágai, bukaresti és belgrádi szövetségesei étvágyát mérsékelte volna – olyan jogos magyar irredentizmust készített elő, mely az 1914 előtti Elzász Lotaringiával kapcsolatos francia irredentizmusra emlékeztetett. – A magyar követelések alapossága még Franciaország és a békéért felelős nemzetekben is bizonyos, be nem 'vallott' ellenszenvet váltott ki. A háború utáni politika és a gazdasági szükségszerűség Ausztria-Magyarország más rugalmasabb formában történő visszaállítását kívánta, amely biztosította volna a dunai népek egyesülését képező valamennyi állam számára, a teljes politikai függetlenséget. – Egyedül Franciaország, mint viszonylagos, semleges fél tudta volna létre hozni ezek között a népek között, a kibékülést, amelyet ennek a központi európai tömbnek a megalkotása tett szükségessé. Sajnos – ilyen, értelemben minden cselekvési alkalmat elmulasztott!”¹³⁶

Rossetti, a románok kiváló államférfija, (1816-1885) még így vélekedett rólunk, magyarokról:

„A jobbágyság felszabadításának dicsősége a magyaroké. Románia csak 15 évvel később és csak vér árán tudta megvalósítani azt, amit a magyar nemesség minden kényszerítés nélkül, tisztán a humanitás és a szabadság fennkölt és nemes eszméitől lelkesítve cselekedett 1878-ban, amikor összes jobbágyságait faji és valláskülönbség nélkül felszabadította.”¹³⁷

Maurice Pernot tudta, hogy:

„A magyar nemzet három nagy áramlat ütközőpontjában fekszik, a nyugati pángermánizmus, az északkeleti pánszlávizmus, és a balkáni nyomás ütközőpontjában. És esetleg arra fog kényszerülni, hogy e három ellenfél valamelyikével szövetséget kössön, s így védekezzék a másik kettő ellen.”¹³⁸

Theodore Roosevelt, 1909-ig, az USA elnöke, történész, 1910. április 2-án a magyar parlamenti beszédében mondta:

„Az egész civilizált világ adója Magyarországnak, az Ő múltjáért. Amikor Amerika még Európa méhében volt, Magyarország volt az a tényező, amely meggátolta a barbarizmus terjedését, és amely a civilizált világ biztonságát őrizte. Én ismerem ezt a történelmet, és nem tartanám magamat művelt embernek, ha nem ismerném.”¹³⁹

Georges Roux 1931-ben újratanulmányozta a békeszerződések revíziós kérdéseit, s erről így nyilatkozott:

„Erőtlen hazug propagandával igyekeztek a kormányok a katonák harci szellemét fokozni. A tények meghamisítása szabállyá vált, a gyűlölet szent érzelmmé. Eszméket kovácsoltak, erkölcsi önigazolásra, a saját népük lelkesítésére és az ellenség demoralizálására. Ilyen hangulatban voltak a szövetségeseik, amikor a Központi Hatalmak 1918-ban összeomlottak. A győzelem teljes váratlan és nem remélt volt. A gyors cselekvés vágya nem adott időt a megfontolásra. A győzelmi mámorban, hónapok alatt készült el a béke, az új Európa, korlátlan hatalommal. Világos, hogy a

¹³⁶ U.o. 36-37. Dupuis, René: *La Probleme Hongroise*, Ed. Internationales, Paris, 1931, 15, 18, 30.

¹³⁷ Kollányi Károly: 24. Kalondy Pál: *Válasz a román nemzeti komiténak*,

¹³⁸ U.o. 21. Mousset: *Le Monde des Slaves*, 1945, IV.

¹³⁹ U.o. 24. Dr. Olay Ferenc: *Magyar művelődés kalváriája*, Budapest, 1930

magyarok az erőszakos területi csonkítást nem vették egyszerűen tudomásul, amelyek mindennemű nemzetközi jogba ütköztek, a lakosság megkérdezése nélkül. Végül volt egyetlen népszavazás, Sopronban, a magyarok győzelmével. . . Ausztriával, amely maga is vesztes volt. Az új államokban, amelyeket a győztesek támogattak, nem engedtek meg egyetlen népszavazást sem.”¹⁴⁰

Tardieu, a parancsbéke főszerkesztője nem hiába mondta:

„Választanunk kellett a népszavazás vagy Csehszlovákia megteremtése között.” Ő az utóbbit választotta, mert ezért kapta fizetését.¹⁴¹ **(Mivel Csehszlovákia megszűnt létezni, és a népszavazás már nem hozná a demográfia megváltoztatása következtében a sérelmek orvoslását – ezért most ismét felvethetjük a határ felülvizsgálatának jogosságát.)**

Pierre Sequeil írta az Erdély kérdéssel kapcsolatban:

*„A háború előtt a románok számaránya Erdélyben 53.8% volt, míg a magyarok a régi Magyarországon 54.4%-ot tett ki. Erdélyben a magyarok 33%-ot, a szászok 11%-ot tettek ki, 3% egyéb mellett. Ez a tény, hogy még egyszer hangsúlyozzuk, a több százados magyar vendégszeretetre, szabadságtisztelő hagyományra vezethető vissza, nem adhat senkinek jogot arra, hogy ezt a területet attól az országtól elszakítsák, amely ezt ezer éven át jogosan kormányozta.”*¹⁴²

Lord Sydenham írta:

*„A legélénkebb részvétellel nézem ezt a dicsőséges múltú, büszke népet, amely most a kisanant jól felfegyverzett népeinek gyűrűjébe van bezárva: Ezeknek a népeknek az önkénye fenyegeti, noha kultúrában alacsonyabb fokon állnak, mint a magyarok.”*¹⁴³

Szazonov D.S., orosz külügyminiszternek a cárhoz intézet jelentéséből, a bukaresti tárgyalásáról, 1914. június 23-áról, arról, milyen feltételekkel hajlandó Rumánia, szövetségeseit megtámadva, Oroszországnak és Szerbiának támogatást nyújtani. **Bratianu román miniszterelnök** a kérdésre így felelt:

„Románia egész Erdélyt, a magyar Bánságot és az osztrák Bukovina felét kéri. . . Ezen felül Oroszország tartozik garantálni Románia területi integritását, fedeznie kell további fegyverkezésének összes költségeit is.” (Történt ez azok után, hogy Románia 1883 óta szövetségese volt az Osztrák-Magyar Monarchiának és Németországnak, amely szerződést 1913-ban újította meg. Kollányi)

Ugyancsak **Szazonov** írta:

*„Bécsben rendkívüli gyorsasággal határozták el (Szerbia megtörését) a minisztertanács egyetlen ülésén, amelynek csak egyetlen tagja, Tisza, magyar miniszterelnök ellenezte Berchtold tervét.”*¹⁴⁴

¹⁴⁰ U.o. 24. Roux, Georges: Réviser les Traités? Paris, 1931

¹⁴¹ U.o. 24. Tardieu: *La Paix*

¹⁴² U.o. 24. Sequeil, Pierre: *Le Dossier de la Transylvanie*, Paris, 1967

¹⁴³ U.o. 25. Lord Sydenham: *My Working Life*, 1928

¹⁴⁴ U.o. 25. Szazonov D.S. *Végzetes évek*, 239.

Saint René Taillandier írta:

„A magyar nemzet nem pusztulhat el, s ha sírba tennék is, előbb-utóbb fel fog támadni. . . Magyarországot, a nemzetek mártírját, csodálatra méltó politikai érettsége emeli ki a Habsburgi Monarchia népei közül.”¹⁴⁵

Louis de Vienne:

„Magyarország szükségszerűen abba a helyzetbe kell kerüljön, hogy a jövőben Közép-Európa bármilyen újjárendezése folyamán azt a szerepet játszassa, amelyet a történelem, saját értéke és földrajzi helyzete határoz meg.”¹⁴⁶

¹⁴⁵ U.o. 25. Dr. Olay Ferenc I.m.

¹⁴⁶ U.o. 25. De Vienne, Louis: Le Guépier de l'Europe Centrale, Paris, 1937

Patrubány Miklós összeállítása

Államférfiak a trianoni béke-parancsról

Francesco Nitti, olasz miniszterelnök, 1924 szeptemberében: „Trianonban egy országot sem tettek tönkre gonoszabbul, mint Magyarországot. De ezt az országot lélekben erős emberek lakják, akik nem nyugosznak bele hazájuk rombolásába. Magyarország megcsonkítása annyira becstelen, hogy senki nem vállalja érte a felelősséget. Mindenki úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindenki szemérmesen hallgat. A népek önrendelkezési jogára való hivatkozás csak hazug formula... a leggonoszabb módon visszaéltek a győzelemmel... Nincsen olyan francia, angol vagy olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek...”

Herbert Henry Asquith, aki 8 évig volt angol miniszterelnök, 1925-ben: „Ez a béke nem államférfiak munkája, hanem súlyos és végzetes tévedések eredménye.”

Vladimir Iljics Lenin: „Rájuk erőszakolták a békét, de ez a béke uzsorás béke, gyilkosok és mészárosok békéje... hallatlan béke, rabló béke...ez nem béke, ezek olyan feltételek, amelyeket útonállók késsel a kezükben diktálnak a védtelen áldozatoknak.”

Artur Neville Chamberlain, angol miniszterelnök: „A trianoni szerződés eredménye Európában nem béke, hanem az új háborútól való félelem.”

Lloyd George, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében: „Az egész dokumentáció,

melyet szövetségeseink a békétárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csalo és hazug volt.”

André Tardieu, háromszoros francia miniszterelnök, a *La paix* című könyvében: „Azért nem lehetett a magyaroktól elszakított Felvidéken népszavazást tartani, mert akkor nem jött volna létre Csehszlovákia a lakosság ellenszavazata következtében.”

Tomás Garrigue Masaryk, Csehszlovákia első elnöke: „Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között.”

Andrej Hlinka páter, a legnagyobb szlovák párt, a Szlovák Néppárt vezetője 1925. június 4-én a következőket mondta: „Mindannyiunk lelkében lobogjon a magyar haza emléke, mert ezer esztendő magyar uralom alatt nem szenvedtünk annyit, mint a cseh uralom hat éve alatt.”

Lord Viscount Rothermere, a Daily Mail kiadója és főszerkesztője, 1927. június 21-i számában megjelent (Magyarország helye a nap alatt – Hungary's Place in the Sun) című cikkében a következőket írta: „Két fiam esett el a háborúban. Nemes eszmékért áldozták az életüket és nem azért, hogy e dicső nemzettel ilyen igazságtalanul elbánjanak. Addig nem lesz nyugalom Európában, amíg revízió alá nem veszik a galád és ostoba trianoni szerződést.”

Stanley Baldwin, angol miniszterelnök: „Európa békéje a trianoni békeszerződés napján szűnt meg.”